

Giới thiệu Nhà Trọ Cực Phẩm

Truyện Nhà Trọ Cực Phẩm của tác giả Giang Sơn Đa Tiêu là câu chuyện ngôn tình hiện đại sủng hài hước và vui nhộn.

Cô khó khăn lắm mới xin được việc làm, vậy mà ngày đầu tiên đi làm đã gặp phải chuyện không may, bị người ta cưỡng hãm thất thân.

Đến cuối cô mới biết việc mình xin làm được coi như nữ thông phòng, mà còn thông phòng cho tận năm người liệu cô có nên tiếp tục hay không mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Dập lửa

“Đừng! Buông ——” Hà Nhạc Nhạc mới vừa bọc khăn tắm từ phòng tắm đi ra liền phát hiện chung quanh là một mảnh đen tối, không đợi cô kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra, thì bản thân cô đã bị một cỗ sức mạnh khổng lồ quăng thẳng lên giường trong phòng ngủ.

Đàn ông! men theo ánh sáng từ cửa phòng tắm chiếu ra cô có thể nhìn thấy người đang đè phía trên mình là một người đàn ông cao lớn, anh ta là ai vậy? Anh ta muốn làm cái gì? Không! Hà Nhạc Nhạc nắm chặt khăn tắm trước ngực liều mạng giãy dụa.

Bốp! Nguyễn Lâm quăng ra một cái bạt tai, còi bỏ hoàn toàn mặt nạ anh để lộ nhũn nhặn ban ngày, trở về đúng với bản tính vốn có của anh ta - một sinh vật không có nửa điểm nhân nãi, huống chi dưới thân bây giờ lại là loại phụ nữ bán đứng thân thể của chính mình!

“Tôi hiện tại không có hứng thú chơi trò cưỡng gian, nếu không muốn ăn đau khổ thì cảm miệng của cô lại!” Buổi chiều vốn dĩ chỉ có năm cảnh diễn, lại vì một phụ nữ ngu ngốc mà không ngừng NG (diễn lại) làm cho thời gian kéo dài tới đêm khuya mới được kết thúc công việc, vì phải duy trì hình tượng người đàn ông dịu dàng, hoàn mỹ trong mắt mọi người, bản thân còn phải nhen một bụng lửa giận đi an ủi người phụ nữ ngu ngốc kia! Các người nói xem bây giờ trong lòng anh ta có bao nhiêu lửa giận?

Anh ta muốn hạ hỏa! Hiện tại, lập tức, ngay lập tức! Đống lửa này nếu không tiêu diệt hết, không chừng ngày mai nhìn thấy người phụ nữ ngu ngốc kia anh sẽ không chút do dự bóp chết cô ta!

Tháo caravat xuống trói hai cổ tay của người phụ nữ trên giường, Nguyễn Lâm linh hoạt tháo xuống khăn tắm đang bị cô gái này sổ chồng sổ chết nắm chặt, còi bỏ thất lạng của mình, mở hai chân cô ra, không cần tiền diễn, không cần âu yếm, cứ như vậy đem cự vật nhắm ngay vị trí miệng huyết dùng đại lực đâm thẳng vào.

“Hừ!” Nhanh như thế? Chẳng lẽ Vân Di còn đặc biệt đi tìm chỗ sạch sẽ? Nghi vấn ở trong đầu Nguyễn Lâm chợt lóe qua, nhưng khoái cảm quen thuộc mãnh liệt truyền khắp thân thể không chấp nhận cho anh ta nghĩ gì nhiều, anh ta chỉ có thể tuân theo bản năng của đàn ông, tách hai chân của cô gái phía dưới ra mức lớn nhất, phần eo hơi hơi lùi lại, rồi mới đột nhiên dùng toàn lực đem cơn thịnh hăng đâm vào huyết mạch nhanh trất kia!

“A ——” Hà Nhạc Nhạc kêu lên thảm thiết thê lương, vừa mới kêu lên một tiếng đã bị người đàn ông kia hung mãnh rút cầm ngay sau đó làm cho gào thét không ngừng.

“Không. . . A. . . A ——” cơn thịnh thật lớn lại cực nóng tàn nhẫn ở trong cơ thể cô không ngừng xuyên qua, không chút nào gián đoạn dùng lực phía dưới cô làm cho cô ngay cả việc giãy dụa né tránh cũng không làm được, chỉ có thể run run thân thể thừa nhận người đàn ông cường tráng kia không ngừng trừng phạt.

Vì cái gì! Tại sao lại như vậy? Tại sao lại phát sinh loại sự tình này! Cô vốn tưởng rằng hôm nay là ngày bắt đầu may mắn của cô. . .

Sau khi tốt nghiệp đại học cô liên tục tìm việc, nhưng bởi vì “nguyên nhân kia”, tất cả phỏng vấn đều thất bại. Cô không muốn về quê, liền lừa cha mẹ, nói mình đã tìm được công việc ở thành phố rồi. . . nhưng xem tình trạng hiện tại của cô, thì cô có thể tìm được công việc gì tốt chứ?

May mắn là, người bạn thời đại học duy nhất của cô thông qua quan hệ thân thích giới thiệu cho cô công việc này, không chỉ có bao ăn ở, tiền lương còn cực kỳ hậu đãi! Tuy rằng không một chút liên quan đến chuyên ngành đại học của cô, nhưng cô thật sự cực kỳ cực kỳ thỏa mãn, với tiền lương hiện tại, chỉ cần cô bình thường cố gắng không tiêu tiền, như vậy hai năm sau cô có thể đặt cọc được một phòng ở nhỏ nhỏ ở thành phố này, như vậy cha mẹ cũng sẽ không cần lo lắng cho cô nữa, nếu bọn họ mong muốn, cô còn có thể đón bọn họ đến sống cùng, thật tốt. Cho nên cô không chút do dự ký hợp đồng hai năm, thu thập một chút hành lý liền đi nhậm chức.

Chuyên ngành của cô là kế toán, mà công việc hiện tại đang làm là—— quản lý nhà trọ.

Tuy nói là nhà trọ, nhưng nhìn qua càng giống một biệt thự xa hoa hơn, nhà trọ tổng cộng có bảy tầng, trừ hai tầng ngoài cùng mỗi tầng đều có thang máy trực tiếp đến tận phòng, nghe nói người sống từ tầng hai đến tầng sáu của tòa nhà này đều là viên chức cao cấp của công ty truyền thông Máu Tử. Mà chức trách của cô chủ yếu là mỗi lần trước khi nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp nhà trọ làm một lần thanh tra, phỏng chừng những chuyện không nên xuất

hiện ở mắt người khác bị lộ ra ngoài, cùng với giám sát công việc của nhân viên vệ sinh, bảo vệ riêng tư của các vị chủ nhân sống trong nhà trọ. Ngoài ra, còn phải đáp ứng nhu cầu của các vị chủ nhân mỗi khi họ cần cần, nhiệm vụ của cô là khi họ gọi cô phải đến ngay bằng bất cứ giá nào.

Đáp ứng mọi nhu cầu cuộc sống! Cô vốn tưởng rằng chính là chân chạy vặt nấu cơm pha cà phê linh tinh, chẳng lẽ. . . Còn bao gồm thỏa mãn nhu cầu tình dục của bọn họ nữa sao? Vì thế tiền lương mới cao như vậy ư?

“A. . .” Đau đớn liên tục không ngừng tác động nhưng lại không làm cho thần kinh cô có thể chết lặng, lại làm cho cảm thụ của cô càng ngày càng rõ ràng, cảm giác đầy trướng khó nhìn, thân thể lần lượt bị mở ra, nứt đau, còn có. . . còn có xúc giác kỳ quái được che giấu dưới cảm giác thống khổ kia...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng bên tai cô vang lên tiếng đàn ông thở gấp vừa nhanh vừa to, hưng khí trong cơ thể cũng luật động càng thêm cuồng dã. Cho dù không có kinh nghiệm tình dục, nhưng Hà Nhạc Nhạc cũng biết đây là dấu hiệu đàn ông sắp sửa bắn tinh.

Cuối cùng cũng đã xong. . .

Người đàn ông gào nhẹ một tiếng, rồi mãnh liệt đâm rút thêm mười cái sau cùng, cuối cùng rút ra còn thịt đem tinh hoa bắn trên vòng bụng trơn bóng của cô.

Nguyễn Lâm nhắm mắt thở dốc, nhìn xuống nơi vừa mới mang lại cho anh hương vị kích thích, khe hở đôi mắt đẹp, trong ánh mắt mang theo thị huyết cùng khoái ý quét mắt đến cô gái thành thạo run rẩy trên giường.

Nguyễn Lâm xuống giường rút đi quần áo còn sót lại, trần truồng đi về hướng phòng tắm, sau đó lại đứng ngay ở cửa nâng tay bật ngọn đèn trong phòng tắm.

“Lại đây.” Nguyễn Lâm lạnh lùng ra lệnh.

Hà Nhạc Nhạc nghe tiếng anh nói nhìn không được cả người run lên, theo bản năng lắc đầu, “Không. . .”

“Cô cảm thấy cô có quyền từ chối sao? Cô nghĩ tiền dễ kiếm như vậy àh?”

“Không. . .” Cô sai rồi, cô nên sớm nghĩ ra rằng chả bao giờ có cái bánh nào từ trên trời rơi xuống cả, “Tôi, tôi từ chức. . .”

“Từ chức? Có thể, ngày mai tùy cô từ.” Nguyễn Lâm quay trở về leo lên giường lôi Hà Nhạc Nhạc dậy bước vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, tiếng nước chảy cùng tiếng phụ nữ khóc, rên rỉ đồng thời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: TỪ CHỨC

Cô hẳn phải nên báo nguy mới đúng?

Vén vén trong một buổi tối bị người cường bạo, đến bây giờ cô vẫn phải nằm trên giường, hai chân đều vô lực, cả người đau nhức làm cô tỉnh lại cũng chỉ biết rơi lệ...

Nhưng mà, sau khi báo nguy thì sao? Cô ngay cả người cường bạo cô là ai cũng không biết, cô chỉ biết người đàn ông kia có dáng người cao lớn, cơ bắp rắn chắc, tình lực khủng bố, cá tính tàn nhẫn...cùng với năng lực hành động tự nhiên trong bóng tối.

Bất quá, tuy rằng không có biện pháp thấy rõ mặt người đàn ông kia, nhưng đoán rằng thân phận người kia chỉ thuộc một trong năm người đơn độc tại tòa nhà này thôi...Tại nhà trọ này có trang bị hệ thống bảo an tối tân nhất, có thể tự do ra vào ngoài năm người sống tại trên lầu cũng liền chỉ có một mình cô.

Đối với Muse truyền thông, diễn viên là người có giá trị còn người rất cao...Nhất định rất có tiếng đi. Nếu cô bị tố cáo, cô nhất định sẽ được lên TV, báo chí đi? Đến lúc đó...cô là người bị hại thì như thế nào? Cô có thể không cần quan tâm tới ánh mắt của người khác, dù sao đối với cô thì cũng chẳng sao, nhưng còn ba mẹ cô thì sao? Vì bản thân lo lắng nửa đời người, đến khi già còn bị người ta chỉ trích?

Huống hồ, công việc này cũng do tự cô chấp nhận, cố tình cô còn ứng trước tiền lương để mua quà sinh nhật cho mẹ, nếu thật muốn báo, chỉ sợ kết cục của cô cũng là “Cố tình lên giá để bắt chẹt khách làng chơi nhưng không thành”. Cũng có thể là “Fan điên cuồng xâm nhập bất hợp pháp vào nơi ở của thần tượng với ý đồ quấy nhiễu tình dục” cũng không thể không có khả năng.

Haha. Loại chuyện này mà cô cũng có thể đụng phải, cô có phải hay không cũng nên cười to ba tiếng để ăn mừng cái vận cứt cho này?

“Ring...ring...ring...” tiếng chuông di động của cô vang lên. Khó khăn di chuyển thân thể lấy điện thoại đặt ở đầu giường, là Nhậm Linh Vũ, cô ấy là bạn tốt duy nhất ở đại học của cô, cũng giúp cô tìm được công việc này.

Do dự một chút, Hà Nhạc Nhạc cười khỏ rồi nhận điện thoại.

“Nhạc Nhạc....? Thế nào? Tối hôm qua có khỏe không?”

“Cậu...Cậu biết cụ thể nội dung công việc?” Cô không tin. Cô không tin Linh Vũ biết rõ đó là hồ lừa còn kéo cô tiến vào đó.

“Nhạc Nhạc, cớ hòng cậu sao lại khàn thành như vậy? Có phải cả đêm cũng không ngủ không? Là thật! Thật xin lỗi Nhạc Nhạc, mình cũng là buổi sáng hôm nay mới biết được. Mình vốn tưởng công việc kia cùng với quản lý không khác nhau là mấy, tuy rằng yêu cầu một ngày 24 tiếng đều phải ở tại đó, nhưng đãi ngộ tốt lại không cần cùng nhiều người giao tiếp, cho nên mới giới thiệu cho cậu. Sáng hôm nay mẹ mình nghĩ mình không nên để cậu tiếp nhận công việc kia, mình mới biết được năm người kia tính tình thật sự rất cổ quái, thời gian nghỉ ngơi lại không bình thường, thường xuyên nửa đêm sai khiến khiến người khác vội đông vội tây, quản lý trước kia cũng chưa có ai chống đỡ quá ba tháng.”

Ba tháng...cô liền một đêm cũng chống đỡ không xong, thời điểm lần thứ hai làm ở phòng tắm cô liền hôn mê bất tỉnh, sau thấy ngực đau nhức mới tỉnh lại, anh ta lại cười rồi cắn ngực bên kia của cô, làm nàng đau tới nỗi khóc cầu anh ta buông tha cô...

“Nhạc Nhạc? Nhạc Nhạc? Nhạc Nhạc cậu không sao chứ? Một buổi tối liền mệt thành như vậy, mình thấy cũng không phải không cần làm, mình nghĩ lại thấy công việc đó có gì đó bất thường.”

“Linh Vũ...những quản lý trước có nói nửa đêm bọn họ bị sai làm những công việc gì không?”

“Nghe nói đều rất biến thái, có người muốn ăn vịt nướng Bắc Kinh, có người cứ mỗi nửa giờ lại muốn uống cà phê, có người kêu quản lý cùng anh ta chơi trò chơi, còn có bồi luyện quyền...Nhạc Nhạc, bọn họ có phải yêu cầu cậu làm yêu cầu gì quá đáng đúng không? Cậu chờ mình, mình lập tức mang cậu đi tìm di Vân từ chức.”

“Uhm...” Quả nhiên, Linh Vũ không biết rõ chân tướng. Cúi đầu nhìn dấu vết thâm thiết trên thân thể mình, Hà Nhạc Nhạc đột nhiên nói “Không cần, mình chờ bản thân khỏe lại tự đi cũng được, cậu vừa mới đến làm tại văn phòng Luật, nếu xin nghỉ thật sự không tốt cho lắm.”

“Ách...Uhm? Nhạc Nhạc cậu trước chờ một chút nha!”

Nhạc Nhạc nghe thấy bên kia tiếng nói chuyện của Linh Vũ, Thầy của Linh Vũ tựa hồ muốn dẫn cô đi gỡ khách hang. Hà Nhạc Nhạc vui mừng mỉm cười, cùng cô “người vô hình” không giống, Linh Vũ cho dù ở bất kỳ nơi nào đều là nổi bật trong đám đông, được mọi người tín nhiệm và yêu thích.

“Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, có khả năng mình không đi cùng cậu được. Thật sự xin lỗi!” Nhậm Linh Vũ vô cùng áy náy nói.

Cô cũng không muốn vì công việc mà bỏ bạn bè, nhưng văn phòng luật sư này không nhận người mới, mẹ mất rất nhiều công sức, thiếu người ta rất nhiều nhân tình mới nhờ thầy nhận lấy cô, phải biết rằng thầy của cô trong giới luật sư hiện giờ là luật sư giỏi lại trẻ tuổi nhất, bao nhiêu người muốn gặp thầy đều gặp khó khăn. Hiện giờ khó có dịp thầy muốn dẫn cô đi thực tế, cô nếu không đi sợ rằng lần sau cũng không có cơ hội.

“Không có gì! Cố lên. Luật sư Nhậm.”

...

Đây là lần thứ ba cô tới văn phòng của di Vân. Hà Nhạc Nhạc ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, cúi đầu mắt nhìn ly trà trên bàn. Lần đầu tiên Linh Vũ mang cô đi gặp di Vân, cô liền cảm thấy sợ di Vân này, cho nên lần gặp thứ hai lúc ký hợp đồng cô cũng có chút do dự, nhưng vẫn không thoát được khát vọng đối với công việc cùng sự dụ hoặc của mức lương cao, vội vàng nhìn chế độ cùng nội dung công việc liền hạ bút ký tên.

Di Vân là một người phụ nữ có vẻ bề ngoài phúc hậu, nhìn qua hơn bốn mươi tuổi nhưng được chăm sóc tốt lắm, trên mặt luôn treo nụ cười ấm áp, nhìn giống người nhà của mình thân thiết bàn chuyện.

“Cháu nói cháu muốn từ chức? Có thể...căn cứ hợp đồng, chưa làm đủ ba tháng từ chức bồi thường mười vạn đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trợ Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: CƠM RANG

“...Số tiền phạt lớn như vậy là không hợp pháp”.

“A...Đúng vậy, nhưng là cao hay không cũng không phải do cháu quyết định. Cháu cùng Linh Vũ là bạn tốt, vậy cháu nhất định biết thầy của nó?: Di Vân lắc lắc bản hợp đồng trong tay.

Hà Nhạc Nhạc sắc mặt trắng bệch. Hợp đồng này do Lê Dĩ Quyền soạn, người đàn ông kia được Linh Vũ sung bái coi là giống như thần.

Cô không có tiền.

“Tiểu Lương, gọi xe đưa Hà tiểu thư trở về đi”.

“Không. Không cần”.

Xem sắc mặt Hà Nhạc Nhạc trắng như tờ giấy rời khỏi văn phòng. “Dì Vân” Dịch Phi Vân lộ ra một cái tươi cười khó hình dung, nhìn hệ thống theo dõi, xác định tối hôm qua chỉ có một người nào đó trở về nhà trọ, Dịch Phi Vân ẩn gọi điện thoại.

“Tiểu Cần, gọi Nguyễn Lâm”.

“Dì Vân, một cuộc điện thoại của dì khả năng làm cháu muốn vội nha!”

“Tâm tình cháu hôm nay tựa hồ rất tốt nhỉ?”

“Phải không? Kia chỉ sợ phải cảm ơn dì đã an bày “Nha đầu thông phòng”, sự thật chứng minh dì luôn đúng, thật sự “phương tiện” rất tiện lợi”.

“A...” Dịch Phi Vân tựa hồ buồn cười nở nụ cười, “Hữu hiệu là tốt rồi, cháu tiếp tục làm việc đi, tình nhân hoàn mỹ Muse”.

“Vâng, tuân lệnh thần hậu Hera tôn kính”.

Đặt xuống điện thoại, Dịch Phi Vân nhìn bản hợp đồng của Hà Nhạc Nhạc trên mặt bàn, trên mặt hiện lên nụ cười rục rịch.

“Nha đầu thông phòng. Nha đầu thông phòng! Ha ha ha ha!”

Mấy ngày trước bản thân bị Nguyễn Lâm cũng mấy đại gia hòa kia chọc, bắt quá nói đùa một câu...

“Mấy đứa có tiếng cũng có miếng quen biết bạn gái dì cũng không có nói cái gì, mấy đứa ở bên ngoài tùy ý đùa đùa phụ nữ là có ý gì? Dì rõ ràng tìm cho mấy đứa nha đầu thông phòng, không chỉ chiều cổ đến ăn uống vệ sinh của mấy đứa, còn có thể cho mấy đứa lấy đến giải tỏa áp lực, lấy đến để chơi, để giải sầu, lấy đến ứng phó nhu cầu sinh lý, lấy đến tìm đến linh cảm, một lần đêm không hết, nhưng mấy đứa lại ở bên ngoài gây ra một đồng rắc rối còn bắt dì giải quyết hậu quả!”

Không nghĩ tới gia hỏa Nguyễn Lâm kia thật đúng là đem tiểu cô nương kia làm “Nha đầu thông phòng” lấy đến để tiết hòa, nhưng lại bày ra bộ dáng hương thụ, mặc dù thấy có lỗi với tiểu cô nương kêu Hà Nhạc Nhạc kia, bắt quá, toàn bộ nhân tài đều đã dùng hết, đã có người dùng năng đương nhiên muốn thật tốt dung tiếp, cũng không biết “nha đầu thông phòng” này đối với những người khác có hữu dụng hay không?

Thu thập xong mọi việc, Hà Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt.

Cô vốn cho rằng một đại công ty như Muse sẽ không để ý đến cái hợp đồng của một nhân viên ở dưới tầng chót, cô vốn cho rằng làm quản lý nhà trọ công việc cũng vất vả bắt quá là thân thể mệt nhọc, cô vốn cho rằng...

Xã hội này dạy cho cô một điều...không cần cái gì cũng đều “Tự cho là”.

“Cô lỗ lổ...” Mặc kệ tâm tình của cô ư ờ ời như thế nào, bụng cô thật phi thường trung thành nhắc nhở cô, cô đã một ngày không ăn gì. Hôm nay khi cô tỉnh lại đã là giữa trưa, chịu đựng một thân thể mỏi đau xót đứng dậy rửa mặt, chải đầu sau cũng là thời gian đi làm buổi chiều, sau khi cô cắn răng thu thập hành lý, nghĩ sau khi từ chức sẽ cần trở lại cái nhà trọ “Ăn thịt người” này, ai biết...

Ba tháng, ba tháng! Cô hiện tại thật sự rất bội phục những người kỹ nữ, mỗi ngày nằm dưới thân những người đàn ông khác nhau chịu sự chà đạp, các cô ấy cư nhiên có thể sống từ năm này qua năm khác, mà cô chỉ một đêm cũng không dám đối mặt!

Đã có thể nhìn thấy cô không có năng lực như thế nào? Cô không có khả năng đi tìm ba mẹ muốn mười vạn đồng, trừ bỏ đi vay nặng lãi cô cũng không có biện pháp tìm đến mười vạn, trừ bỏ chịu đựng ba tháng cũng không còn cách nào khác?

Chịu đựng. Bắt quá là chịu đựng mà thôi, đây không phải là chuyện mà Hà Nhạc Nhạc cô am hiểu nhất hay sao.

Trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn tươi mới, Hà Nhạc Nhạc xuất ra hai quả trứng tự chế nhạo mình: “Ít nhất ở trong này không lo đói, không lo không có chỗ ở”.

Đem cơm rang trong nồi để ra đĩa, Hà Nhạc Nhạc vừa mới chuẩn bị ăn đã bị một cái thìa vurun ra từ phía sau dọa tới mức nhảy lên, kém chút nữa cả nồi cũng ném đi.

“Anh...Anh.” Đàn ông! Thật, thật đẹp trai nha!

Thân Đồ Mặc chính là trở về tắm rửa thay đổi một bộ quần áo mà thôi, nhưng thời điểm đi qua phòng khách lại bị mùi thơm của cơm rang trong phòng bếp hấp dẫn. Ăn hai miếng, thấy cũng không sai biệt lắm, trái lại tự bụng đĩa cơm ngồi trên bàn ăn, từ đầu tới cuối không có liếc nhìn Hà Nhạc Nhạc một cái.

Là anh ta sao? Người đàn ông tối hôm qua... Trong lòng vừa dâng lên nghi vấn, Hà Nhạc Nhạc liền theo bản năng phủ định. Người đàn ông trước mắt tuy rằng cũng rất cao lớn, nhìn đáng người qua bộ quần áo màu đen cũng thật tinh tráng... Cảm giác không đúng. Người đàn ông hôm qua giống như một tòa núi lửa không ngừng phun trào nham thạch. Mà người đàn ông trước mắt này... Giống như một rừng rậm yên tĩnh.

Cô hẳn là phải chủ động chào hỏi sao?

Trong hợp đồng không nói rõ người chủ mà cô phải phục vụ là ai, chỉ nói những người tự do ra vào tòa nhà này đều là đối tượng mà cô phải phục vụ, chỉ có nghĩa vụ, không có quyền lợi.

“Đêm nay 11h, lại làm một phần ăn như vậy mang đến tầng năm.”

“Được”. Nhìn người đàn ông lưu lại đĩa không tên bàn, Hà Nhạc Nhạc thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Không có làm lại cơm rang, Hà Nhạc Nhạc tùy tiện ăn một ít điểm tâm, may mắn cô nấu cơm luôn luôn nấu dư một ít. Cơm rang vẫn là dùng cơm lạnh rang lên ăn càng ngon, cho nên cô nấu một nồi mới, để nguội sau đó bao lại để vào tủ lạnh. Làm xong cô mới trở lại phòng của chính bản thân mình, định tắm qua, rồi mới chuẩn bị đem quần áo trong vali treo vào tủ quần áo.

Tách! Một tiếng cực nhỏ vang lên, ngọn đèn trong phòng vụt tắt.

Trái tim Hà Nhạc Nhạc căng thẳng, khó nén hoảng sợ nhìn về phía cửa phòng. Cửa phòng vang lên tiếng khóa mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: CHƠI TỐI CHẾT KHIẾP

Trong giây lát lâm vào bóng tối, Hà Nhạc Nhạc căn bản cái gì đều không nhìn thấy, chính là theo phản xạ muốn chạy trốn, cách càng xa cửa càng tốt. Nhưng không đợi cô phản ứng, cánh tay đã bị người nắm chặt gắt gao trong tay.

“Cô có biết... ở cổ đại khi nô lệ chạy trốn bị xử trí ra sao không?” Thanh âm giống như đến từ địa ngục.

Hà Nhạc Nhạc không có biện pháp cả người run rẩy “Tôi, tôi không biết...”

“Đừng sợ! Đừng sợ a! Tối hôm qua đều vượt qua được, còn có cái gì đáng sợ! Nếu mỗi ngày đều sợ hãi như vậy, cô nhất định không chống đỡ không nổi qua ba tháng! Cô không thể sợ. Trên thế giới này chuyện cô sợ đã có quá nhiều rồi, tuyệt không thể lại tăng thêm!

Nguyễn Lân một cước đá văng rương hành lý bên chân. Vốn tâm tình hôm nay của anh rất tốt, buổi tối còn mời tổ kịch bán đi ăn cơm, nhưng lúc tâm trạng anh vốn đang tốt đều vì nhìn thấy cô thu thập hành lý nháy mắt chuyển thành tức giận!

Cô gái này!... ..

“Đàn ông thì lấy phương pháp xử tử sau đó phơi khô, nữ nhân thì ném vào nhà chứa cho đàn ông chơi đến chết!”

“Tôi, tôi không phải nô lệ!” Hà Nhạc Nhạc lấy dung khí cãi lại. Nhiều năm như vậy, cô luôn nhắc nhở bản thân gặp bất cứ chuyện gì đều phải bình tĩnh, gặp biến không sợ hãi, nhưng thành quả huấn luyện của cô từ khi vào nhà trọ này đều biến mất.

“Không sai, cho nên tôi sẽ không đem cô đùa chết... chỉ đem cô chơi đến chết khiếp!”

“A!” Người đàn ông vung bàn tay to, Hà Nhạc Nhạc tựa như một bộ quần áo bị ném tới trên giường. “Không” Cô buổi chiều... mới đổi qua drap giường, không, không thể, thân thể của cô vẫn còn đau... Hà Nhạc Nhạc muốn chạy trốn xuống giường, người đàn ông hừ nhẹ một tiếng kéo mất cả chân của cô đem cô kéo lại lên giường, đem cô ấn xuống giường, thuần thục kéo quần áo trên người cô xuống.

“Ân a...” đầu tiên xâm nhập, là ngón tay thon dài của anh ta. Ngón tay truyền đến cảm giác thít chặt làm anh vừa long, nhưng còn không đủ để trấn an tức giận của anh. Đêm nay, anh không chỉ muốn phát tiết hỏa, càng muốn làm cho cô gái này thật sâu ghi nhớ!

“Không, a...” Đêm qua bị đối đãi thô bạo sớm khiến cánh hoa mềm mại sưng đỏ không chịu nổi của cô dị thường mất cảm, mật đạo nội tràng càng không chịu nổi nửa điểm gió thổi cô lay, hiện tại hai ngón tay đẩy vào rút ra kia như lưỡi cưa ở trong cơ thể cô cắt qua làm cô khó có thể chịu nổi.

“Nhẹ, nhẹ chút, xin anh...”

Thanh âm của người con gái nũng nịu đáng thương cầu xin vừa vào tai, một cảm giác bén nhọn khoái cảm liền nhanh chóng chạy dọc sống lưng, lướt qua hai vai, cuối cùng xâm nhập vào ngực Nguyễn Lân. Khóe môi Nguyễn Lân cong cong, lực đạo trong tay không hề giảm lại càng gia tăng, chọc cho người con gái tiếng khóc cùng tiếng rên rỉ ngày càng nồng đậm.

Cái gì cũng không nghĩ được, cái gì cũng không làm được, thân thể tựa hồ như không thuộc về chính bản thân cô, bị người đàn ông gắt gao đặt trên giường, cảm giác duy nhất của Hà Nhạc Nhạc chính là địa phương đang bị tùy ý đùa bỡn kia.

Người đàn ông tà ác đâm vào thật sâu, xoáy tròn, phảng phất nội huyết nhỏ hẹp cất giấu bảo vật ngừng cong ngón tay tìm kiếm.

“A...A...Ngô...Đừng...Cầu anh, không cần lại...a” Theo trong mật đạo chảy ra âm thủy. Nguyên bản đau đớn xen lẫn trong đó lại có chút ngứa ngáy khó nói, không ngừng kích thích cực hạn nhãn lại của cô.

Theo ngón tay anh ta ra vào hoa huyết của cô không ngừng khép mở, vì né tránh tra tấn cô không ngừng vặn vèo mông, thật sau hạ thấp thất lung, lung cùng vai đều căng thẳng, hết thấy trước mắt đều làm cho thể xác và tinh thần của Nguyễn Lâm vô cùng hưng phấn, cuối cùng, anh ta kết thúc trò đùa, cỡi bỏ quần lót, tay trái ôm lấy thất lung Nhạc Nhạc, làm cho Nhạc Nhạc quay mặt đối diện với hắn, rồi mới cần đầu vai cô, hạ thể nóng rực như trường kiếm đâm xuyên vào, tốc độ ra vào như đóng cọc cơ hồ vội vã không thể chờ.

“A.....!” Tiếng thét chói tai của Nhạc Nhạc làm Nguyễn Lâm không thể khống chế cả người run lên, khoái cảm vĩ đại kém chút nữa làm anh tước vũ khí đầu hàng.

Động tác của Nguyễn Lâm chậm lại: “Cầu tôi”

“Cầu, cầu anh...Đừng, đừng tiến vào a.....”

Động tác va chạm cùng với tiếng cầu xin của cô gái vang lên như mưa rền gió dữ.

Lần đầu tiên, Nguyễn Lâm cảm thấy thanh âm của phụ nữ lại dễ nghe như vậy mà không phải tiếng huyền ảo, vì dễ nghe được càng nhiều, càng lâu, anh thậm chí tận lực áp chế phóng thích dục vọng của bản thân, một lần lại một lần kéo dài thời gian tấn công, lần qua lần lại ép buộc thiên hạ dưới thân mình.

Không được...Cô thật sự không được. Cô cảm thấy bản thân tựa như đang bị dày xéo. Ai tới cứu cô a.....

Thế giới này tựa hồ không có chúa cứu thế đi, ít nhất trong thế giới của cô không có. Cùng năm đó hồi nhỏ giống nhau, liền như thế giới của cô ở trong nháy mắt sẽ từ ban ngày chuyển thành đêm đen, cũng không có ai tới cứu cô. Cô, chỉ có thể tự cứu mình.

Đề nén rên rỉ thống khổ, Hà Nhạc Nhạc nắm chặt drap giường dưới thân, nín thở, dùng hết khí lực của bản thân giữ chặt lại cái mông. Mặc dù người đàn ông xuyên qua có lực, nỗ lực của cô chỉ có thể tạo ra được tác dụng cực kỳ nhỏ bé, nhưng làm biến mất ý chí cuối cùng như một cọng rơm của người đàn ông như vậy lại đủ rồi.

Nguyễn Lâm gầm nhẹ một tiếng, rốt cục kiềm chế không được ở trong mật huyết hút chặt phun ra một lượng lớn tinh dịch.

Tuy rằng cực kỳ yêu thích cảm giác này, nhưng “bị bắt” bản tính làm Nguyễn Lâm lại rất khó chịu. Đem nam căn để nguyên trong cơ thể người con gái, Nguyễn Lâm trực tiếp nằm trên thân thể mảnh mai không chịu nổi của Hà Nhạc Nhạc, vui đùa ở bên gáy của cô, ngửi hương thơm mát của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: CHƠI RỒI LẠI CHƠI

“Ưm...” Hà Nhạc Nhạc than nhẹ một tiếng. Vì “tự cứu” bản thân mà cảm thấy được một tia an ủi. Nhưng là, tại sao anh ta còn không có rút ra? Anh ép ngực cô đau quá, sắp không thở nổi rồi.

“Đau!” Hà Nhạc Nhạc vô lực đẩy người đàn ông nằm trên ngực mình.

Người đàn ông chống cánh tay nhắc thân trên lên, ánh mắt lưu luyến từ cần cổ trắng nõn đến bờ vai đơn bạc của cô, nửa người dưới vẫn nằm bên trong mật huyết của cô, tay phải nhẹ nhàng vuốt một bên ngực mềm mại mà no đủ của cô, lúc nặng lúc nhẹ.

Bộ ngực của cô yếu ớt mà dị thường mẫn cảm do đêm qua bị anh cắn, nhay, hành hạ. Lúc này anh ở phía trên đùa bỡn làm cô cảm thấy đau đớn, nhưng là...toàn bộ ngực trái phải bị bàn tay to lớn của anh bao lấy, khó có được như lúc này anh dùng động tác mềm nhẹ, một tia khoái cảm theo bộ ngực di chuyển dần lan tỏa ra toàn thân, cô thậm chí còn có thể cảm giác nơi riêng tư đang bị chiếm cứ kia còn đang chảy ra mật dịch.

Hồ thẹn với phản ứng của bản thân, Hà Nhạc Nhạc lấy tay chống lấy thân mình lùi mông lại phía sau, người đàn ông trên thân mình cô bỗng buông lỏng bộ ngực no đủ, rút ra nam căn cứng rắn như hung khí bước xuống giường.

Hà Nhạc Nhạc nhất thời sững sờ phản ứng không kịp, sau khi quen với bóng tối, mượn ánh sáng từ cửa sổ hắt vào cô đại khái có thể thấy rõ động tác của người đàn ông kia, thấy anh lấy từ trong túi quần một vật phản xạ ra ánh sáng trắng. (chỗ này mình dịch thoáng nghĩa chứ thật sự mấy câu cuối không hiểu lắm)

Đông! Hà Nhạc Nhạc nháy mắt từ trên giường nhảy xuống, hướng cửa phòng chạy, động tác kia mau lẹ liền mạch, không giống với bộ dáng của người vừa mới bị hung hăng “yêu thương”. Quả nhiên trước tình thế nguy hiểm con người có thể phát huy được sức mạnh của bản thân, nhưng bị kịch là... Cửa không mở được!

“Điều khiển hệ thống bảo an của nhà trọ này có năm người, cô có thể tìm người khác mở cửa giúp cô!” Nguyễn Lâm thân nhiên nửa nằm nửa dựa ở đầu giường, chậm rãi nói.

Hà Nhạc Nhạc xoay người nhìn người đàn ông trên giường thân thể trần trụi, khăn trương ướt nước bọt. Cô đã quên... Cô tuy rằng không có đọc kỹ bản hợp đồng, nhưng hoàn hảo cô có sổ tay sử dụng nhà trọ trong tay. Nhà trọ sử dụng hệ thống bảo an cô đều không có nghe qua, nhưng thiết nghĩ đến việc nhóm phóng viên vì sắn tin của các diễn viên mà xâm nhập bất hợp pháp, cô cũng thế lý giải được sự cần thiết của hệ thống bảo an. Ở nhà trọ này hệ thống bảo vệ an toàn nhất chính là... bị năm vị chủ nhân này khóa cửa nhốt vào, chỉ có năm người bọn họ mới có thể mở được.

Bình tĩnh. Bình tĩnh. Nhất định có cách! Nếu anh ta lại chơi như vậy một buổi tối, cô ngày mai nhất định ngay cả giường cũng không bước xuống được. Cô phải nói gì đây mới có khả năng thuyết phục được anh ta.

Vừa mới định mở miệng, Hà Nhạc Nhạc mới nhớ tới cô căn bản không biết người đàn ông này là ai, xưng hô như thế nào?

“Anh... Anh khỏe. Tôi, tôi tên là Hà Nhạc Nhạc, anh...” (@@ thời điểm như vậy mà bạn ý còn đủ minh mẫn mà đề giới thiệu bản thân và hỏi tên người ta)

Nguyễn Lâm hơi dừng động tác trên tay, liếc nhìn cô. Hiện tại là thời điểm tự giới thiệu bản thân hay sao? Bất quá bộ dạng của cô gái này giống như con thỏ nhỏ đang bị kinh sợ quá độ... Thật đáng yêu!

“Cô khỏe, tôi là Nguyễn Lâm”.

Hoàn toàn không có chú ý tới tên người đàn ông sao có vẻ quen tai như thế, lo lắng duy nhất hiện giờ của Hà Nhạc Nhạc là làm sao để thoát thân! Càng nghĩ, cô càng thấy biện pháp tốt nhất... ăn ngay nói thật.

“Nguyễn, Nguyễn tiên sinh, tôi, tôi thật sự chịu không nổi, anh có thể hay không...” Chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân mình lại nói ra những lời xấu hổ như vậy... Giọng của Hà Nhạc Nhạc không khỏi càng ngày càng nhỏ “Anh có thể đi tìm người phụ nữ khác”.

Cô gái này có ý tứ. Bảo anh đi tìm người phụ nữ khác. Quần anh cũng đều đã cởi vậy mà cô lại bảo anh đi tìm người khác. Cô gái này đủ can đảm.

“Lại đây”.

“Nguyễn tiên sinh. Cầu xin anh buông tha cho tôi đi! Tôi thật sự không biết nội dung công việc còn bao gồm cả việc này...” Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ kiểm tiền bằng thân thể của mình! Trước kia không nghĩ tới, sau này, sau này lại càng không dám.

“Tôi bảo cô lại đây!”

Người đàn ông hét lên một cách giận dữ cắt đứt lời giải thích của cô, tuy rằng không nhìn thấy rõ biểu cảm của vị Nguyễn tiên sinh này, nhưng đến ngực từ cũng biết ngựa đực “tinh lực quá thừa” này đang nổi giận! Hà Nhạc Nhạc giống như không nghe thấy nhanh chân chạy về phía phòng tắm, phòng tắm giống như không có sử dụng khóa thông minh.

Đúng vậy! Không phải là khóa thông minh. Hà Nhạc Nhạc chạy nhanh vào phòng tắm khóa cửa lại, rồi mới dựa vào cửa thở dốc... được cứu rồi!

“Tránh ra!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm lãnh khốc của người đàn ông.

Cái gì? Anh ta muốn làm cái gì? Hà Nhạc Nhạc xoay người xem cửa phòng tắm, chẳng lẽ anh ta muốn...

Phanh!

Cửa phòng tắm tựa như màng trinh mỏng manh của nàng đêm qua, liền cổ gắng tìm đường sống cũng không có, ở dưới một cước của người đàn ông liền bị đập hỏng, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta đi vào.

“Nguyễn tiên sinh, tôi sai lầm rồi, cầu xin anh đừng...”

“Không, cô cái gì cũng không có làm sai. Chọc giận tôi sẽ làm tôi “hưng phấn” hơn, điều này, cô làm rất khá!”

“Không, aaaaaaaaaaaaaaaaa.....”

.....

Nước từ vòi hoa sen tí tách rơi trên nền đất, ở trong bóng đêm lại phá lệ rõ ràng, mà so với tiếng nước càng thành thúy hơn là tiếng va chạm thân thể cùng tiếng rên rỉ không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dã man thân sĩ

Lưng, tựa lên vách tường men sứ lạnh lẽo không ngừng ma sát, hai tay vô lực xuôi theo thân thể nhẹ nhàng đong đưa lên xuống, hai chân đặt trên khuỷu tay người đàn ông không thể gãy dựa, giữa hai chân. . . Là một người đàn ông rắn chắc phóng thắt lưng nhanh như bay, không biết một môi luật động.

Như vậy to dài, như vậy cứng rắn, như vậy nóng rực, như vậy kéo dài, như vậy — làm cho người ta khó có thể thừa nhận! Có phải hay không không có cô gái chịu được anh ta, Mâu Tư mới cố ý tuyển “Quản lý nhà trọ” như vậy? Hà Nhạc Nhạc không khỏi nghĩ bằng quơ.

“A. . .” càng cầu xin tha thứ chỉ càng đối lấy đối đãi thô bạo về sau, cô quật cường nâng đầu, cắn môi dưới nhìn xuống rên rỉ.

Người đàn ông thấy thế, xùy cười một tiếng, một bàn tay đang nâng mông cô đột nhiên đưa lên giữa cổ cô.

“A —” Hà Nhạc Nhạc sợ tới mức thét chói tai. Anh, Anh ta — “Anh, Anh biến thái! Buông! Buông!”

Nguyễn Lâm cười khế, nhẹ nhàng co rúm một chút, vừa mới ngón tay đâm vào cúc hoa một chút, làm bộ muốn xâm nhập, cô bé phía trước quả nhiên sợ tới mức cả người cứng ngắc, mặt huyết lại xoắn làm cho anh thích tới cực điểm.

“Hu hu. . . Đừng, nơi đó không thể. . . xin anh. . .”

Cô bé mảnh mai khóc lóc cầu xin bộ dáng quả thật lấy lòng hẳn, Nguyễn Lâm cúi đầu, hung hăng hôn cánh môi mềm mại của cô, trần trọc cắn nuốt, đầu lưỡi khiêu mở hàm răng, tại nơi hương vị ngọt ngào trong miệng cô tàn sát bừa bãi.

Hà Nhạc Nhạc trừng lớn mắt không thể nhúc nhích, từ đêm qua đến giờ, anh ta không biết ở trong thân thể cô xuất nhập bao nhiêu lần, ở trên người cô để lại không biết bao nhiêu dấu vết, nhưng — đây là lần đầu tiên anh hôn cô.

Cô nhìn không được đỏ bừng mặt, cổ sức nghiêng đầu muốn né tránh, cũng khiến cho anh ta bất mãn. Anh một bên cắn môi cô, một tay lại đi vào chỗ kết hợp hai người, xoa lấy viên trân châu mẫn cảm nhất của cô, hung hăng vân vê.

“A —”

Không thể phân biệt được đau đớn hay vô số khoái cảm, vô số luồng nhiệt dâng lên trong ngực, đầu óc cô ong lên, thân thể nhìn không được co rút.

Tuy rằng là anh cố ý, nhưng Nguyễn Lâm cũng bị phản ứng kịch liệt của thân thể cô kẹp đến lợi hại, không thể dùng sức khống chế, một lần so với một lần càng thêm dùng sức đẩy vào hoa huyết, va chạm hoa tâm mềm mại mẫn cảm kia.

“A. . . A a a a —” sóng triều khoái cảm ngoài ý muốn mãnh liệt thổi quét hoàn toàn thể xác và tinh thần Hà Nhạc Nhạc, thân thể mới nếm thử tình ái làm sao chịu được kích thích mãnh liệt như thế, sau một trận cao vút thét chói tai, thân mình cô mềm nhũn ngất đi.

“Bíp bíp bíp bíp. . . Bíp bíp bíp bíp. . .”

Buồn ngủ quá, cô thật sự rất mệt nhọc, không muốn đi học một chút nào? Nhưng nếu lão sư điểm danh thì thật phiền toái, cô không thể bị đánh rớt. . . Đánh rớt? Cô không phải đã tốt nghiệp rồi sao?

Hà Nhạc Nhạc mở mắt ra, ngây người ba giây mới phản ứng kịp — nàng quả thực đã tốt nghiệp rồi, còn tìm được công việc “bảo mẫu đa năng”, vừa rồi cô không phải đang ngủ, mà là bị người ta “Lâm” từ tươi sống đến chết ngất.

“Tỉnh?” Nguyễn Lâm đến kê tivi tắt chuông báo thức của di động, xoay người trở về bên giường. Anh thật cao hứng cô bé này bị di động của chính cô đánh thức, lúc trước khi cô bé này cao trào thét chói tai cùng với thân thể “bồng” kia, anh nghĩ đi nghĩ lại đến vài lần, anh đã rất nhiều năm không có ở trên thân một người phụ nữ nào được thích đến nở nụ cười.

Bảy năm trước, anh nếu như xuống tay mạnh một chút nữa thì thiếu chút nữa đánh chết một tên cận bã, lão già đáng chết kia cư nhiên xung quân làm cho mình tới nơi khi họ còn gáy kia! May mà lúc ấy Vân di tới thăm mẹ, liền đề nghị cho anh về nước hun đúc bảo dưỡng tính nết. Cuối cùng anh đi theo Vân di bay nửa quả địa cầu, theo công ty truyền thông Mâu Tư làm “Diễn viên”, nhưng mà — một khi lộ ra tin tức anh “Tình tình không tốt”, anh sẽ lập tức bị kéo trở về “Lưu đây”!

Chết tiệt! Vì để không bị kéo trở về, khi bị “tiền bối” cố ý làm khó dễ, anh cố nhịn xúc động muốn đánh người- thoải mái cười; khi bị đám chó săn ác ý quấy rầy, anh nhìn xuống tức giận rộng lượng cười, thậm chí còn giả vờ “Hài hước” giải vây; đó còn chưa tính, ai có thể tưởng tượng anh trước giường gặp phải phụ nữ ra vẻ đáng ghê tởm, còn phải dịu dàng săn sóc, còn phải chậm rãi, còn phải thương hương tiếc ngọc, còn phải thiện tâm, tóm lại tất cả mọi hành vi đều phải phù hợp với vai trò một “thân sĩ hoàn mỹ”!

Hai năm trước anh ra sức diễn một nhân vật hai mặt lập tức cầm lấy danh hiệu ảnh đế — vô nghĩa! Anh nếu diễn không tốt thì sớm đã bị kéo về rồi!

Nếu không phải anh phát hiện ra bản thân thật sự rất thích công việc làm diễn viên này, anh đã sớm trốn chạy.

Cũng may, Vân di nghĩ tới “Thông phòng nha đầu” này. Tại cái nhà trọ này, tại trước mặt người phụ nữ này, anh anh, mẹ nó không cần làm người đàn ông hoàn mỹ nữa! mẹ nó cũng cần anh cười thoải mái rộng lượng!

“Anh, Nguyễn tiên sinh. . .” Anh ta tại sao còn ở trong này? Anh ta còn không chơi đã sao? Cô đều đã muốn. . . Tình cảnh cuối cùng trong phòng tắm một khắc kia nổi lên trong óc Nhạc Nhạc — cô, cô đó là, cao trào sao? Trời ơi!

Không dám nhìn người đàn ông trong bóng đêm kia nữa, Hà Nhạc Nhạc ngượng ngùng hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống. Bị người ta thô bạo gian dâm đùa bỡn, cô cư nhiên còn có thể. . . Cao trào, người đàn ông này sẽ nghĩ cô như thế nào? Chỉ sợ là sẽ coi cô là trời sinh dâm oa đáng phụ đi! Trời ạ. . .

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tôi cho cô thích

Nguyễn Lâm nằm nghiêng bên cạnh Hà Nhạc Nhạc, tay phải rất tự nhiên đặt trên ngực cô, tiện tay thưởng thức.

“Không được từ chức. Nếu ngại tiền không đủ, tôi có thể bảo Vân di tăng thêm, hoặc là tôi đưa thêm cho cô.” Tôi hôm qua lúc nghe cô nói từ chức anh đang cao hứng phát tiết, không để ý lắm. Đêm nay sau khi mời tổ kịch ăn cơm, anh tuy là chủ chi nhưng lại muốn ra về trước, chính là nghĩ muốn tiếp tục giống như tối hôm qua vui vẻ chơi đùa một phen, kết quả liền thấy cô bé này cư nhiên dám thu thập hành lý!

cô nghĩ ai cũng có thể tự do ra vào nhà trọ này hay sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi?

Cô còn dám bảo anh đi tìm cô gái khác! Anh nếu có thể tùy tiện leo lên cô gái khác thì còn muốn cô làm gì nữa!

“Không, không cần. ừ —” tuyệt nhũ bị anh dùng sức nắm chặt, Hà Nhạc Nhạc nhin không được kêu rên.

“Cô quyết tâm không làm?” Được rồi! Anh quả thật hai ngày này có hơi quá một chút, nhưng anh đã ghen bảy năm, mỗi lần ra ngoài đều có chó săn đi theo, lúc về nhà thăm mẹ lại bị lão già kia nhìn chăm chú, ngày hôm qua trở về lại mang theo một bụng lửa, vì thế. . . có hơi ép buộc cô một chút.

“Tôi, tôi không từ chức được, tôi không thê bồi thường tiền vi phạm hợp đồng”, Nhạc Nhạc giải thích nói ra tâm tình uất ức.

Vân di, làm tốt lắm! Nguyễn Lâm trong lòng khen ngợi, trong tay cũng buông lỏng sức lực, lại tiếp tục nhẹ một chút nặng một chút chòng ghẹo.

Từ khi năm người bọn họ chuyển vào đây sống, quản lý cứ một người rồi lại một người đổi liên tục, hơn nữa càng ngày càng khó tìm người, nghĩ cũng biết Vân di tốn bao nhiêu công phu mới tìm được cái “nha đầu thông phòng” như thế, để cho cô chạy mất, không biết đến bao giờ mới tìm được người thay thế, hơn nữa có trời mới biết người kế tiếp có thể hợp khẩu vị với anh hay không, dù sao cũng phải để cho anh phát tiết một khoảng thời gian đã.

Đứng dậy rèm ra cửa sổ, làm cho bên trong hoàn toàn tối đi, Nguyễn Lâm lại nằm trên thân mình kiều mềm của Nhạc Nhạc. Ngày mai không có quay phim cũng không có hoạt động gì, anh có thể tận tình phóng thích một chút, cũng không thể để cho ánh mặt trời phá hủy đêm vui của anh được.

“A. . .” ý thức được số mệnh của bản thân Hà Nhạc Nhạc buông tha cho việc chống cự cùng cầu xin tha thứ, nhưng thời điểm bị đôi môi kia hôn đến choáng váng, cô đột nhiên cảm thấy bản thân hình như đã quên mất cái gì đó— a! Com rang trứng! Lầu 5!

“Nguyễn tiên sinh! Mời, mời chờ một chút, tiên sinh! 5 muốn ta — a. . .” Lời còn chưa dứt, người đàn ông trên người đã đem lửa hung khí nóng to cứng rắn đâm vào thân thể của cô, ở chỗ sâu trong cơ thể cô xoay tròn nghiền nát, “A a. . .”

“Còn không có thỏa mãn tôi, cô liền tính đi hầu hạ những người khác? ừ?” Lầu 5, Thân Đồ Mặc?

“Không phải. . . ừ, a. . .”

Ánh sáng chói mắt đột nhiên từ cửa phòng tràn vào trong phòng, Nguyễn Lâm hai mắt híp lại, động tác tạm dừng, nhưng không quay đầu lại xem kẻ đang quấy rầy anh là ai.

“Mười một giờ” Từ cửa phòng truyền đến tiếng nói trầm thấp của một người đàn ông.

“Chết tiệt! Thân Đồ Mặc, cậu không thể để cho lão từ thích xong được sao?” Nguyễn Lâm rít gào nói.

“Có thể. Mười một giờ, mười một giờ tôi muốn đồ ăn, không có xuất hiện ở trước mắt tôi, tôi đến cho cậu thích.” giọng nói Thân Đồ Mặc không có chút chấp chùng.

“Cậu con mẹ nó! Đóng cửa!”

Ánh sáng biến mất.

“Thân Đồ Mặc muốn ăn?”

trái tim Hà Nhạc Nhạc mê muội, thời điểm bị một người đàn ông xa lạ đặt dưới thân lại xuất hiện thêm một người đàn ông khác. . .

Không cần Hà Nhạc Nhạc trả lời, Nguyễn Lâm cũng biết không thoát khỏi, vừa rồi chuông báo hân là cô bé này cài đặt báo thời gian nấu nướng. Chết tiệt.

Mọi người trong Mâu Tư đều biết kim bài giám chế Thân Đồ Mặc bình thường chính là ma quỷ chuyên ăn tươi nuốt sống, thời điểm anh ta đã đói bụng chính là ma vương ngay cả ma quỷ cũng sẽ ăn vào bngj được! Dám can đảm làm chậm trễ thời gian ăn cơm của anh ta. . .

Nguyễn Lâm thấp giọng mắng một câu, anh tuy rằng có thể không quan tâm Thân Đồ Mặc, nhưng năm người trong nhà trọ luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, anh ta không đáng để cho bản thân mình tìm lấy không thoải mái.

“Bé con, thả lỏng!” nói với người bên cạnh xong, Nguyễn Lâm liền nâng hai chân Hà Nhạc Nhạc lên áp lên trước ngực cô, làm cho mặt viên của cô nâng cao lên, nghênh hướng thất lưng anh.

Nguyễn Lâm hít sâu một hơi, cúi xuống hôn lên môi đỏ mọng của Hà Nhạc Nhạc, phần eo bắt đầu điên cuồng luật động.

“A . . . ừ. . . A a ——”

Mười giờ năm mươi tám, Hà Nhạc Nhạc cuối cùng cũng đem cơm rang đưa đến trước mặt Thân Đồ Mặc, nhưng Thân Đồ Mặc không phải ở lầu 5 mà là tầng trệt, trên ghế ngồi phòng ăn.

Nhìn đến “Lầu 5 tiên sinh” im lặng không hề rằng ăn cơm rang, tìm Hà Nhạc Nhạc vẫn như cũ đập bang bang, không biết vì sao, cô có loại cảm giác, nếu trước 11 giờ cô không thể đem cơm rang đặt đến trước mặt anh ta, hậu quả nhất định rất kinh khủng.

Nhưng, kinh khủng? Ở đã trải qua hai ngày, cô hẳn là phải miễn dịch mới đúng. Ánh mắt vô tình nhìn thấy bóng người vừa mới từ phòng ngủ của cô đi ra, chân trần trắng nõn, tây trang màu xám, gọi cảm mê người, cơ bụng rõ ràng rắn chắc, lồng ngực rộng lớn, khuôn cằm với độ cong hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn lãng mê người hơi giận——

“Nguyễn Lâm?”

Nam nữ già trẻ không tha đầy khí chất ảnh đế Nguyễn Lâm? Diễn viên thần tượng phái thực lực Nguyễn Lâm? Nghệ sĩ hình tượng thân sĩ quý tộc Nguyễn Lâm?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kim bài giám chế

Cô nhất định là hoa mắt! Sao có khả năng như vậy! Cái kẻ tình dục cuồng, biến thái, cảm thú, dâm ma, trùng thối. . . Sao có thể là Nguyễn Lâm!

. . . Ở đây là nơi ở của nhân viên cao cấp của Mâu Tư, và quả thật anh ta cũng nói qua mình là Nguyễn Lâm.

Khó trách Linh Vũ nói. . . trong giới nghệ sĩ không có cái gì là thật, tất cả đều là giả dối.

Khó trách lúc trước nhận lời mời làm “Quản lý nhà trọ” có làm nhiều đề bài liên quan đến thần tượng

Nếu để cho fan của Nguyễn Lâm biết được bản chất của anh ta, tín ngưỡng của fan sẽ sụp đổ. . .

Nhưng. . . đối với cô mà nói, anh ta là Nguyễn Lâm hoặc là kỳ lân cũng không có ý nghĩa gì, anh ta chính là một người cô không thể không đối mặt. . . Kim chứ? Hay gọi anh ta là khách làng chơi có vẻ hợp lý hơn đi.

“Đừng nói cho tôi, cô là fan của tôi nha.” Nguyễn Lâm trêu tức nói, tiện tay kéo ghế dựa ngồi vào bàn ăn. Anh còn cảm thấy kỳ quái lúc trước giới thiệu tên cô bé này một chút phản ứng cũng không có, hóa ra là căn bản chưa kịp phản ứng, bây giờ mặc dù có phản ứng. . . Nhưng là so với dự liệu của anh có hơi quá mức “Bình tĩnh”.

“Cho dù năm tiểu tử các cậu đều là biến thái, ta cũng không tin không cô gái nào ở trước mặt năm người các cậu hoàn toàn bình thường”, đây nguyên bản là Vân di nói, bởi vì năm người bọn họ ai đến cũng không cự tuyệt, còn có một gần đây tìm phụ nữ, vì thế quản lý nhà trọ đúng là tai họa ngầm quá

lớn, mà cô bé này conf trực tiếp bị Vân di an bài đến đây làm “nhà đầu thông phòng”, tự nhiên, lại có điểm khác những cô gái ninh thường kia.

“Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, cũng làm cho tôi đến một phần đi.” Nguyễn Lâm đồ ăn trên bàn Thân Đồ Mặc. Anh buổi tối chưa ăn cái gì đã trở lại,sau một phen vận động ,quả thật là có chút đói.

Hà Nhạc Nhạc hồi phục một chút tâm tình, gật gật đầu, nhìn về phía Thân Đồ Mặc, nhẹ giọng nói, “Vị tiên sinh này còn muốn gì khác nữa không?”

Thân Đồ Mặc còn chưa mở miệng, Nguyễn Lâm đã nhủu mày nói trước, “Không có ai nói cho cô 5 người chúng tôi là ai cần phải chú ý cái gì sao?”

Hà Nhạc Nhạc nghĩ nghĩ, “Hợp đồng quy định trong lúc làm việc phải bảo vệ quyền riêng tư của 5 vị, sau khi rời khỏi công việc cũng không được tiết lộ bất kì tin tức gì ra bên ngoài. . . trên hợp đồng không có thông tin về 5 vị chủ nhân.”

Lúc trước, sau khi ký hợp đồng, “Vân di” từng đề cho một người tên là “Tiểu Cẩm” trợ lý c giới thiệu cho cô một ít tình huống, nhưng Tiểu Cẩm kia rất không kiên nhẫn vừa mới nhìn cô một cái đã kêu người đưa cô đến nhà trọ, cái gì cũng chưa nói với cô.

“Ah?” Nguyễn Lâm nhún vai, nghĩ Vân di làm việc tự nhiên có đạo lý của bà, “Vây giới thiệu cho cô một chút, vị này là Thân Đồ Mặc, Mâu Tư – kim bài giám chế, cô cần phải chú ý, cậu ta cách mỗi 3h sẽ ăn cơm 1 lần, dù ai cũng không thể lấy lý do gì làm chậm trễ cậu ta ăn cơm, mặt khác khi ăn cơm nghiêm cấm quấy rầy.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Hà Nhạc Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô không biết theo ai, cũng không biết cụ thể nên làm cái gì không nên làm cái gì, đã biết chuyện này, cho dù khó hơn nữa cô cũng không sợ. Kim bài giám chế. . . cô, cũng không có hứng thú.

Hà Nhạc Nhạc vừa mới chuẩn bị xoay người về phòng bếp, ai ngờ hai chân nháy mắt không chịu nổi khổng chế mềm nhũn xuống, may mắn cô chống mặt bàn mới không bị ngã ra đất.

Chân. . . Không có khí lực. Bởi vì lúc trước rất căng thẳng, toàn thân cơ bắp đều căng lên cô mới có thể làm xong cơm rang, bây giờ tâm tình buông lỏng, bao nhiêu mệt mỏi liền trút hết lên từng dây thần kinh của cô thần kinh, hai chân cùng thất lực giống như máy giặt vòng vo một ngày một đêm mới trở về bình thường.

Nghe được tiếng cười nhẹ của người đàn ông ở phía sau, Hà Nhạc Nhạc có chút tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Nguyễn Lâm liếc mắt một cái, rồi mới cố sức đứng lên, đi làm cơm rang cho anh ta—— anh ta nên cảm tạ cô có đạo đức nghề nghiệp, nếu không cơm rang sẽ không có!

Rạng sáng 5h55.

“Thân Đồ tiên sinh, cơm rang của ngài đã có.” Hà Nhạc Nhạc nhìn vào khe hở thang máy nói khẽ.

Mười giây sau, cửa thang máy mở ra. Hà Nhạc Nhạc hít sâu một hơi, bụng khay chậm rãi đi vào thang máy —— cô không thể không chậm, mỗi khi cô đi một bước, cả người đều đau nhức đến muốn khóc, nhất là. . . Vô số lần bị bắt tạo ra tu thế cực kỳ xấu hổ còn có mỗi bước đi lại không ngừng ma sát với quần bò thô ráp, mang đến từng trận đau đớn cùng tê dại.

Cái tên cầm thú kia! Anh ta lại còn nói, nếu Thân Đồ Mặc buổi tối ở nhà, cô nhất định không được ngủ yên, Anh ta rất thiện tâm nên có thể giúp cô giết thời gian! Rồi —— không đợi cô rửa xong bát đĩa liền tắt đèn nhà bếp, đem cô đặt trên bồn rửa bát, kéo cả quần bò lẫn quần lót của cô xuống, mở rộng móng cánh hoa, từ phía sau tiến quân thần tốc xỏ xuyên qua cô, không thèm để ý xem cô có khả năng tiếp nhận hay không, “Vui vẻ” làm làm đến một giờ. . .

“Đợi lát nữa từ lâu 5 xuống thì trực tiếp đến lầu 3, tôi sẽ trao quyền cho cô. Đừng có để tôi chờ!” Khi cô xụi lơ ngã trên bàn thì cầm thú kia liền nói như thế.

Ngựa đực! Dâm thú! Vô sỉ khốn kiếp!

Khi cửa thang máy ở tới lầu 5 tự động mở ra, đập vào mắt cô là phòng khách được trang trí tinh xảo tao nhã, mỗi một dụng cụ, trang sức trong phòng dường như đều đã được tính toán rất chi tiết, làm cho cô nhìn không được dâng lên một loại cảm giác —— cô ở trong này, giống như đang phòng giải phẫu, mà Thân Đồ Mặc —— Hà Nhạc Nhạc nhìn về phía nhà ăn, người đàn ông có gương mặt góc cạnh rõ ràng lại mang theo hơi thở lạnh băng, rất rõ ràng, anh ta chính là đao phủ

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hồng trần trà*

*” Tên 1 loại trà – theo tác giả”

Khoảng chừng 10 phút sau, Thân Đồ Mặc đặt thìa xuống, Hà Nhạc Nhạc nhanh chóng chạy tới thu dọn phần thức ăn còn thừa lại.

“5h ngài muốn ăn cái gì ạ? Nếu như vẫn ăn cơm rang sẽ rất ngấy, nhưng bây giờ trong tủ lạnh không còn nguyên liệu nấu ăn, hay là ——”

“Dưới cửa có đồ của tôi, phiền cô xuống lấy giúp tôi đi.” Thân Đồ Mặc đột nhiên ngắt lời cô.

Nửa đêm 2h lại có người giao hàng? Chẳng lẽ ở đây còn có dịch vụ chuyển phát thịt, rau dưa, hoa quả lúc nửa đêm nữa àh?

Khi Hà Nhạc Nhạc xuống lầu, chuông cửa cũng vừa mới vang lên, nhanh chóng đặt khay xuống rồi chạy ra ngoài nhà trọ, cố cố gắng chịu đựng đau nhức trên thân thể chạy tới cửa sắt trước biệt thự, từ một cậu thanh niên trẻ tuổi nhận lấy kiện hàng.

Chiếc hộp rất nhỏ, cũng không hề nặng.

“Thân Đồ tiên sinh, đồ của ngài đây.”

“Nếu không có việc gì, tôi xin phép mang người đi trước.”

Hà Nhạc Nhạc bị phản trùng mắt liếc Nguyễn Lâm một cái, cái tên gia hỏa này ngang nhiên chạy trực tiếp lên lầu 5 để bắt cô! Anh ta nghĩ cô là quả bóng bay sao? Thối phồng lên rồi còn có thể bay mất!

“Chuyện của Tô tiểu thư kia là thế nào?” Thân Đồ Mặc bình tĩnh hỏi.

Vừa nghe những lời này, Nguyễn Lâm vốn dĩ đang muốn đứng lên lại ngồi trở về, “Anh muốn tôi nói thật sao? Người phụ nữ này căn bản không làm được chuyện gì ra hồn cả! Chưa nói đến, cô ta đi đóng phim tốt xấu gì cũng nên học kỹ kịch bản đi chứ? Về mặt như tên háo sắc nhìn tôi chăm chăm như thế là ý gì? Tôi biết cô ta là do bên phía đầu tư nhét vào, nhưng nếu đã vào đoàn làm phim còn thích gây sự chú ý lớn như vậy, anh làm ơn bảo cô ta cách xa màn ảnh một chút đi, tốt nhất đừng có bảo tôi diễn chung với cô ta! Tôi sợ tôi nhất thời chịu không được lỗ tay bóp chết cô ta.”

“Hừm? Nhưng có vài vị đạo diễn nói cô ta cũng không tệ lắm mà. . . tiểu thư gì đó ời, giúp tôi pha trà đi.” Thân Đồ Mặc lấy từ trong bọc ra ba túi trà đưa cho Hà Nhạc Nhạc.

“A, tôi không cần. . .” cô không có thói quen uống trà, nhưng đón nhận ánh mắt không hề bận tâm đến ý kiến của cô của Thân Đồ Mặc cô cũng đành phải sửa lời, “vâng.”

Pha trà xong, Thân Đồ Mặc làm một cái động tác “Mời”, Hà Nhạc Nhạc đành phải ngồi xuống, yên lặng lắng nghe hai giọng nói trầm thấp đầy từ tính đang bàn luận về mộ bộ phim truyền hình nào đó.

Cô cứ tưởng rằng cái tên cầm thú kia chỉ biết giao phối thôi chứ.

Uống một ngụm trà, tiếp tục nghe. . . Nhìn không ra cái cầm thú kia khi làm việc cũng rất nghiêm túc, nếu bọn họ cứ tiếp tục nói thì tốt rồi. . .

Thân thể cùng tinh thần mệt mỏi làm cho mí mắt Hà Nhạc Nhạc càng ngày càng nặng nề, cuối cùng, gục đầu xuống, bắt đầu buồn ngủ.

“Cô gái này làm sao vậy?” Thân Đồ Mặc liếc mắt nhìn Hà Nhạc Nhạc, hỏi.

“A. . . Bị tôi ‘làm’ khô. . .”

“. . . Chuẩn bị trở về làm chủ quảng mỗ sao?”

“Phi phi phi! cái miệng quạ đen nhà anh! Cô bé này là do Vân di an bài, tùy tiện chơi chút cũng không sao. Anh quên rồi ah?’ nha đầu thông phòng’ .” Nguyễn Lâm giờ một tay nắm thành vòng, một tay kia vươn một ngón tay ở trong vòng tiến tiến xuất xuất, cười lên vẻ mặt hết sức dâm tiện.

“Hừm?” Thân Đồ Mặc có chút suy nghĩ.

“Được rồi, 5h rồi anh ăn đi, người tôi mang đi. Hôm qua tôi mới phá cô bé này xong, mới mẻ vô cùng! Nếu anh có cần, lần sau mời sớm một chút.” Nói xong, Nguyễn Lâm nhắc lên ly trà, đem số nước trà còn lại một ngụm uống cạn.

“Trà mới? Vị rất được.” nói xong, liền đi tới bên cạnh Hà Nhạc Nhạc, một tay nhắc bổng cô khiêng lên đầu vai, hướng thang máy đi đến.

“A —— anh, anh buông! Thả tôi xuống dưới.” Hà Nhạc Nhạc Bùng tỉnh vội vàng giẫy dụa.

Bấm xuống lầu 3, Nguyễn Lâm hướng về phía Thân Đồ Mặc đang đứng bên ngoài thang máy tiêu sái vung tay lên.” Khách khí như vậy làm gì? Không cần tiễn.”

“Hong trần.”

“Hà?”

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, Thân Đồ Mặc đang đứng bên ngoài thang máy đột nhiên như một tia chớp chia tay ra túm lấy thắt lưng Hà Nhạc Nhạc kéo cô ra khỏi thang máy.

“A —” Hà Nhạc Nhạc không rõ vì sao mình lại bị quăng trên mặt đất.

“Này! anh làm sao vậy!” Nguyễn Lâm kinh sợ.

Bíp! Cửa thang máy hoàn toàn đóng chặt.

“Mẹ nó! Thân Đồ Mặc! Mở cửa! Anh, mẹ nó làm cái gì vậy!” Từ khe hở để nói chuyện trên thang máy truyền đến tiếng Nguyễn Lâm gào thét.

“Hong trần. Tên trà.”

“Anh! Thân Đồ Mặc! Mẹ nó tổ tông 18 đời nhà anh! mẹ nó cho tôi uống thuốc kích dục ! Tôi ‘lâm’ anh —”

Thân Đồ Mặc che lại khe trò chuyện ở thang máy, xoay người trở về sofa, mở laptop ra, khuôn mặt tuấn mỹ không hề có một tia tức giận nào.

Hà Nhạc Nhạc ngồi yên ở cửa thang máy, trong đầu còn có chút mơ hồ. Sao lại như vậy? Thân Đồ tiên sinh tại sao lại kéo cô ra? Còn có, Nguyễn Lâm rốt cục nói cái gì. . . Uống cái gì trà kích dục? Nguyễn Lâm -cái loại ngựa đực này còn cần thuốc kích dục sao? Trà. . . Trà? Hà Nhạc Nhạc hoảng sợ nhìn về phía bàn trà – ly trà. . .

“Tại, tại sao. . .”

“Nguyễn Lâm không phải đã nói với cô rồi sao?”

Bất cứ kẻ nào – bất cứ lý do gì – cũng không được làm chậm trễ thời gian ăn cơm của anh ta sao?” Đối với cô cũng không có ngoại lệ!”

Thân Đồ Mặc tháo kính mắt xuống, ánh mắt có chút sắc bén chăm chú nhìn về hướng Hà Nhạc Nhạc, “Cô chưa mắc lỗi, nhưng đây là nhắc nhở của tôi.” Người mắc lỗi phải bị trừng phạt, nhưng không thể đợi mất bò mới lo làm chuồng. Cách làm hoàn hảo nhất chính là quá trình khống chế, đưa vào đối phương khuôn phép ngay từ đầu.

Hà Nhạc Nhạc ngậm miệng, cô đơn đứng lên, cúi đầu thật thấp, “. . . Vô cùng xin lỗi, Thân Đồ tiên sinh, tôi cam đoan, tuyệt, tuyệt đối không có lần sau.”

Ánh mắt tối tăm lạnh lẽo của người đàn ông kia liếc cô một cái, rồi một lần nữa đeo mắt kính vào, nhìn vào laptop làm việc của mình.

“Thân Đồ tiên sinh, tôi có thể xuống lầu không?” Bầu không khí yên tĩnh mang theo hàn ý làm cho cô rất khó chịu, nhưng thang máy của mỗi tầng cũng chỉ có 5 vị chủ nhân hoặc được họ trao quyền mới mở được, không giống gara dưới đất, lầu một với lầu 7 là khu vực công cộng năm người đều mở được.

Người đàn ông lạnh lùng kia vẫn không nói lời nào.

Thời gian từng chút, từng chút một trôi qua, Hà Nhạc Nhạc dần dần cảm thấy bụng mình dâng lên những ngọn lửa nhỏ, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn đến toàn thân, lan vào trong máu, làm cho cô cảm thấy vô cùng khô nóng, làn da giống như đang bị vạn con kiến cắn nuốt vừa buồn vừa ngứa. Khó nhịn nhử mảy, cảm giác ngứa ngáy lại càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng toàn bộ cảm giác ngứa ngáy tập trung vào giữa hai chân —

“Ừm. . .” Cô nhịn không được kêu ra tiếng, rất ngứa, hừ. . . Thật là khó chịu. . .

“Thân Đồ tiên sinh. . .”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Động tác tình yêu

“A. . . Thật thoải mái! ừ, ừ a. . . Ha. . .”

Trời ơi! Mình đang làm cái gì thế này! Chuyện gì đang xảy ra với mình vậy? Hà Nhạc Nhạc vừa ở trên thân thể người đàn ông kia dập diu lên xuống, trong đầu lại vì đáng vẻ hiện tại của bản thân mình mà vô cùng khiếp sợ!

A! cô nghĩ ra rồi! Thân Đồ tiên sinh vì trừng phạt cô không tuân theo nguyên tắc của anh ta, lừa cô uống trà kích dục!

Một màn sau khi được tính phát tác kia một lần nữa hiện lên trong đầu cô — trời ạ!

Vì bị được tính khống chế cô cả gan tự cởi bỏ hết quần áo của bản thân cầu xin Thân Đồ tiên sinh leo lên mình, khi thấy anh ta không chịu nhúc nhích,

cô, cô lại giống như kỹ nữ leo lên người anh ta phóng đảng vận vẹo, thậm chí còn lo lắng tới mức cởi bỏ dây lưng của Thân Đồ tiên sinh, lấy côn thịt chưa hoàn toàn cương của anh ta ra — vô si liếm mút!

. . . chỗ kia của cô hôm qua mới bị người ta phá, hôm nay lại chủ động đi ngậm cái kia của đàn ông! Đã thế sau khi vật kia trướng lớn lên cô liền khăn cấp ngồi lên thất lưng Thân Đồ tiên sinh, đem nơi riêng tư sớm ướt đầm kia đặt ở côn thịt, không biết liếm si ngồi xuống, kịch liệt phun ra nuốt vào liên tục!

Tuy rằng vì bị được tính làm cho thần trí mơ hồ, nhưng cô làm ra những chuyện như vậy cũng quá mức rồi. . . Chẳng lẽ bản tính của cô vốn chính là một phụ nữ dâm đảng sao?

“A ——” nơi đó, nơi đó thật thoải mái! Tuân theo bản năng, thân thể của cô tự động điều chỉnh góc độ làm cho côn thịt vừa to vừa cứng rắn kia không ngừng chọc đến vị trí làm cho cô cực độ sung sướng, “Còn muốn. . . Tuyệt quá! Thân Đồ tiên sinh, a. . . A a a ——”

Cao trào làm cả người cô co rút ngã xuống thân thể người đàn ông kia, mặt dịch như cỏ dại lan tràn, hạ thể còn cần trường kiếm người đàn ông đó không ngừng co rút lại.

Nhưng chỉ chốc lát sau, bên trong mật huyết lại bắt đầu điên cuồng ngựa ngáy hư không như trước.

“Ừ. . . Rất ngứa. . . Bên trong. . . Cắm, cắm vào. . . Hu. . . Tôi muốn. . .” Nâng mông lên, lại nặng nề ngồi xuống, “A. . . Thật thoải mái. . .”

Khoái cảm thân thể hoàn toàn không quan tâm đến việc thần trí đã dần dần thanh tỉnh, cô gần như điên cuồng ở trên thân anh ta không ngừng rong ruổi, mượn lực đàn hồi của sô pha nâng thân thể mình lên lại mạnh mẽ hạ xuống, làm cho nơi cực đại của anh ta hung hăng đánh mạnh vào chỗ sâu bên trong hoa tâm.

“A a —— tốt, thật lớn. . . ừ. . .” Mỗi một lần lên xuống, cô đều có thể cảm giác được rõ ràng hình dạng của vật dư thừa trong cơ thể mình, nó sáp nhập như thế nào rồi khỏi ra sao, làm thế nào trượt qua tiểu huyết non mềm ướt trượt, làm sao để tạo hưng phấn cùng khoái cảm cho cô.

“Ừ a a ——” lại tới nữa. . . Lại tới nữa!

Sóng triều chạy qua toàn thân, khoái cảm một lần lại một lần cọ rửa thần trí Hà Nhạc Nhạc, cuối cùng, sau lần cao trào thứ bao nhiêu cô cũng không rõ, cô hoàn toàn triệt để sức cùng lực kiệt, làm vào mộng đẹp.

Thân Đồ Mặc cúi đầu nhìn người phụ nữ té xỉu trên người mình. . . Anh hôm nay vốn không có hứng thú gì, cũng không có ý định chạm vào cô gái có gương mặt còn non nớt này — làm tình, loại chuyện tiêu hao thời gian cùng sức lực lại chỉ mang đến vài giây khoái cảm này, trừ phi quá cần thiết, nếu không anh cũng sẽ không bao giờ có ý làm để lãng phí thời gian. Nhưng khi cô gái vốn dĩ dịu dàng còn có chút e lệ này, vì được tính mà trở nên dâm mỹ phóng đảng cầu anh làm cô, thì khi đó hứng thú của anh đã bị khơi mào rồi.

Thân thể cô gái này. . . Hương vị không tệ, có lẽ ý kiến của a di có thể suy nghĩ một chút. Bình thường khi có nhu cầu, vì để tiết kiệm thời gian anh luôn luôn tìm mấy phụ nữ gần bên cạnh để giải quyết, nhưng có một vài người vì anh dùng một lần mà lúc làm việc lại không nhớ rõ thân phận của mình. Tuy rằng không có phiền toái gì lớn, nhưng làm chậm trễ thời gian quay là chuyện không thể tránh khỏi. Vì thế. . . ”nhà đầu thông phòng” sao?

Nắm vòng eo mảnh khảnh không tới một vòng tay, Thân Đồ Mặc khẽ nâng thân thể cô gái trong lòng lên, giây tiếp theo liền mạnh mẽ đẩy eo mình, làm cho bảo bối của anh khảm nhập thật sâu vào trong cơ thể ấm áp của cô.

“Ừ. . .” Cô gái kia vô ý thức phát ra tiếng ưm.

Thân Đồ Mặc lấy kính mắt ra ném sang một bên, tay tùy tiện vén tóc, vài sợi tóc mái theo khe hở bàn tay rơi xuống, khẽ dính trên cái trán trơn bóng của anh, khí chất nguyên bản lạnh lùng lại lập tức trở nên phong lưu mị hoặc. Anh nâng cô gái đang té xỉu trong lòng mình dậy, để cho nửa người trên của cô tựa vào cánh tay trái, còn tay phải chậm rãi tháo từng nút thắt còn sót lại trên quần áo của bản thân, lộ ra vùng ngực cường tráng màu đồng cổ.

Ánh mắt, theo hướng cô gái nhũ mào rồi trượt đến cặp môi thơm đỏ tươi, lưu luyến một lát sau đó tiếp tục nhìn xuống phía dưới, bộ ngực no đủ, bầu ngực đứng thẳng, hai đỉnh anh đào đỏ búng dụ hoặc người ta tới hái. . . môi Thân Đồ Mặc khẽ cong lên, ánh mắt cuối cùng dừng lại nơi hai người đang gắn chặt vào nhau.

Đùi tuyết trắng của cô gái kia dính sát vào phần eo của anh, giữa hai chân không chừa lại một khe hở nào cản chặt không rời hạ thân anh.

Lấy kích thích của anh, phụ nữ nếu chưa hoàn toàn trơn ướt rất khó có thể thừa nhận toàn bộ kích thích của anh, mà cô, không biết là do tác dụng của thuốc hay là do chính bản thân cô vốn dĩ đã miễn cảm, cô ngay từ đầu đã vô cùng ướt át, anh nhớ rõ ngay từ lần đầu tiên cô đã hoàn toàn nuốt được anh, bị cô bao vây chặt chẽ, anh lại cảm thấy rất thoải mái. Hồi tưởng lại hình ảnh cô ở trên người anh chơi đến quên cả trời đất, môi Thân Đồ Mặc khẽ nổi lên mấy điểm tà ý, cô thanh thuần lại phóng đảng, ngượng ngùng lại dâm đảng, nếu không phải vì Mâu Tư không sản xuất phim tình dục, không thì anh sẽ để cho cô diễn vài bộ “Động tác tình yêu”, nhất định bán rất chạy.

Nhìn nhìn thời gian laptop trên, trong đầu khẽ lướt qua lịch trình công việc của ngày mai, Thân Đồ Mặc ôm lấy Hà Nhạc Nhạc, thả cô nằm bên cạnh bàn ăn.

“Lần sau nếu trước khi tôi thỏa mãn dám té xỉu. . . Tự gánh lấy hậu quả.” Thân Đồ Mặc vuốt ve bụng Hà Nhạc Nhạc, nói.

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng kia tựa như sói đen khát máu ôm lấy vòng eo của cô gái, không hề mang theo một chút dịu dàng nào mạnh mẽ lướt động!

Chương 11: “Nha đầu thông phòng”

Ngày thứ tư.

Bốn ngày nay, mỗi buổi sáng mở mắt ra, việc đầu tiên Hà Nhạc Nhạc làm đó chính là nhìn chăm chăm vào trần nhà trong chốc lát, bởi vì liên tục bốn ngày khi tỉnh lại cô đều có cảm giác như mình đã trải qua một đời. Nếu không phải trên người mình vẫn còn dấu vết còn sót lại vì bị hai người đàn ông chà đạp, cô nhất định sẽ nghĩ bản thân chỉ vừa mới gặp ác mộng mà thôi.

Bốn ngày trước cô tỉnh lại trong phòng khách lầu 5, cả người đều nát, cô ngay cả khóc cũng không khóc được, chỉ có thể tiếp tục nhắm mắt lại nặng nề ngủ cho đến khi đổi tỉnh.

Bốn ngày sau đó, cả Nguyễn Lâm và Thân Đồ tiên sinh đều không trở về, ngay cả 3 vị chủ nhà khác cũng không thấy, giống như cả nhà trọ này vốn dĩ chỉ có một mình cô tồn tại. Mỗi ngày canh giữ ở nhà trọ, làm chuyện nhà xem tivi đọc sách lên mạng, cô cảm thấy bản thân mình càng ngày càng bình tĩnh, một người đàn ông cũng được, hai người đàn ông cũng thế, nếu không thể phản kháng, việc duy nhất cô có thể làm chính là làm cho bản thân đừng để ý. Dù cho sau này. . . Ngày cả hôm nay cô cũng không thể hối hận, tự mình giải thoát cho bản thân, còn nói gì đến chuyện sau này?

Trời vẫn chưa sập, cô vẫn chưa chết, cha mẹ khỏe mạnh, cô đã nên vô cùng hạnh phúc rồi, chờ chết, còn cả một đồng thời gian để khổ sở, việc gì phải sốt ruột.

Tuy nói công việc của cô là 24/24 giờ đợi lệnh, nhưng cũng không có nói cô không thể ra cửa, nếu cả 5 vị chủ nhà đều không có ở đây, cô cũng có thể tạm thời rời khỏi nhà trọ, nhưng buộc phải trở về trong vòng một tiếng đồng hồ. Dưới gara có một chiếc xe đẩy, bình thường ra cửa mua đồ ăn hoặc mua đồ dùng thiết yếu cho cuộc sống, nửa giờ vẫn dư dả. Mua thứ khác. . . Cô không có tiền, cũng không cần.

Gọi điện thoại về nhà báo bình an, cha mẹ còn dặn dò cô ở công ty phải giúp đỡ mọi người, dù có thiệt thòi cũng đừng so đo, chịu thiệt là phúc — Hà Nhạc Nhạc cười cười, nhất nhất đáp lời. Giải thích qua loa với Linh Vũ, cũng nói mình không từ chức, Linh Vũ cất lực khuyên cô, cô cũng không nói nhiều. Cô không thể nói, bạn thân của cô, người sư phụ mà cậu ngưỡng mộ nghĩ ra một phản hợp đồng mà tớ không thể hủy được. Cô càng không thể nói, bạn thân của cô, công việc mà cậu tìm cho tớ là giúp việc kiêm kỹ nữ.

Đúng rồi, ở thời cổ đại, nha hoàn được đưa tới hầu hạ cuộc sống của nam chủ nhân bao gồm cả việc thỏa mãn sinh lý dục vọng gọi là cái gì nhỉ? . . . Hà Nhạc Nhạc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhớ tới cái danh từ kia.

“Nha đầu thông phòng”.

Cô hiện tại chả phải chính là một nha đầu thông phòng sao? Hay nên gọi là “người công cộng” cho đám đàn ông trong nhà trọ này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có lẽ sẽ có nhiều người nghĩ rằng cô đang kiếm lời đi? Chưa nói đến địa vị của Nguyễn Lâm và Thân Đồ Mặc trong giới nghệ sĩ, chỉ cần xét tới bề ngoài của bọn họ, “Tiền vốn” đó, đại khái chắc là có vô số phụ nữ khóc lóc muốn leo lên giường của bọn họ đi. Nếu không phải bởi vì công việc này có nhiều mục khác, bọn họ sao lại thêm đề mắt tới cô? Một kẻ vô cùng bình thường như cô chứ.

Cô rất rõ ràng, giá trị tồn tại của cô, chính là khi bọn họ ở nhà trọ, là một người khi cần liền có mặt, còn là một phụ nữ có thể tùy ý leo lên.

Mâu Tư không hổ là tập đoàn truyền thông lớn nhất cả nước, phúc lợi của viên chức nòng cốt thật tốt.

“Bíp bíp —” bên ngoài nhà trọ truyền đến tiếng còi ô tô.

Hà Nhạc Nhạc thu hồi suy nghĩ, liếc nhìn ngoài cửa sổ một cái, sửa sang lại quần áo liền vội vàng chạy ra ngoài.

Trước nhà trọ đỗ lại một chiếc xe thể thao, hai vị soái ca đứng phía trước — trong đó một có một soái ca hai mắt nhắm nghiền tựa lên người còn lại, cả người tản ra mùi rượu nồng nặc.

“Quản lý mới ah?” soái ca còn thanh tỉnh hỏi.

“Đúng vậy. . . tôi đỡ giúp anh.” Trả lời anh ta xong, Hà Nhạc Nhạc đưa bàn tay hướng về mỹ nam đang say.

Soái ca tỉnh táo — Mâu Tư — người đại diện Quý Tiết theo bản năng vung tay lên, đẩy người phụ nữ trước mắt sang một bên, “Không cần, cô đem xe đến tiệm rửa xe, để cho bọn họ rửa sạch rồi về.” Nói xong, anh ta liền đứng dậy dìu mỹ nam say vào nhà trọ.

Trong xe toàn là uế vật do người say rượu phun ra, Hà Nhạc Nhạc chịu đựng mùi hôi lái xe chạy đến tiệm rửa xe, rồi mới về nhà trọ.

“Nấu ít cháo đem đến lầu hai.” Vừa mới vào nhà trọ, Hà Nhạc Nhạc chợt nghe thấy điện thoại vang lên, bắt máy, bên trong liền truyền ra mệnh lệnh.

“Vâng.”

Nấu cháo xong, lại bỏ thêm chút đường đỏ, lúc đưa vào lầu hai, cô theo thói quen đánh giá cách bố trí của lầu hai— nơi nơi đều là. . . Giấy. Nhìn kỹ một chút, phát hiện ra tất cả đều là nhạc phổ, vị này là nhạc sĩ? Hà Nhạc Nhạc tùy ý đoán một chút.

Bưng cháo đi vào phòng ngủ, trong phòng tắm rất rõ ràng có người đang tắm rửa, còn mỹ nam say đang đê trần nửa người trên, úp mặt xuống giường, Hà Nhạc Nhạc đặt khay xuống chạy lại bên cạnh anh ta, quỳ gối ở mép giường đỡ người anh ta quay lại, tránh cho anh ta bị nghẹn chết.

“Hoi hoi. . . Hoi hoi. . .” Say mỹ nam nói mê nói.

“Tiên sinh?” Cô nên để cho anh ta ngủ luôn? Hay là gọi anh ta dậy ăn chút cháo rồi ngủ tiếp?

Chưa để cho cô ra quyết định gì, mỹ nam say liền chậm rãi mở ra đôi mắt đầy sương mù, ánh mắt tựa như ảo mộng nhìn cô, hơn nữa còn có hai gò má phềnh hồng, cánh môi màu hồng phấn, dung nhan tinh mỹ tràn ngập tình sắc, hơi thở dụ hoặc — tìm Hà Nhạc Nhạc không khỏi run lên, vội vàng đứng dậy.

“Đừng đi, đừng rời khỏi anh!” Mỹ nam say đột nhiên vươn tay ra kéo cô ôm vào trong lòng rồi đặt dưới thân, cánh môi hồng nhạt lập tức ép lên môi cô.

“A ——” sao vậy, sao lại thế?

“Đừng rời khỏi anh. . .” Người đàn ông dùng sức hút cái lưỡi thơm tho của cô làm cho cô không còn sức lực để kháng cự, một nụ hôn rồi lại một nụ hôn khác dồn tới, đến khi cô nghẹn lại chuyển tới gáy, lưu lại vết hôn ngân nóng rực.

“Tiên, tiên sinh! Anh tỉnh tỉnh! Mau tỉnh lại! A ——”

Anh ta cứ như vậy cắn một cái lên ngực cô, vừa cắn vừa liếm láp, càng cắn càng nghiền, lại đổi sang bên kia tiếp tục cắn.

“A. . . Đau. . . Tiên sinh. . .”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Dừng lại trước ” cửa”

Tách! Cửa phòng tắm mở ra, Quý Tiết quần một cái khăn tắm đi ra.

“Tiên sinh!” Hà Nhạc Nhạc nhanh chóng phóng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía anh ta, ai ngờ người ta chỉ là có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua mỹ nam say trên người cô, ngồi xuống sofa, tiếp tục dùng khăn mặt lau mái tóc ướt sũng.

Hà Nhạc Nhạc tự giễu cười cười, cô thiếu chút nữa quên mất, để cho bọn họ muốn làm gì thì làm không phải là công việc của cô sao? Cô còn trông cậy vào người khác giúp cô làm gì?

Không hề chống cự lại mỹ nam say đang tùy ý nhấm nháp thân thể mình nữa, cô lạnh nhạt mở chân ra, để cho tay anh ta dễ dàng thâm nhập vào quần mình, từ khe hở hẹp len vào xoa nắn mặt viên dưới thân cô.

Cho dù không muốn đối mặt với chuyện này, nhưng muốn tránh cũng không tránh được, cô sẽ kiên cường hơn bất cứ kẻ nào, đây có lẽ là ưu điểm duy nhất của người cả đời đều bình thường là cô đi.

Thân thể tự nhiên nổi lên phản ứng, cô có thể cảm giác được rõ ràng ngón tay của anh ta đã dính dâm dịch của cô, vừa rồi khi di chuyển còn phát ra tiếng vang ái muội.

“Ừ. . .” Cô cắn cắn môi, nhìn người đàn ông nửa thân trần trên sofa, trong giọng nói có chứa một tia cầu xin, “Tiên sinh, phòng bếp. . . Tôi nấu cháo hơi nhiều một chút, anh. . .”

Ít nhất. . . Ít nhất đừng để cho cô dưới ánh mắt bàng quan của người khác bị người ta xâm phạm đùa bỡn. . .

Quý Tiết có chút kinh ngạc, không biết nên khóc hay cười khẽ nhếch khóe môi, hai chân thon dài bắt chéo, tựa lưng vào sofa phía sau. Cánh tay vung lên, ném khăn mặt trong tay sang một bên, rồi từ bên cạnh sofa cầm lấy hộp thuốc lá, châm lên một điếu.

Hà Nhạc Nhạc chấp nhận số phận nhắm mắt lại. Không sao cả, không sao cả, ba tháng, ba tháng mà thôi? Rất nhanh, rất nhanh thôi.

“Cô là ai?”

Hà Nhạc Nhạc mở mắt ra, nghi hoặc nhìn về mặt vẻ giận dữ của mỹ nam trên người . Trên mặt mỹ nam vẫn phớt đỏ như trước , làn da càng thêm trắng nõn trơn bóng, dung nhan không chút hỗn độn, ánh mắt trong suốt hàm chứa tức giận , tuy rằng hơi hồng nhưng lại không chút ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của nó.

Hình như. . . có chút quen thuộc. Hà Nhạc Nhạc cố gắng nhớ lại.

“Chết tiệt!” Mỹ nam say sét đánh không kịp bưng tai rút tay từ trong quần cô ra, đẩy thân thể cô, “Cút!”

Hà Nhạc Nhạc sau khi xuống giường liền nhanh chóng sửa sang lại trước ngực, nhưng nút áo trước ngực đã bị anh ta kéo đứt, cô đành phải tùy tiện kéo lại.

Do dự một chút, Hà Nhạc Nhạc buông xuống vẻ mặt bình tĩnh nói, “Hai vị tiên sinh, tôi là Hà Nhạc Nhạc, là quản lý mới tới . Cháo đã nấu xong, lo lắng vị tiên sinh này say rượu, vì thế mới nấu cháo. Nếu còn có nhu cầu gì khác, xin cứ yêu cầu.”

Thấy hai người đàn ông kia đều không hé răng, Hà Nhạc Nhạc đứng trong chốc lát, liền cúi người nhặt lên quần áo dính mùi rượu phân tán trên thảm, nghĩ nghĩ, rồi lại vào phòng tắm quần áo bên trong ra, liếc nhanh hai người một cái rồi đi ra ngoài.

“ . . . Anh tại sao không ngăn cản tôi?”

“Cần thiết sao? Đẳng nào trước khi vào cậu chả tỉnh lại. Khả năng này của cậu. . . Tôi thấy từ trước đến nay chưa có ai chống lại được.”

“Anh! Biến về lầu 4 của anh đi!”

Hà Nhạc Nhạc quay đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ . Mấy vị chủ nhà này, quả nhiên một người so với một người càng kỳ quái hơn, nhưng. . . Không có liên quan gì với cô, mục tiêu sống của cô, không hiểu kỳ.

Đi vào thang máy, bấm vào nút đóng cửa.

“A! Đợi chút.”

Thân ảnh nửa thân trần cảm ví da cùng di động chạy vào thang máy.

“Chào cô, tôi là Quý Tiết, ở lầu 4.” Người đàn ông vươn tay, tươi cười ,nhìn qua có chút lỗ mãng.

“ . . . Chào anh.”

Trong nháy mắt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô bị anh ta cầm lấy, cô liền nhớ tới mỹ nam say kia là ai.

Tần Chi Tu, ca sĩ ba năm trước như ngôi sao vụt sáng, Linh Vũ là fan của anh ta. Mà người đàn ông nhìn qua giống như hoa hoa công tử này, cô nhớ không lầm , hẳn chính là người đại diện Tần Chi Tu , bởi vì cô nhớ rõ Linh Vũ có nói với cô, người đại diện của Tần Chi Tu tên rất đặc biệt, kêu Quý Tiết, Quý Tiết quý, Quý Tiết lễ.

Thang máy đến lầu một, Hà Nhạc Nhạc bấm nút mở cửa chờ Quý Tiết ra trước, Quý Tiết lại mang về mặt nghiêng ngắm nhìn cô, không chịu cất bước.

Từ lúc anh mười lăm tuổi khai trai đến bây giờ, Quý Tiết anh chơi đùa phụ nữ so với đàn ông khác gấp phụ nữ còn nhiều hơn, có rất ít phụ nữ làm cho anh nhìn không thấu, cho dù gặp phải tình huống không cho phép , anh ta cũng có thể đoán ra vài khả năng hợp lý. Nhưng người phụ nữ này vừa rồi đang làm gì? Thời điểm thiếu chút nữa bị Tần Chi Tu cưỡng gian “Mời” anh đi ăn cháo? Nếu nói cô vốn chính là fan của Tần Chi Tu hoặc là coo gái hâm đang háo sắc , anh còn có thể lý giải, nhưng. . . nhìn thế nào cũng chỉ thấy cô là cô gái có chút bảo thủ ngượng ngùng mà thôi, hơn nữa lúc nhìn Tần Chi Tu, vẻ mặt không có nửa điểm giống như fan cuồng nhiệt hay mê luyến nào.

Như vậy, rốt cuộc đúng nguyên nhân gì làm cho cô có phản ứng bình tĩnh kỳ lạ như thế ?

“Quý tiên sinh?” Anh ta không ra đi sao?

Bị Hà Nhạc Nhạc khơi dậy lòng hiếu kỳ, Quý Tiết nghe tiếng cô, cũng không bước ra khỏi thang máy , ngược lại bước sát vào Hà Nhạc Nhạc, vây cô vào góc, cúi đầu nhìn cảnh xuân lộ ra ngoài cổ áo, trong đôi mắt đẹp kêu gọi tràn đầy khiêu khích trắng trợn .

“Thử qua sex trong thang máy chưa?”

Anh ta, Quý Tiết, người đại diện tinh mắt nhất Mâu Tư ,trò chơi thích nhất chính là —— tìm ra lời giải.

“Hả?” Anh ta nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Không làm thì cút

Người đàn ông trước mắt có thể nói là anh ta có khuôn mặt rất đẹp trai, khuôn mặt mượt mà cùng thân thể cường tráng, tuy hơi gầy, nhưng rất có khí chất xâm lược, sắc môi tự nhiên, lúc nhếch lên trắng trợn toát ra vẻ bất cần đời.

Thoạt nhìn, chính là một kẻ thiên chi kiêu tử.

Hà Nhạc Nhạc hít sâu một hơi, “Chưa từng, nếu được, mong anh chọn một nơi bình thường hơn đi.”

. . . Loại cảm giác này là sao đây?

Quý Tiết thật sự rất muốn cười, thế là anh khoái trá nở nụ cười, tiếng cười quanh quẩn trong thang máy toát ra mười phần bốn cọt, dưới ánh nhìn của anh ta Hà Nhạc Nhạc chậm rãi lạnh mặt.

Mà Quý Tiết lại cảm thấy chuyện này rất thú vị, phản ứng của cô bé này giống như cá nằm trên thớt, khi đối mặt với dao thì vô cùng trấn định nói “Mời nhẹ chút”. Một không từ chối Tần Chi Tu, hai cũng không từ chối anh, dù làm với ai cũng không sao cả ư? Cùng với vẻ thanh thuần bề ngoài quả thật là không giống chút nào, nhưng bề ngoài có thể lừa gạt người, còn ánh mắt và khí chất cũng có thể khác với bản chất như vậy sao?

Không. Anh luôn tin tưởng ánh mắt nhìn người của bản thân, bản chất của cô gái này tuyệt đối là truyền thống, đoan trang — á, đợi chút. . .

Quý Tiết kinh ngạc nhìn cô gái kia im lặng cởi áo tháo thắt lưng, rất nhanh một thân thể trần trụi liền đứng trước mặt anh.

Quý Tiết nháy mắt mấy cái, cô gái này có dáng người cực kỳ cân xứng, không nghĩ tới cô bé mộc mạc đến mức giống như không tồn tại khi mặc áo trắng cùng quần bò thể nhưng một khi cởi hết. . . Đứng là tú sắc khả com (ý nói sắc đẹp có thể thay com), hơn nữa — rất rõ ràng đã có người ăn qua. Trên thân thể phần trắng kia bị che kín bởi những vết hôn ngân màu tím nhạt, trên cổ còn có ấn ký màu phần hồng Tần Chi Tu vừa mới lưu lại, trên bầu ngực đầy dấu răng cũng hơi sưng đỏ, đỉnh nhọn như quả anh đào kiêu diễm đứng thẳng, rất dễ gợi lên dục vọng muốn vuốt ve “Năm giữ” của đàn ông, dưới vòng bụng băng phẳng là khe hở bí ẩn giấu dưới đám rừng thưa thớt. . .

Một cỗ nhiệt khí nhỏ từ bụng bỗng nhiên vọt lên, Quý Tiết phát hiện, bảo bối của anh ta trước giờ chỉ nổi lên hứng thú với phụ nữ yêu điểm bây giờ đang chậm rãi sung huyết trưởng lớn, vận sức chờ phát động.

“ . . .” Lấy hết can đảm, Hà Nhạc Nhạc liền cắn răng cúi đầu nhìn xuống mặt đất, cô biết mình hiện tại rất xúc động, hành vi cũng rất thấp kém, nhưng cái gì cô cũng có thể nhẫn nại, chỉ không thể chịu đựng được người khác trêu chọc. cứ coi như cô đang dẫm lên bùn đất đi, không sao cả, từ trước đến giờ cô cũng chưa từng tự coi mình là đám mây; dù cô làm công cụ tiết dục cũng được làm bảo mẫu cũng không sao, cô nhận hết, làm xong hết thấy cô vẫn là cô thôi! Nhưng, cô không phải sủng vật, không muốn bị khiêu khích tán tỉnh dụ hoặc trêu chọc! Nói khó nghe một chút chính là, cô có thể bán mình, nhưng xin lỗi, cô không bán nụ cười.

Người đàn ông này, ánh mắt, giọng điệu, tiếng cười. . . chạm vào điểm mấu chốt của cô.

Nửa ngày không thấy anh ta có động tác gì, Hà Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt Quý Tiết, “Anh không làm, vậy tôi xin phép đi nghỉ ngơi trước.”

Kinh ngạc làm cho Quý Tiết nhất thời không nói ra lời, bên ngoài thang máy lại vang lên một câu một câu —

“Anh không làm, thì làm ơn lăn ra đây cho tôi”

Không đợi Quý Tiết phản ứng lại, anh đã bị người ta cầm lấy bả vai đẩy ra khỏi thang máy, một bóng dáng lướt qua anh, rồi cửa thang máy “kịch” một tiếng ở anh ta trước mắt anh đóng lại.

Mới vừa rồi là ai? Quý Tiết nhủ mảy.

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn của Nguyễn Lâm đột nhiên đi vào thang máy, Hà Nhạc Nhạc theo phản xạ lùi về sau từng bước một, lại chỉ có thể dán lưng lên vách tường thang máy lạnh băng, bị độ lạnh của kim loại kích thích run lên, cô vội vàng ngồi xuống nhặt quần áo lên che trước người.

“Nguyễn, Nguyễn tiên sinh.”

Nguyễn Lâm không hề lên tiếng trả lời, trên khuôn mặt tràn đầy mỗi một kia ẩn nhẫn dục vọng nặng nề. Nhìn người phụ nữ trần trụi “Giấu đầu hở đuôi” kia, bàn tay to của anh vung lên gạt quần áo che trước người cô ra, rồi mới nắm lấy bàn tay nhỏ bé nhu nhược như không xương của cô bao trùm nơi yếu hại của anh dùng sức cao thấp vuốt ve.

Anh không muốn nói chuyện.

Anh mệt chết đi, nhưng càng khó chịu hơn! Tên Thân Đồ Mặc kia — khôn khiếp biết rõ anh không thể tự tiện ra bên ngoài tìm phụ nữ, lại để cho anh

uống thuốc kích dục! anh anh muốn “làm” toỏ tông 18 đời nhà Thân Đồ Mặc ! Được tính tra tấn anh cả một đêm, kết quả ngày hôm sau được tính vừa lui, người đại diện cùng tổ kịch lại báo cho anh thêm lịch diễn!

Bốn ngày. . .

Thân Đồ Mặc! anh đã lâu lắm rồi không tìm tên khốn khiếp kia đánh nhau, trùng thối kia đúng là ngựa xuong ngựa cốt đi!

Bảo bối dưới bàn tay cô chậm rãi thức tỉnh, cả người khô nóng làm cho anh giống như trở về buổi tối 4 ngày trước—— bắt chắp ngọn đèn trong thang máy sáng ngời , Nguyễn Lâm cười bỏ dây lưng, kéo quần lót ra, giữ chặt tay cô chà xát toàn bộ côn thịt của mình.

“Nguyễn tiên sinh. . .” Tuy rằng cô đã bị Nguyễn Lâm làm qua rất nhiều lần, nhưng trước kia đều làm trong bóng tối, bây giờ hình ảnh dâm uế này xuất hiện rõ ràng trước mắt không thể không làm cho cô cảm thấy xấu hổ.

Lúc cô bị động bộ làm, Nguyễn Lâm sáng khoái nâng cằm, lỗ nhỏ trên quy đầu bắt đầu chảy ra chất lỏng trong suốt nam căn nổi lên gân xanh tím, nhìn thấy Hà Nhạc Nhạc mặt đỏ tai hồng, ánh mắt xấu hổ không biết nhìn đi đâu, hai chân bắt an nhẹ nhàng vận vẹo, giữa hai chân hình như cũng bắt đầu nổi lên ẩm ướt. . .

“Ôm tôi.”

“Ừ? A ——”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Làm tình trong thang máy

Nguyễn Lâm một tay nâng mông Hà Nhạc Nhạc lên, đem cô kẹp giữa thân thể lửa nóng của anh và vách tường thang máy lạnh lẽo, tay kia cầm lấy nơi nam tính của mình giúp đỡ nó xoa chất lỏng trên quy đầu lên hoa viên của cô.

“A. . .” Gặp kích thích bí chỗ mẫn cảm của cô co rút lại, trước người là thân thể rắn chắc nóng bỏng , phía sau là vách tường cứng rắn lạnh như băng , phía dưới lại bị mạnh mẽ kích thích , hoa viên rất nhanh liền ướt át . phản ứng của thân thể càng làm Hà Nhạc Nhạc thêm xấu hổ, chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của anh ta, đem chân quần chặt quanh hai bên hông rắn chắc tràn ngập sức lực của anh, còn hai tay thì ôm lấy bả vai dày rộng , đầu tựa lên vai anh, để cho anh ta không thể nhìn thấy biểu cảm khó nhẹn của cô bây giờ.

“A —— chờ, chờ, ừ a. . .” hai ngón tay anh đẩy ra đóa hoa trong mật viên , nơi cực đại căng thẳng xâm nhập.

Không được, còn chưa đủ ẩm ướt, đau quá. . .”Xin, xin anh chờ một chút, một chút là tốt rồi. . . A ——”

Tên đã lên dây vào lúc này làm gì có người đàn ông nào còn có thể dừng lại, anh chỉ biết đang có một tiếng trống làm tinh thần mình thêm hăng hái như hồ tiến thẳng về phía trước, trực tiếp đánh đến chỗ sâu nhất non mềm kia .

Phụ nữ rên rỉ , tiếng khóc đè nén, như chim gãy cánh gào thét, khuếch tán bên tai anh, nhẹ nhàng bồi hồi như chiếc lông tơ chui vào đầu anh, vào tim anh, vào dưới thân anh.

Đây mới là thiên âm!

dục vọng trong mắt Nguyễn Lâm càng thêm thâm nồng, giữa hầu kết phát ra âm thanh hỗn độn khàn khàn, đem người phụ nữ trong lòng đè chặt lên vách tường thang máy, dưới thân rút ra rồi lại nhập vào thật sâu , làm cho thân thể cô bé phía dưới càng thêm lây lị, không ngừng run run, ngâm nuốt lửa nóng của anh .

“A. . . A. . . Không. . .” Toàn bộ thân thể đều bị anh thiêu đốt, ngay cả vách tường lạnh lẽo cũng không thể mang đến cho cô dù chỉ một tia mát mẻ, tiểu huyết bị anh bá đạo rút cấm không ngừng, trừ lúc ban đầu đau đớn ra, sau đó cảm giác càng ngày càng kinh khủng. Rất ngứa. . . cũng rất thoải mái. . . giống như lúc bị được tính không chế đêm đó, trong thân thể, theo mỗi lần anh hung hăng xuyên vào hoa huyết , cảm giác vô cùng sáng khoái càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh mẽ , lan đến toàn thân, tràn lan tới tứ chi !

Cô, cô sắp nổ tung! Cả người kịch liệt run run, mười ngón chân co quắp, khoái cảm tầng tầng lớp lớp cuối cùng đẩy cô lên đỉnh núi, “A ——”

Cô thét chói tai đạt tới cao trào, hoa huyết co rút lại run run, dâm thủy tràn ra, theo hoa tâm cuộn cuộn không ngừng phun ra ngoài. . .

“Nguyễn, Nguyễn trước —— a. . .” Cô, cô không được, anh ta làm rất, rất kịch liệt, cô sẽ bị chơi hỏng. . .”Sẽ hỏng, sẽ hỏng mất, a ——”

“Kêu tên của tôi.” Nguyễn Lâm cúi đầu hôn lên vai cô, ra lệnh .

“Nguyễn trước. . . Tôi, ừ a. . . Đừng. . . Nguyễn, Nguyễn Lâm. . .”

Thân thể mới mê lại mẫn cảm căn bản không cần kỹ xảo gì, hưng khí thô dài, dã man co rút chen lấn, không ngừng đưa cô lên đỉnh cực lạc!

“Kêu Lâm.”

“Lâm, Lâm, ừ a. . .”

“Xin tôi.”

“... Không. . .” Không thể xin, không thể xin. . . anh ta là tên trứng thối, cầu xin sẽ chỉ làm cô càng —— “A. . .”

Cửa thang máy không tiếng động mở ra.

“Các người rút cuộc có lên không?”

Quý Tiết rất buồn bực, cực kỳ, cực độ buồn bực.

Người phụ nữ này muốn làm gì? Chân trước còn thoát quần áo dụ hoặc anh, chân sau liền mở hai chân ra để cho cái tên gia hỏa Nguyễn Lâm trong ngoài không đồng nhất kia cảm đến kêu rên không ngừng là sao?

Người phụ nữ này dù bị ai làm cũng không sao cả sao ư?

“A. . .” Hà Nhạc Nhạc bối rối cắn bên gáy Nguyễn Lâm, ngăn chặn dâm ngữ đang tràn ra như vỡ đê của bản thân. Cô với Nguyễn Lâm đều không có bấm tầng trật, vì thế vừa rồi Quý Tiết căn bản chính là cách cửa thang máy nghe xong toàn quá trình?

Hà Nhạc Nhạc sau khi cao trào, khuôn mặt thanh lệ lộ ra ánh sáng hồng nhuận, giống như viên ngọc sáng, điểm lệ mà lại thuần khiết, hơn nữa lúc này cô đang xấu hổ, cả người tản ra trạng thái dục cự còn nghênh, quyền rũ đàn ông tới hái.

hô hấp của Quý Tiết không khỏi có chút dồn dập hơn.

Đi vào thang máy, bấm lầu 4, Quý Tiết hai tay xoa ngực dựa vào tường nhìn chăm chăm đôi nam nữ đang kích tình —— chính xác là nhìn chăm chăm người phụ nữ đang kích tình, ánh mắt đen láy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Anh ta là diễn viên vẫn đang trong thời gian quay phim, cô xác định muốn lưu lại dấu vết trên cổ anh ta sao?” Quý Tiết lạnh lùng mở miệng.

Hà Nhạc Nhạc vội vàng nhả ra, lại bị Nguyễn Lâm phóng túng cảm xuống bức ra tiếng nước nỏ, mật huyết co rút càng nhanh.

“Thả lỏng, cô muốn tôi bắn bên trong sao?”

“Không, đừng ——” Hà Nhạc Nhạc sợ tới mức liều mạng nâng lên thân thể, “Không được, đừng bắn bên trong a. . .”

“Yên tâm, không nhanh như thế đâu.”

“A a ——” cái kia, cô càng lo lắng!

Thẳng đến khi Quý Tiết đi ra khỏi thang máy, tiếng phụ nữ dâm mị rên rỉ vẫn như trước không ngừng lọt vào tai.

Quý Tiết khẽ cắn môi, quay người trở lại thang máy, bấm mở cửa, tình cảnh trong thang máy lúc ở tầng trật hiện lên rõ rệt

“Làm tình trong thang máy rất thú vị sao? Các người không thể chọn một địa điểm bình thường hơn được à?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Giống như thiếu niên

Nguyễn Lâm liếc mắt nhìn phần thân dưới của Quý Tiết dưới khăn tắm, phần eo nặng nề đẩy mạnh hai cái, bấm nút xuống lầu 3.

Mẹ nó! Quý Tiết hưng tợn trừng mắt nhìn Nguyễn Lâm, xoay người đi vào phòng, dưới thân rõ ràng đang có một toà lều trại nổi lên.

Lầu 3, trong bóng tối, giữa phòng ngủ, hai chân trắng nõn của người phụ nữ bị một người đàn ông mạnh mẽ kéo căng ra, dùng góc độ lớn nhất nhận lấy sự xâm chiếm của anh ta.

“A. . .” sau mấy lần cao trào mặt huyết ẩm ướt dưới tốc độ rút cảm không giảm của anh phát ra tiếng vang “Phụt phụt”, không ngờ khi thân thể tương giao còn có thể phát ra tiếng vang như vậy, tiếng động đâm mỷ đánh sâu vào mọi cảm quan của Hà Nhạc Nhạc — rất khổ sở. . . Nhưng lại, thật thoải mái. . .

“A — tôi, tôi. . . Nguyễn, Nguyễn tiên sinh. . . ừ. . .”

“Cô gọi tôi là gì?” thiết trụ nóng bỏng giống như muốn trừng phạt cố ý để ở hoa tâm hung hăng xoay tròn vài cái.

“A —” lại tới nữa! khoái cảm làm người ta sợ run theo mỗi lần hoa huyết bị anh ta yêu thương nhanh chóng ăn mòn mỗi một tác da thịt cô, khi bị anh chống đỡ lấp đầy cả người cô đều có cảm giác vô cùng thỏa mãn, rõ ràng cô đã không còn sức lực tiếp nhận nữa, nhưng thân thể lại giống như mê luyến đàn ông, vẫn cứ kêu gào còn muốn, còn muốn càng nhiều hơn! Mỗi khi anh ta khê rồi khỏi, thân thể cô thậm chí còn chủ động ngậm nhanh giữ anh lại!

Trời ạ! Đây là thân thể của cô sao? Thật đáng sợ! Nhưng mà, cái cảm giác sáng khoái tê dại kéo dài không dứt kia, từng giọt từng giọt khoái ý chồng chất lại, càng làm cho người ta không thể kháng cự, dục tiên dục tử. . .

“Lân, Lân!”

Một lúc lâu sau, Hà Nhạc Nhạc mới cẩn thận thở hỗn hển, rất sợ đánh thức người đàn ông bên cạnh. vừa rồi, Nguyễn Lân bắn xong liền ôm eo cô nằm trên giường, đại khái ba giây sau cô liền nghe được anh ta phát ra tiếng hô hấp đều đều.

Xem ra mấy ngày nay anh ta không phải một bình thường, nếu không thì lấy thể lực hơn người kia của anh ta — phi phi phi! Một cái quý gì! Một còn làm được đến quên trời đất như thế! Bình phục lại hô hấp, Hà Nhạc Nhạc nhẹ nhàng mở cánh tay của anh ta ra, leo xuống giường.

Trong ngoài phòng ngủ là một đồng hồ hỗn độn, rõ ràng đây đều là bốn ngày trước tạo thành, lúc Nguyễn Lân rời đi cũng không bấm nút yêu cầu vệ sinh trên hệ thống quản lý nhà trọ, cho nên cô cũng không lên kiểm tra.

Hà Nhạc Nhạc do dự một chút, không bật đèn. Cô để ý thấy, vài lần chạm vào cô trước đó Nguyễn Lân đều tắt đèn, chỉ có lần này ở thang máy là ngoại lệ, có thể là do trong thang máy không thể tắt đèn chăng? Nhưng để phòng ngừa Nguyễn Lân khi xuống giường đập trúng cái gì hoặc trượt chân, cô vẫn cố gắng sờ soạng trong bóng tối thu thập lại đồng hồ tạp nây..

Nguyễn Lân tính tình táo bạo như thế, thể nhưng nhiều năm qua vẫn chưa có tên “chó săn” nào phát hiện ra, cô nên nói là nhóm “chó săn” này ngu ngốc, hay là nên nói anh ta quả nhiên là một ảnh đế đúng nghĩa, lúc nào cũng diễn được?

Giữa hai chân ẩm ướt dính dính, cảm giác nơi cực đại của người đàn ông kia khi tồn tại trong cơ thể cô dường như vẫn còn sót lại, vừa nghĩ đến khi hoan ái anh ta ép cô kêu tên của anh, hai gò má Hà Nhạc Nhạc không nhịn được lại bắt đầu đỏ lên.

Cô cười khổ lắc đầu, cô không thể tưởng tượng ra, trải qua ba tháng này, khi ở trên giường cô sẽ còn biến thành bộ dáng gì nữa. . .

Vô thang máy mặc quần áo trở lại lầu một, cô thầm nghĩ phải nhanh chóng trở về phòng ngủ để tắm một cái rồi ngủ một giấc, nhưng trước đó cô còn phải thu dọn sạch sẽ phòng bếp, kiểm tra cửa sổ.

“Lách cách —” cô còn chưa kịp đi vào phòng bếp, tiếng kim loại rơi xuống rất phát ra âm thanh chói tai lại đột nhiên từ phòng bếp truyền ra, Hà Nhạc Nhạc chạy nhanh qua đó.

Trong ánh sáng vàng óng, nồi cháo do cô nấu ưu nhã nằm trên mặt đất, đứng bên cạnh, là một dáng người thon dài đang mặc áo ngủ, trên khuôn mặt tinh xảo mùi rượu còn chưa tiêu tán hết - Tần Chi Tu.

“Tôi, tôi đói bụng.” chân mày xinh đẹp của anh khẽ nhíu lại, mà ánh mắt của anh vẫn rất mực trong suốt làm cho phụ nữ dâng lên lòng muốn bao vệ sự tốt đẹp của thiếu niên này! Đặc biệt bây giờ anh ta còn bày ra bộ dáng buồn cười vì đã làm chuyện sai sợ bị mắng. Cái gọi là mỹ nam đa dạng chắc là như vậy đi?

Nhưng mà, việc làm lúc uống rượu đúng là một tên trướng thối!

“Anh muốn ăn cái gì?”

“Cái này là được rồi,” Tần Chi Tu chia chia chát trên đất, “Mặc khác, cho tôi cốc cà phê.”

Ăn cháo xong uống cà phê? Hà Nhạc Nhạc muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng. Đùng nhiều chuyện, đây là cuộc sống của người khác, bọn họ yêu cầu cái gì cô chỉ cần đáp ứng là được rồi, đây mới là việc cô nên làm.

Tuy rằng như thế nghĩ, nhưng cô vẫn nấu nước luộc thêm trứng, vì cô cũng đói bụng.

Tần Chi Tu ăn cháo xong liền nhìn thấy Hà Nhạc Nhạc mang trứng sang, anh ta nhìn Hà Nhạc Nhạc, quyết định thử một chút. Nói thẳng ra, anh không thích ăn đồ ngọt, nhưng sau khi uống rượu tỉnh lại miệng rất đắng, nhìn thấy bát cháo bên giường kia liền thuận tay ăn mấy miếng, lại phát hiện ăn rất ngon, cảm giác khó chịu trong miệng lập tức không còn, vì thế đi xuống tìm xem còn hay không, kết quả —

Anh biết nhà trọ lại thay đổi quản lý mới, hôm kia lúc gặp Vân di, Vân di có nói quá, hơn nữa biểu tình của Vân di còn mơ hồ có chút kỳ quái. Lúc ấy

anh không để ý lắm, không nghĩ ra Vân đi lại mời một cô gái đến làm quản lý ! Vân đi biết rõ anh uống rượu vào liền không chế không được bản thân, tại sao còn. . . Ánh mắt rơi xuống hồng ngân trên ngực trên gáy của Hà Nhạc Nhạc — anh không làm nhiều như vậy chứ?

Bất tri bất giác ăn xong một quả trứng luộc, Tần Chi Tu thậm chí còn uống xong một cốc nước ngọt. Vị ẩm áp, rất thoải mái, Tần Chi Tu thỏa mãn cười cười, đây là lần đầu tiên sau khi say rượu sau anh không bị khó chịu.

Nhìn thấy Tần Chi Tu tươi cười, Hà Nhạc Nhạc ngây người một chút. Soái ca cô không phải chưa thấy qua, nói không xa, Thân Đồ Mặc, Nguyễn Lâm, Quý Tiết mấy vị này tuyệt đối đúng soái ca, tuy khí chất khác nhau nhưng lực sát với phụ nữ đều mạnh mẽ giống nhau . dù đàn ông đẹp trai đến đâu đối với cô cũng không có ý nghĩa gì, không, phải nói, dưới tình huống bình thường , đàn ông càng đẹp cô tránh càng xa, bởi vì khi đối mặt với họ cô đã đánh mất bản năng của phụ nữ.

Nhưng Tần Chi Tu tươi cười. . . Cái kiểu đơn thuần thỏa mãn này, thuần túy chỉ là thật sự vui sướng này . . . đẹp đến động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mỗi tầng

“ . . Xin lỗi.”

Hà Nhạc Nhạc đặt cả phê xuống, đúng lúc Tần Chi Tu bất thành linh nói lời xin lỗi có chút ngoài ý muốn, “Anh nói chao sao? Không sao đâu, anh không phải cố ý, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn cũng không phải của tôi.” Cô vừa thuận tay thu dọn mặt bàn vừa trả lời anh ta.

“ . . Không phải, ý tôi là. . .” Tần Chi Tu lại nhìn trước ngực Hà Nhạc Nhạc , nâng tay đè huyệt hai bên thái dương , “Tôi nói chuyện lúc trước tôi đã làm với cô.” Cô gái này thần kinh sao lại thô như vậy chứ?

Hà Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn cổ áo mình, “ . . Không cần, đó là quyền lợi của anh.”

Chi cần không cố ý trêu chọc cô, muốn làm gì cũng không liên quan gì đến cô cả.”Anh đau đầu à? Chờ tôi một chút.”

Nghe thấy nửa câu đầu, Tần Chi Tu đầy cả một bụng nghi hoặc, nhưng đối phương chuyển đề tài quá nhanh, không đợi anh đưa ra nghi vấn, vị nữ quản lý trẻ tuổi thần kinh thô lại rộng lượng này đã đem bát đĩa vào phòng bếp, một lát sau vừa lấy khăn mặt lau tay, vừa đi ra phía sau người rồi đặt tay lên đầu anh. Cô ta muốn làm gì?

“Đừng nhúc nhích!” Hà Nhạc Nhạc đỡ lấy đầu Tần Chi Tu , “Ấn một chút, sau khi ngủ dậy sẽ thoải mái hơn.”

1, 2, 3 (ko biết huyệt gì ^_^), đây cô ba huyệt vị cô đã sớm biết, bởi vì cha hay uống rượu lại hiếu khách, thỉnh thoảng sẽ uống hơi nhiều, say rượu liền đau đầu, cho nên cô đã học phương pháp mát xa của trung y, rồi tự mua sách học thêm để mát xa cho cha. . . đã nửa năm không về nhà rồi, qua ba tháng này, cô hẳn là về nhà nhìn xem một chút.

“Đau như thế . . . anh vẫn nên uống ít cà phê thôi.” Cô đúng là vẫn còn nhiều chuyện.

“ . . .” Trên thực tế, anh ta cũng không uống cà phê.

Việc cuối cùng cũng đã làm xong, Hà Nhạc Nhạc cũng không có tinh thần đi tắm bồn , chỉ qua loa dưới vòi hoa sen tẩy rửa một chút liền lên giường. Nhắm mắt lại, khoảng thời gian này rất nhanh liền hiện lên trong đầu — Nguyễn Lâm, Thân Đồ Mặc, Quý Tiết, Tần Chi Tu. . . Còn có một vị cô vẫn chưa gặp qua, hy vọng . . . Không, đừng hy vọng bất cứ cái gì cả, cố gắng trôi qua ba tháng là tốt rồi. Rồi về nhà thăm ba mẹ. . . Rồi nghĩ đến làm gì để nuôi sống bản thân. . . Rồi mới. . .

Đêm khuya, nằm trên giường.

Lầu một Hà Nhạc Nhạc nhẹ nhàng ngủ, khuôn mặt bình tĩnh dịu dàng.

Lầu hai Tần Chi Tu từ dưới thân lấy ra hai cái nút áo, phát ngốc một lát, lại đem nút đặt trên tủ đầu giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một khung ảnh, yên lặng nhìn, cho đến khi bị thần ngủ bắt giữ.

Lầu 3 Nguyễn Lâm vẫn duy trì tư thế trước khi Hà Nhạc Nhạc rời đi , nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra mảy của anh ta thỉnh thoảng nhăn lại, giống như ở trong mộng cũng ghen lửa giận. . .

Lầu 4 Quý Tiết tựa vào đầu giường nhìn kết quả huấn luyện nghệ sĩ mới của Mâu Tư , nhìn tiềm lực của bọn họ, nhìn bọn họ trưởng thành, ở trong đầu xây dựng lịch trình phát triển trong tương lai của người nào đó. Tuy rằng thời kì thiếu niên anh cũng giống như những công tử nhà giàu khác thích đi tìm lạc thú thanh sắc, nhưng năm năm trước sau khi cha bệnh nặng một hồi, liền đem toàn bộ cổ phần công ty Mâu Tư chuyển cho anh, từ lúc đó trở đi, anh liền dần dần hiểu được trách nhiệm của bản thân mình .

Hiện tại anh chính là cổ đông lớn thứ hai của Mâu Tư , căn cứ vào khả năng am hiểu của mình, tương lai chính là tổng quản lý nghệ sĩ, là nơi hy vọng của nhiều nghệ sĩ mới, ai cũng sẽ muốn gây chú ý với anh. Tuy rằng anh không giống người nào đó trời sinh cường công việc, nhưng nếu thất sự làm, anh cũng không rảnh rồi.

Quý Tiết ngẩng đầu nhìn trần nhà — Thân Đồ Mặc, tôi sẽ không bị bại bởi anh. . . tiểu tử nghe nói từ 4 ngày trước vẫn còn làm việc? Quả thật là không muốn sống! Mặc kệ, anh buồn ngủ, anh không giống cái tên quái thai kia, mỗi ngày ngủ vài giờ cũng có thể như rồng như hổ!

Ngày hôm sau, sáng sớm Hà Nhạc Nhạc liền tỉnh dậy chuẩn bị bữa sáng, nhưng cô cũng không biết ba vị chủ nhà kia có muốn ăn hay không, thăm nghĩ hay là cứ chuẩn bị tất cả vậy. Quả nhiên, gần 9 giờ, cửa thang máy mở, người đàn ông lơ phơ lát phát hôm qua – Quý Tiết cùng với hoa mỹ nam Tần Chi Tu cùng nhau đi ra.

Quý Tiết muốn ăn kiểu Âu Tây, Tần Chi Tu muốn kiểu trong nước.

“ . . . Cảm ơn cô tôi hôm qua mát xa giúp tôi, quả thực thoải mái rất nhiều.” Tần Chi Tu do dự nửa ngày, mới mở miệng nói.

“ . . . Không cần, chỉ một cái nhấc tay mà thôi.”

Quý Tiết khó hiểu nhìn hai người. Tối hôm qua? Mát xa? Tối hôm qua người phụ nữ này không phải bị Nguyễn Lâm ‘làm’ sao? Sao lại vậy. . .

Vừa hay nhân viên tiệm rửa xe chuyển xe lại đây, Hà Nhạc Nhạc ra ngoài nhận xe, Quý Tiết liền dùng vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Tần Chi Tu, “Tối hôm qua mát xa là chuyện gì vậy?”

“ . . . Không có việc gì.”

Quý Tiết còn muốn truy hỏi, điện thoại trong phòng khách lại đột nhiên vang lên, làm cho anh ta khó mà nói tiếp, liền đứng dậy đến phòng khách tiếp điện thoại.

“Này, ai đấy?” Quý đại thiếu cũng không có thói quen tự giới thiệu khi nhận điện thoại.

“ . . . Người phụ nữ kia đâu?” giọng nói trong điện thoại giống như đến từ bắc cực.

“Thân Đồ? Người phụ nữ nào? Anh nói quản lý mới hả?” trên mặt Quý Tiết không kềm chế được hiện lên rõ ràng vẻ mặt không có ý tốt, “Cô ta ở trên giường tên chủ quảng mô họ Nguyễn kia rồi.”

“chủ quảng mô họ Nguyễn ” là tên gọi bọn anh đặt cho Nguyễn Lâm khi biết gia thế và bản tính của anh ta, tuy rằng Nguyễn Lâm hiện tại hoàn toàn xứng đáng được gọi là nghệ sĩ hàng đầu của Mâu Tư , hàng năm mang lại lợi nhuận cho Mâu Tư cũng vô cùng khả quan, nhưng anh tuyệt đối không thêm đề ý đến việc Nguyễn Lâm có bị làm khó hay không, chỉ cần nghĩ đến trong lòng Nguyễn Lâm giấu mấy thùng thuốc nổ, còn ở trước mặt người khác liều chết đóng giả thân sĩ tao nhã , anh ta liền vô cùng sung sướng.

Quả nhiên làm cho người ta cảm thấy sung sướng nhất chính là vui sướng khi người gặp họa không phải sao?

Tình tình của tên Thân Đồ này người ta nhìn không thấu,giấu vị “Thái tử gia” bí mật của Mâu Tư này, cho anh ta biết Nguyễn Lâm cùng với nữ quản lý mới của nhà trọ muốn ở cùng nhau, không biết anh ta sẽ có phản ứng gì đây?

“Kêu cái người phụ nữ kia trước mười giờ đến văn phòng của tôi, tôi muốn dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Người hoàn hảo nhất

Chẳng lẽ khả năng ngữ văn của mình có giới hạn sao? Cái câu “Tôi muốn dùng” này là có ý gì?

Ánh mắt Quý Tiết như nhìn thấy quái vật nhìn chằm chằm điện thoại trong tay , mà ở phía đối diện Thân Đồ Mặc đã sớm treo.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Tần Chi Tu ăn xong bữa sáng chuẩn bị lên lầu, nhìn thấy biểu tình kỳ lạ của Quý Tiết , liền thuận miệng hỏi một câu. Điện thoại trong nhà trọ của bọn họ nhà trọ có mấy người biết đầu, bình thường đều dùng để gọi Service Call trong nhà.

“Thân Đồ nói. . . anh ta muốn dùng. . .”

“Dùng cái gì?”

“Dùng . . người phụ nữ.” về mặt Quý Tiết đại ra, nâng tay chỉ xéo ngoài cửa sổ.

“À.” Đại khái chắc là muốn cô ấy đi mát xa đi.” kỹ thuật của cô ấy rất tốt.”

A?”Cái gì?” Quý Tiết phát hiện ra bộ óc luôn tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh của mình bây giờ có chút không đủ dùng.

Hà Nhạc Nhạc vừa vặn vào cửa, cô cảm thấy rất kỳ quái, gara ngay tại tầng trệt, tại sao không trực tiếp dùng thang máy thông nhau, thế nào cũng phải đi qua 1 lầu một mới có thể vào nhà.

“Quý tiên sinh, xe của anh đã rửa sạch để ở gara, đây là chìa khóa.”

Trên đường cao tốc, một chiếc Lamborghini màu trắng đang chạy như bay, bên trong xe là một đôi nam nữ tuổi trẻ một đường không nói gì, không khí rất quý dị.

Quý Tiết vận kính chiếu hậu nhìn xem—— vẫn đẹp trai như cũ! Vẫn đẹp trai nhưng tại sao người phụ nữ này lại bài xích anh? Chẳng lẽ cô là người phụ nữ đã từng bị anh ta đá qua sao? Anh không ấn tượng chút nào cả! trước kia anh cũng không chạm vào loại phụ nữ mộc mạc vô vị này nha!

Vừa rồi chính mình hảo tâm nói tiện đường chở cô đến công ty, vậy mà cô dám từ chối, nói cô có xe. Gặp quỷ sao! Chẳng lẽ cô nghĩ phụ nữ ngồi lên xe đàn ông đều là do không có xe sao? Mãi cho đến khi Tần tiêu từ lấy xe của nhà trọ dùng, người phụ nữ này mới mặt không chút thay đổi ngồi lên xe anh. Anh có thể đá cô xuống không?

Lúc này Hà Nhạc Nhạc quả thật hy vọng Quý Tiết đem cô đá xuống xe lắm, chỉ cần không chết, coi như tai nạn lao động nằm trong bệnh viện 3 tháng là tốt rồi.

Cô làm thế nào cũng không nghĩ tới. . . cô còn phụ trách cả nhiệm vụ làm “Đồ ăn chuyển phát nhanh” nữa sao? Cô nghĩ đến. . . Hà Nhạc Nhạc lắc lắc đầu, đem hai chữ “Nghĩ đến” ném ra sau đầu, từ nay về sau, cô phải đem cái ý nghĩ “Tự cho là...” này hoàn toàn vứt bỏ.

Nghĩ đến vừa rồi bản thân mình còn từ chối——

“Thân Đồ tiên sinh bảo tôi đến văn phòng của anh ta? Nhưng mà Nguyễn Lâm tiên sinh còn ở nhà trọ, tầng của anh ta cũng cần rửa sạch, tiên sinh ở lầu 6 cũng không biết lúc nào trở về, nếu tôi rồi đi. . .”

“Yêu cầu trước,thỏa mãn trước.” hoa hoa công tử kia nói như vậy.

Thân Đồ tiên sinh. . . Vốn trái qua mấy ngày nay, cô đã gần như phai nhạt, cái đêm điên cuồng kia, người kia không phải cô. . .

“Muốn tôi mang cô lên không?” Ngừng xe xong, Quý Tiết hỏi Hà Nhạc Nhạc.

“Không, không cần.” Hà Nhạc Nhạc vội vàng lắc đầu xua tay. Ở bên ngoài cùng với tình nhân đại chúng—soái ca này đi cùng nhau, với cô chính là muốn chết.

“. . .” bị từ chối! đi cùng anh mất mặt như vậy sao? Lòng tự trọng bị tổn thương—quý đại thiếu khó nén được buồn bực, xoay người đi về hướng thang máy, lấy ra thẻ công tác quẹt xuống, liền đi vào thang máy chuyên biệt lên tầng cao nhất.

Hà Nhạc Nhạc xoay người đi vào thang máy bình thường, thông qua quầy tiếp tân đến văn phòng của Thân Đồ Mặc.

Văn phòng này cũng bố trí tính giản thanh lịch như phòng ở nhà trọ của Thân Đồ Mặc, trang trí không nhiều lắm, nhưng từng chi tiết lại hiện rõ phẩm vị.

“Thân Đồ tiên sinh.” Hà Nhạc Nhạc thấp giọng gọi.

Ánh mắt Thân Đồ Mặc từ văn kiện dời lên, ánh mắt thâm thúy cách thấu kính trong suốt khúc xạ ra tia tìm tòi nghiên cứu khác thường.

Thật lâu sau, “Cô ngồi trước đi, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Hà Nhạc Nhạc chỉ có thể đứng ngồi không yên ngồi vào một bên sofa, mà lần ngồi xuống này, chính là gần một giờ.

thời điểm Thân Đồ Mặc trở về, thư ký của anh ta lập tức đưa tới com hộp. Thân Đồ Mặc vừa ăn, vừa nhìn văn kiện, Hà Nhạc Nhạc lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, không dám nói gì. giáo huấn lần trước đã đủ rồi, bây giờ dù cho cô mưòi mấy lá gan nữa cô cũng không dám chạm trề hoặc quấy rầy lúc anh ta đang ăn com!

“Tiểu lâm, đem com hộp đi ra ngoài.”

“. . .” tim Hà Nhạc Nhạc run lên, hai tay đang đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt.

Thân Đồ Mặc để xuống văn kiện, lấy xuống kính mắt, tựa vào ghế phía sau, thản nhiên nhìn về phía Hà Nhạc Nhạc. sao thun chữ T bình thường, quần bò màu lam nhạt, không cũ nhưng tuyệt đối cũng không mới, đem ném trên đường chắc chắn sẽ bị vạn người che lấp.

Thảm mỹ cao tới đầu mới có thể đem bản thân mình biến thành như vậy?

Tốt nghiệp ngành kế toán , lại chạy tới làm quản lý nhà trọ ?

Văn kiện trên bàn chính là tư liệu cùng với kết quả làm bài trắc nghiệm khi thi tuyển của cô gái này , theo như văn kiện ,trên người cô gái này có rất nhiều chỗ mâu thuẫn , nhưng chỉ cần dựa vào kết quả trắc nghiệm cũng thấy cô vượt trên những người khác một cách xuất sắc.

Trách nhiệm đạt điểm tôi đa.

Biểu hiện không điểm

Lòng hiếu kỳ một điểm

Không ai có lòng hiếu kỳ ở mức 0 điểm được, vì thế điểm số của cô gái này có thể nói hoàn mỹ. một người thích hợp đến mức hoàn mỹ. . .một cô gái làm- "Thông phòng nha đầu" hoàn hảo nhất.

“Lại đây, ” Thân Đồ Mặc kéo caravat xuống tiện tay quăng lên bàn làm việc.

Cả người Hà Nhạc Nhạc cứng ngắc đứng lên, đi tới hướng Thân Đồ Mặc đang dựa vào cửa sổ .

“Lấy lòng tôi.”

“Tôi. . .” Cô có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà, “Anh vừa ăn cơm xong, không nên lập tức —— vận động. . .”

“ . . . Tôi không định động.”

images

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cẩn

Anh, anh ta, anh ta muốn cô chủ động sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, tay Hà Nhạc Nhạc quả thực không biết làm sao buông ra, “Tôi, tôi sẽ không.”

“A. . . Tôi nhớ rất rõ, lần trước cô làm rất tốt.”

“Tôi lần đó là bị anh —— tôi không nhớ gì hết.” Hà Nhạc Nhạc bối rối nói, bất an trộm liếc Thân Đồ Mặc một cái, lại nhìn thấy trong mắt anh ta lướt qua một tia mất kiên nhẫn .

“Trước hai giờ là thời gian nghỉ ngơi của tôi, nếu động tác của cô nhanh một chút, làm cho tôi vừa lòng, chỉ cần một xong một lần thì cô có thể trở về. Nhưng nếu cô muốn kiên trì kéo dài thời gian như thế , tôi không ngại dạy cô.”

“Tôi!” Hà Nhạc Nhạc cắn môi, sợ hãi, do dự, ngượng ngùng làm cho cô không thể suy nghĩ.

Thôi. . . Cô căn bản không có quyền lựa chọn. Hít sâu một hơi, cô đi tới trước mặt Thân Đồ Mặc , quỳ xuống dưới đất, chìa tay cởi bỏ thắt lưng của anh, trong đầu liệu mạng hồi tưởng lại hình ảnh phim H đã từng vụng trộm xem qua.

Đúng vậy, cô đã xem Linh Vũ lôi kéo cô xem, nói một mình xem rất ngượng ngùng. . . cô nhớ rõ loại hình nào cậu ấy cũng có, hơn nữa hình như đều là khẩu vị nặng, lúc xem Linh Vũ và cô đều mặt đỏ tai hồng, tim đập không thôi, còn cố tình giả vờ bình tĩnh xem. . . đã thế còn cảm thấy phối âm quá khoa trương, nhưng, sau khi hưởng qua hương vị mất hồn thực cốt kia, cô chỉ có thể nói âm thanh đó quả thật rất chuyên nghiệp! Nhưng, muốn một cô gái bị rất nhiều đàn ông liên tiếp làm làm mấy ngày mấy đêm, thậm chí đồng thời bị mấy người đàn ông tùy ý xâm phạm, trong thân thể còn bị để vào đạo cụ điện cường chấn động. . . Trong thực tế thật sự có người phụ nữ nào có thể chịu được ư?

Trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh tình dục khoa trương kia, thân thể cô cũng dần dần nóng lên , nơi riêng tư tựa hồ có cái gì đó không chịu đựng được chảy ra, Hà Nhạc Nhạc vội vàng kẹp chặt hai chân, trên mặt nổi lên sắc hồng.

“Nghĩ đến cái gì à?” Nhìn đến hai bên tai đến đầu ngón tay đều lộ ra phần hồng hấp dẫn của người phụ nữ này, Thân Đồ Mặc không khỏi tò mò muốn biết trong cái đầu nhỏ của cô đang nghĩ đến cái gì.

“Không, không.” Hà Nhạc Nhạc vội vàng làm nhanh động tác trên tay , cẩn thận kéo xuống quần lót màu đen của anh , lấy ra phần thân còn chưa hoàn toàn cương nhưng đã có kích thích kinh người của anh ta.

Trời! Hà Nhạc Nhạc hút một ngụm khí lạnh, trí nhớ đêm đó cũng không rõ ràng, mà Nguyễn Lân rõ ràng mỗi lần đều trực tiếp xách súng ra trận, vì thế lần này. . . thực sự là lần đầu tiên cô gần gũi nhìn đến tính khí đàn ông . trời ơi, thứ này rốt cuộc làm sao có thể chen vào trong thân thể cô vậy? Thân thể của cô vậy mà không có vỡ ra?

Thân Đồ Mặc cười nhẹ một tiếng, nhìn biểu tình kinh dị nào đó của cô đã lấy lòng được anh ta, thấy bộ dáng ánh mắt cô trùng trùng tròn xoe, tựa như con mèo nhỏ kêu khinh .

Còn, lại còn lớn lên. . . Hà Nhạc Nhạc nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt lại hướng về phía Thân Đồ Mặc đang nhìn mình.

“Ừ?” Nam nhân hừ một tiếng.

Hà Nhạc Nhạc chỉ đành phải chia tay ra, cảm hưng khí nóng bỏng như rễ cây nhanh chóng bành trướng biến thành cứng rắn kia , cũng không dám dùng sức, chỉ dám cẩn thận trượt nhẹ, khuấy động. . .

“ . . cô đừng như vậy đến buổi tối, tôi cũng không bán được.” Thân Đồ Mặc châm chọc nói, “Dùng miệng.”

Oanh! Giống như bị ném vào lò lửa, toàn bộ khuôn mặt Hà Nhạc Nhạc như bị nướng chín. Làm sao đây? cô. . . Nhưng nếu cô không làm, anh ta —— anh ta sẽ dạy cô, cô sẽ bị làm chết mất. . .

Hà Nhạc Nhạc run lên, đôi môi run rẩy để sát vào, rồi mới vươn đầu lưỡi thử liếm liếm —— không có hương vị. . .

Thân Đồ Mặc nhắm mắt lại, cảm khẽ nhếch, “Tiếp tục.”

Hà Nhạc Nhạc méo miệng, nhưng chỉ có thể nghe lời từ đầu đến đuôi ngoan ngoãn liếm làm bảo bối của anh ta . Rất nhanh, vật dư thừa vốn dĩ chỉ hơi cứng rắn liền hoàn toàn thức tỉnh, gân xanh sôi sục vờn quanh, quy đầu no đủ bóng loáng, như một gốc cây hùng vĩ tráng kiện, thật nắm đứng thẳng trước mắt cô. Trời. . .

“Ngậm nó!”

Cái gì? Nhưng nó lớn như vậy. . .

“Đừng để tôi phải nói lần thứ hai.”

Khuôn mặt nhỏ uất ức nhăn mặt nhăn ra, Hà Nhạc Nhạc cố gắng hé miệng ngậm lấy ——

“Khàn ——” Thân Đồ Mặc vội vàng nắm cầm cô, “Tôi bảo cô dùng miệng, không bảo cô dùng răng nanh.”

Hà Nhạc Nhạc uất ức muốn khóc, anh ta ở trong miệng, thật là khó chịu, đầu lưỡi cũng không biết làm sao. . . cô nói cũng không được!

“Đừng, dùng đầu lưỡi.”

Miệng bị anh ta nắm bắt, Hà Nhạc Nhạc muốn tránh thoát lại sợ lại cắn phải anh ta, đành phải lung tung động đầu lưỡi, miệng cố gắng liếm nam căn của anh ta .

Thân Đồ Mặc giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giật giật, hưng khí to lớn lập tức đẩy thẳng vào cổ họng cô —— “Ừ. . .”

Hà Nhạc Nhạc vội vàng nắm hưng khí của anh ta từ trong miệng lấy ra , mở mồm to thở phì phò.

Thân Đồ Mặc thấy thế cũng không ép cô tiếp tục ngậm, bởi vì —— anh ta cũng đã bị cô ép buộc không nhịn nổi nữa! ngồi xuống ghế, Thân Đồ Mặc khàn giọng ra lệnh, “Cởi quần áo ngồi lên trên !”

“Tôi. . .” Hà Nhạc Nhạc một bên thở phì phò, một bên sợ hãi nhìn côn thịt dưới thân anh. Cô đột nhiên nghĩ tới thịt xiên ở quán nướng, cô cảm thấy bản thân mình giống như là thịt nướng sắp bị xuyên qua. . . sau này cô sẽ không bao giờ ăn thịt nướng xiên que nữa. . .

“Tôi nói. . . Cởi quần áo!” trong giọng nói Thân Đồ Mặc mang theo ba phần lệ khí, làm cho Hà Nhạc Nhạc nghe tiếng liền phát lạnh, theo bản năng liền vén lên quần áo, lúc quần áo rơi xuống đất cô mới thanh tỉnh lại, nhất thời bị cảm giác xấu hổ vây quanh. Đúng là ngu xuẩn, không cẩn thận mới để cho bản thân rơi đến cục diện này, đây là quyền lợi hưởng thụ của người ta, cô không có tư cách oán giận, cô chỉ có vì bản thân ngu xuẩn mà trả giá đại giới!

Hai tay run run cởi bỏ cúc áo, kéo xuống khóa kéo, Hà Nhạc Nhạc kéo cả quần lót lẫn quần dài ra, trên quần lót thậm chí còn có một sợi chỉ bạc thật dài kéo tới nơi riêng tư, là bằng chứng của việc cô không có lòng tự trọng.

Thân thể trắng nõn tươi mới , bầu ngực đầy đặn đứng thẳng , eo nhỏ không tới một nắm tay , mông vênh tròn trịa đáng yêu , còn có u viên phỉm nước sáng bóng kia . . . Thân Đồ Mặc chỉ cảm thấy phân thân tưởng đau, thầm nghĩ hung hăng đem người phụ nữ trước mắt làm đến chết !

“Ngồi lên trên !”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Phim cảm

Cô, cô bước không nổi.

Hà Nhạc Nhạc ôm thân thể không ngừng run run của bản thân, mang ý cầu xin nhìn Thân Đồ Mặc.

Thân Đồ Mặc nhũu mày, sắc mặt lạnh hơn, đứng dậy từ trong ngăn kéo của bàn làm việc lấy ra một cái điều khiển từ xa hướng không trung bấm một cái, trên tường phía đối diện với sofa liền chậm rãi hiện ra một màn hình màu trắng.

Hà Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn về phía đó, giây tiếp theo, khi cô nhìn thấy rõ ràng từng hình ảnh trên màn hình, cả thân thể và trái tim cô. . Như rơi xuống động băng ngàn năm!

“Ừ. . . Rất ngứa. . . Cắm, cắm vào. . . Tôi muốn. . . A a a a. . . Thật thoải mái. . .” Hình ảnh cô không ngừng nâng lên thân thể, lại nhanh như gió ngồi xuống thắt lưng của người đàn ông kia, vừa lên xuống vừa không ngừng điên cuồng vận vẹo vòng eo, về mặt đậm mị phong tao, động tác phóng đảng. . .
. Kia không phải cô, người kia không phải cô!

Không! Cô biết rất rõ, chính là cô.

Hà Nhạc Nhạc tuyệt vọng nhắm mắt lại, cố nén không cho nước mắt trào ra. Cô làm sao cũng không thể tưởng được, trong phòng Thân Đồ Mặc cư nhiên lại đặt máy quay. . . Cô làm sao cũng không thể tưởng được, bản thân sẽ bị người ta quay được hình ảnh như vậy! Cho dù báo cảnh sát, hình ảnh này cũng sẽ phán định thành cô tự nguyện, thậm chí chính cô mới là kẻ đi cưỡng gian người khác! Mà cô cũng không có chứng cứ chứng minh người ta bỏ thuốc. . .

Hà Nhạc Nhạc oán giận nhìn về phía Thân Đồ Mặc. . . anh ta là cái ma quỷ! ác ma!

“Tôi nói một lần cuối cùng, ngồi lên trên.”

Lâm vào tuyệt vọng cùng oán hận, Hà Nhạc Nhạc không để ý tới, giọng điệu của Thân Đồ Mặc không giống lúc trước, dịu dàng hơn rất nhiều.

Đoạn phim này là do đêm đó Thân Đồ Mặc nhất thời này sinh ý định quay lại, tuy rằng tin tưởng người do Vân di an bài rất kín đáo, tuy nhiên phòng bị vẫn tốt hơn, anh làm việc luôn rất chu đáo không bao giờ lọt ra khe hở, vì thế mới quay lại biểu hiện phản kích của cô đêm đó.

Nhưng hiện tại phản ứng của người phụ nữ này, cùng với mong muốn cầu anh rất khác nhau. Cô không giống như chú thỏ con bị chấn kinh, khóc cầu anh hủy đi đoạn phim, cũng không có thẹn quá thành giận khóc lóc om sòm, mà cô chỉ. . . dùng ánh mắt mang theo hận ý nhìn anh.

Ngực không biết vì sao có chút khó chịu, Thân Đồ Mặc một lần nữa nằm về sofa, chờ đợi người phụ nữ kia thuận theo.

“ha. . .” Hà Nhạc Nhạc đột nhiên cười nhẹ một tiếng, biểu tình trên mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Cô bước tới ghé dựa sau lưng Thân Đồ Mặc, tách hai chân ra đứng trên người anh, hồ hững cúi đầu nhìn tính khí uy vũ của anh, chậm rãi ngồi xuống.

Nơi mềm mại vừa tiếp xúc với quy đầu bóng loáng hùng dũng liền theo phản xạ tự nhiên bị cản trở, nhưng cô không hề dừng lại, tiếp tục ngồi xuống, cực đại áp bách bên ngoài đóa hoa, hai cánh hoa nhu nhược cực lực kháng cự hung khí xâm nhập, chỉ có thể không ngừng bị đè ép lùi lại phía sau, cơ hồ không thể đi vào mặt huyết. . .

“Mở thân mình ra, đỡ vào đi.” Anh ra lệnh không mang theo một tia thương hại.

Lúc này đây, Hà Nhạc Nhạc chỉ thoáng từ chối một lát, liền chìa tay về miệng huyết chưa bao giờ bị chính mình đùa bỡn, dùng đầu ngón tay tách đóa hoa rộng ra hết mức, để cho nam căn cứng rắn như đá của anh đắc ý khâm vào miệng hoa huyết.

“Còn chờ cái gì nữa?” Thân Đồ Mặc lại lạnh lùng thúc giục.

Đúng vậy, còn chờ cái gì? Hà Nhạc Nhạc giữ nơi cứng rắn muốn mạng phụ nữ kia, cắn răng, mãnh liệt ngồi xuống!

“Ách ——” từ giữa yết hầu của người đàn ông bật ra một tiếng gầm nhẹ, trên khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh cẩn thận kia lộ ra một tia khó nhịn khó có được.

Hà Nhạc Nhạc bị ai mở khóa môi, hóa ra cô cũng có năng lực khống chế đàn ông sao?

Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ đậm đặc của chính cô, Hà Nhạc Nhạc không để ý đến trong tiểu huyết đang kịch liệt đau đớn, nhìn mắt Thân Đồ Mặc, chậm rãi nâng lên thân mình, rồi mới dùng sức ngồi xuống, một lần, hai lần, mười lần, hai mươi lần, càng lúc càng nhanh. . .

“A. . .” tiếng rên rĩ run run cuối cùng lao ra khỏi yết hầu, thống khổ cùng khuấy khoả đan xen vào nhau, cô đã không thể phân rõ cái gì là đau đớn, cái gì là sung sướng! cô chỉ biết là cô muốn thỏa mãn người đàn ông trước mắt này, muốn xé rách mặt nạ da người của anh ta, lộ ra gương mặt ác ma dâm loạn phóng túng !

Nghĩ như thế , Hà Nhạc Nhạc một bên chấp chùng lên xuống, bên kia hai tay nhỏ bé lại nắm lấy áo sơ mi đen trên người Thân Đồ Mặc dùng sức xé ra hai bên, đôi môi đỏ mọng tùy ý lướt lên bộ ngực rắn chắc bóng loáng của anh. Tuy rằng bình thường Thân Đồ Mặc hay mang theo kính mắt vùi đầu vào văn kiện, bộ dáng thoát nhìn giống như thư sinh hào hoa phong nhã , nhưng thân thể dưới quần áo đúng là kiện mỹ. cơ bắp hoàn mỹ, da thịt bóng loáng màu đồng cổ . . .

Hà Nhạc Nhạc học theo bộ dáng của Nguyễn Lâm làm với cô, dùng sức mút cái cổ thon dài của anh, xương quai xanh gợi cảm xinh đẹp , nhẹ nhàng dùng răng nanh cắn lên da mềm dẻo trước ngực sự anh. Cảm giác được thân thể của anh ta theo mỗi lần đôi môi cô di động cũng căng thẳng run run lên từng chút một, làm cho cô có cảm giác thành tựu, hơn hết chính là khoái cảm làm trả thù làm cho cô càng thêm nghiện, liếm hôn hút thân thể anh .

Tiểu huyết cắn chặt nơi yếu hại của anh ta qua lại lấy lòng, hầu hạ, đôi môi cố gắng ở trên người anh lưu lại ấn ký của cô, bàn tay nhỏ bé ở trước ngực anh dao động, xoay tròn kia viên thịt nho nhỏ kia, thoảng dùng lực vuốt ve chà xát . Nhìn thấy người đàn ông kia nhắm mắt theo mỗi lần đầu ngón tay cô dùng lực, cô lại ngậm lấy quả thù du bên kia, dùng răng nanh cắn mút!

Thân Đồ Mặc nhắm mắt hưởng thụ người phụ nữ chủ động phụng dưỡng, trong một trận khoái cảm cùng một chút đau đớn sau cùng chậm rãi lên đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Càng tức

Không được. . . Cô không còn sức nữa. . . Cẳng chân bần rùn như sắp tan ra, hai đùi vì thời gian dài buộc chặt mà sắp mất đi cảm giác, mông cũng mỏi đến mức muốn cứng lại, hoa huyết. . . Hoa huyết dưới sự xâm chiếm của cự vật đáng sợ không ngừng nịnh nọt phun ra mật dịch tung toé , thấm ướt quần tây đen còn chưa kịp cởi của người đàn ông .

Anh ta còn không có thỏa mãn sao?

Hà Nhạc Nhạc theo bản năng hôn lên môi của người đàn ông kia, vừa kính sợ vừa không ngừng hạ xuống những cái hôn khẽ, “Giúp tôi. . .”

Tiếng cầu xin kiều mỵ vừa truyền vào tai, cả người Thân Đồ Mặc giống như khoái cảm điện lưu đánh trúng, anh hưng hăng ngậm môi Hà Nhạc Nhạc trong miệng mình phóng túng nhắm nháp, hai tay nắm chặt vòng eo của cô, không chế thân thể cô mãnh liệt hoạt động còn thịt hung hăng chạy nhanh, bầu ngực cô cũng vị tốc độ kinh người này mà không ngừng lắc lư va đập hồng lên một mảnh——

“A a a. . .” âm thanh kích tình trong văn phòng thái tử gia của Mâu Tư nhiệt liệt trình diễn.

“Ừ——” cuối cùng, trong tiếng gầm nhẹ của Thân Đồ Mặc , Hà Nhạc Nhạc hét lên một tiếng thật dài , sau đó vô lực yếu đuối ngã trên người anh, thở gấp không ngừng.

“Thân Đồ tiên sinh, anh, vừa lòng chưa?” Hà Nhạc Nhạc vừa thở hổn hển, thấp giọng bên tai Thân Đồ Mặc hỏi.

Tay phải Thân Đồ Mặc nhẹ vỗ về tấm lưng đầy mồ hôi của Hà Nhạc Nhạc , tay trái bấm điều khiển từ xa, dừng lại hình ảnh đang chiếu, tiếp theo bấm điện thoại, “Lâm Kỳ, đem thuốc tránh thai lại đây.”

“Ách. . . Khẩn cấp hay là dài hạn?” Vừa hỏi ra những lời này Lâm Kỳ cũng biết rằng bản thân mình ngu ngốc, đương nhiên là khẩn cấp, Thân Đồ giám chế không có bạn gái cố định .

“ . . . cả hai.” Anh không xác định sau này còn có thể không không chế được như thế hay không, nhưng cảm giác ngẫu nhiên không không chế được . . . Không tệ.

“A? Ách, vâng!”

“tự lái xe đến?” tắt điện thoại, Thân Đồ Mặc hỏi Hà Nhạc Nhạc.

Hà Nhạc Nhạc khẽ lắc đầu, “Là Quý tiên sinh mang tôi đến.” Đừng có sờ lưng cô, rất ngứa. . . Còn có, anh ta vì sao còn không rút ra đi!

Tay trái lại như trước quay số điện thoại, “Quý Tiết, có rảnh không? Đưa cô ấy trở về.”

“ . . . Không rảnh, Lát nữa Triệu đạo diễn muốn tới đây tuyển người.” Quý Tiết đột nhiên giảm xuống âm lượng, “Anh muốn làm cái gì vậy? Người phụ nữ kia, anh, Nguyễn Lâm. . . Các người không phải chứ? Tôi mới đi chơi vài ngày phẩm vị các người đã đi xuống mau như vậy rồi sao?”

Thân Đồ Mặc trực tiếp treo điện thoại. Hà Nhạc Nhạc tự giằng bấu môi, gầy dựa đứng dậy. hóa ra trong mắt hoa hoa đại thiếu gia kia ngay cả tư cách làm công cụ tiết dục của anh ta cũng không được sao? Thật là. . . quá tốt.

Hai tay Thân Đồ Mặc trượt đến hông cô nhấn một cái, Hà Nhạc Nhạc đang không có khí lực chỉ có thể ưm một tiếng, lại ngã ngửa trên người anh.

Điện thoại vang lên.

“Thân Đồ, tôi vừa mới đụng phải Mục Duy, anh ta cũng phải về nhà, tôi bảo anh ta tìm anh.” Quý Tiết nói.

“Ừ.”

“Ai! Tôi nói, cô gái kia ——” bá! Thân Đồ Mặc treo điện thoại.

“Thân, Thân Đồ tiên sinh!” Hà Nhạc Nhạc đột nhiên khản trương cả người co rút nhanh, bởi vì —— thịt cộc trong cơ thể cô đang nhanh chóng lớn lên!

Thân Đồ Mặc từ từ nhắm hai mắt, môi nhẹ nhàng vuốt ve gáy Hà Nhạc Nhạc, “Buổi tối mười một giờ, mang đồ ăn lên.”

“vâng. . . anh muốn, ăn cái gì —— ừ. . .” vật cứng trong cơ thể hơi giật giật.

“Cái gì cũng được.” Nói xong, Thân Đồ Mặc ôm thắt lưng Hà Nhạc Nhạc nhắc tới phía trước một chút——

Hà Nhạc Nhạc tỉnh táo nghe thấy dưới thân “Ba” một tiếng, giống như cực kỳ không tỉnh nguyện rời đi kia rồi thật kia! Cô ngưng ngưng xấu hổ vô cùng, lại thấy trong hai tròng mắt của người khởi xướng toát ra mấy điểm trêu đùa, hứng thú. . .

Cố gắng đặt chân chống đỡ thân thể đứng dậy, hai tay Hà Nhạc Nhạc đặt trên bàn tay to của Thân Đồ Mặc nhẹ nhàng chống đỡ, ý bảo anh ta buông tay. Thân Đồ Mặc nhìn cô hai máphồng, ánh mắt lại ở trên người cô đi dạo một lần mới buông tay ra, nhìn cô lao đảo đứng dậy.

Trời biếtchân cô có bao nhiêu bủnrủn, nhất là gốc đùi, “A ——” bên trong, bên trong có cái gì chảy ra!

Hà Nhạc Nhạc thất kinh kẹp chặt chân, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Thân Đồ Mặc, Thân Đồ Mặc hiểu rõ, vươn tay lấy khăn tay bên cạnh bàn đưa cho cô.

Hà Nhạc Nhạc tiếp nhận khăn tay, hai chữ cảm ơn còn chưa nói ra miệng, ánh mắt nhìn đến cónhật còn đang dựng thẳng kia của Thân Đồ Mặc liền nghẹn trở về, trốn tránh xoay người lung tung chà lau hạ thân còn lưu lại tinh dịch cùng dâm thủy.

Nhìn đến một loạt động tác cùng biểu tình của Hà Nhạc Nhạc, Thân Đồ Mặc nâng tay vuốt tóc, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc hiện lên một tia thích ý tươi cười.

Rõ ràng, cô cũng giống những người khác sợ hãi anh, nhưng vì sao. . . tìm anh, lại sung sướng như thế?

Bởi vì cô không có cố ý lấy lòng? Hay là do cô thuận theo nhưng ngẫu nhiên lộ ra quật cường? . . .

Hầu kết khê trượt, máu nóng cả người ần ần xao động. . . Anh lại muốn ăn cô.

Cảm nhận được tầm mắt mãnh liệt phía sau, Hà Nhạc Nhạc nom nớp lo sợ quay đầu nhìn thoáng qua —— liếc mắt một cái, liền sợ tới mức trái tim của cô đột nhiên muốn ngừng!

Một đôi mắt !thị huyết, hung ác, tàn bạo. . . ! như vậy, nhưng có tình vẫn cứ hoa lệ, tuấn mỹ, cao ngạo như vậy!

Hà Nhạc Nhạc đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, ấn tượng của cô —— ác thú nơi rừng rậm, bây giờ cô đã biết loại động vật khác vì sao sẽ chết, bởi vì Thân Đồ Mặc này, chính là một ma thú! Yên tĩnh vì tối tăm, hoạt động vì hứng thú!

Người như thế. . . là người sao? trong ấn tượng của cô“con người” không phải như thế. . .

“Thân Đồ giám chế, thầy Mục đến đây.” Một giọng nữ ôn nhu đột nhiên từ trong điện thoại truyền ra.

“Mời anh ta vào đi.”

Hà Nhạc Nhạc sắc mặt trắng nhợt, thẳng đến lúc này cô mới chú ý tới một vấn đề —— cô vừa mới. . . Bên ngoài. . .

“Cách âm.” Thân Đồ Mặc thắt lại dây lưng, khóa miệng khê nâng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nô lệ công cộng

“Đã trở lại? Thuận lợi không?” Thân Đồ Mặc đem văn kiện trên mặt bàn quăng vào ngăn kéo.

“Đương nhiên, tôi đã ra tay, còn có cái gì không làm được sao? Lúc trước ồn ào do có làm phẫu thuật thẩm mỹ, sợ bị người khác tìm ra khiếm khuyết, vì thế không nên để tôi đi...?” người đàn ông bị gọi là “Thầy Mục” có dáng người tam giác hoàn mỹ, vai rộng, mỏng thon, hai chân thon dài cao thẳng nhìn qua giống như người mẫu, thân thể cường tráng, mày kiếm mắt hồ nhìn rất có tinh thần. Anh ta vừa vào cửa liền cầm áo khoác trong tay quăng lên sofa, rồi mới đặt mông nằm lên sofa. Anh lười biếng uốn thắt lưng, thỏa mãn than dài một tiếng, sau đó mới phát hiện phía sau bàn làm việc của Thân Đồ Mặc còn có một cô gái mặc quần áo đang đứng. “Vị này là?”

“Giao thức ăn sao?” khuôn mặt sạch sẽ, không đeo trang sức gì, quần bò cùng áo thun giá rẻ, mái tóc dài tùy ý vén sau tai... giống như cô bé nông thôn, “Thuần phác” như thế? Mục Duy nhìn Hà Nhạc Nhạc rộng rãi cười cười, gật đầu.

“《lâu lan》 cần một bộ tập tranh để tuyên truyền cho phim, có hứng thú không?”

“Không có! Tôi vừa thất tình, không có linh cảm.”

“Tôi nghỉ ngơi một chút, lát nữa đợi cô ấy uống thuốc xong, cậu đưa cô ấy về giúp tôi.”

“Chờ cô ấy?”

Thân Đồ Mặc đứng lên đi vào phòng nghỉ thông với phòng làm việc, lúc mở cửa, xoay người nói với Hà Nhạc Nhạc, “Mục Duy, chủ nhà lầu 6.”

Cửa phòng nghỉ vừa đóng lại, Lâm Kỳ thư ký của Thân Đồ Mặc liền mang theo một cái gói to màu đen đi vào. Sau khi nhìn người đàn ông trên sofa một cái, Lâm Kỳ liền khom người chào “thầy Mục”, rồi mới đưa cốc nước tới trước mặt Hà Nhạc Nhạc, lấy một hộp thuốc đưa cho cô.

Mục Duy tò mò nhìn, cũng không hỏi nhiều.

Hà Nhạc Nhạc nhìn thứ trong tay trước nay chỉ mới nghe tên, cuối cùng hôm nay mới nhìn thấy thuốc tránh thai khẩn cấp, lộ vẻ sâu thâm cười, lấy ra viên thuốc nuốt vào, không nhận lấy cốc nước Lâm Kỳ đưa qua.

“Còn có cái này, là thuốc tránh thai hàng ngày và thuốc chống tác dụng phụ.” Lâm Kỳ công thức hoá nói, chờ Hà Nhạc Nhạc mặt không đổi sắc tiếp nhận, Lâm Kỳ nhìn cô bằng nửa đuôi mắt, trong lòng hiện lên một tia đồng tình và có chút tò mò. Đồng tình cô bị đàn ông coi như công cụ sử dụng, tò mò vì không biết cô có cái gì đặc biệt khiến cho Thân Đồ giám chế muốn sử dụng lâu dài... Nhưng chuyện này không phải là chuyện anh ta nên nghĩ nhiều. Xoay người, Lâm Kỳ hướng Mục Duy khẽ gật đầu liền lui ra ngoài.

Sau một lúc lâu.

“Xin hỏi cô là?” Mục Duy thật sự rất ngạc nhiên.

Hà Nhạc Nhạc nhìn chằm chằm hộp thuốc trong tay một hồi lâu, mới ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Mục Duy — vị chủ nhân cuối cùng cô phải hầu hạ, giọng nói bình tĩnh vững vàng, “Tôi là nô lệ của các anh.”

What?

Dọa anh ta nhảy dựng! Mục Duy vừa lái xe vừa liếc trộm Hà Nhạc Nhạc. hóa ra là quản lý nhà trọ mới tới, nói cái gì là nô lệ của bọn anh, hại anh còn tưởng rằng Thân Đồ học mấy tên ác thú phú hào mua nữ nô để chơi đùa chứ! Nhưng... Mục Duy tinh tế quan sát Hà Nhạc Nhạc khoe mắt đuôi lông mày... một bộ dáng xuân tình vừa lui, không phải là bị Thân Đồ làm đi?

... kỳ quái, Thân Đồ sao lại không kiêng ăn như vậy, hơn nữa loại cô em gái nhà bên này anh ta cũng chạm qua, ngẫu nhiên chạm vào một chút còn được — đúng rồi! Anh cũng thật lâu không có chạm vào loại hình này rồi, nói không chừng có thể mang đến linh cảm mới?

“Xe.”

“Ừ?” Mục Duy thất thần một hồi liền thấy Hà Nhạc Nhạc lạnh nhạt chia về phía trước.

Mục Duy giật mình, hô hấp cứng lại, đánh tay lái mới không có tông vào đuôi xe phía trước! sau khi chặt vật giải trừ nguy cơ, Mục Duy có chút buồn bực.

“cô —” này cô gái có phải tinh thần có vấn đề không? Gặp loại tình huống này cô không thể hơi kích động một chút sao?

Hà Nhạc Nhạc cũng biết bản thân hẳn là nên kích động một chút, dù sao cũng thiếu chút nữa là xảy ra tai nạn xe cộ. Nhưng... trong nháy mắt kia, chỉ có trong nháy mắt, cô đã nghĩ, nếu cô xảy ra tai nạn xe cộ, không thể để bọn họ thỏa mãn nhu cầu, hợp đồng bị hủy bỏ, phim cảm kia cũng không còn ý nghĩa, cô có thể im lặng rồi đi... Coi như đây chỉ là một cơn ác mộng!

Nhưng mà... Cô không thể làm chuyện tổn thương mình, không thể. Dù chuyện gì phát sinh lọt vào tình huống nào đi chăng nữa, gặp phải khốn cảnh gì, cô cũng tuyệt không được thương tổn bản thân

Cô muốn yêu bản thân, bởi vì cho dù cho mọi người toàn thế giới này cười nhạo cô, vũ nhục cô, khinh bỉ cô, đối địch cô, cô vẫn như trước là con gái bảo bối của ba mẹ.

Không sao cả, không có việc gì, nhất định sẽ có biện pháp, cô có thể, cô cái gì cũng có thể nhẫn nại, cái gì cũng có thể đối mặt, cô có thể... Bình thường vui vẻ sống sót.

“Cô bé, cuối cùng đã trở lại.”

Hà Nhạc Nhạc vừa mới vào cửa, bên tai liền truyền đến tiếng của Nguyễn Lâm. Cô nhìn xuống mặt đất cứng rắn khề tươi cười — cô có thể, cái gì cô cũng có thể đối mặt.

“Anh cần phục vụ gì sao?”

Đêm khuya; giường

“A...” bị ôm trên người đàn ông, người phụ nữ vẻ mặt phẳng phất mê say.

Thân Đồ Mặc lần lượt xỏ xuyên qua dưới thân phụ nữ, động tác hung ác sạch sẽ, máy móc lạnh băng như dã thú cuồng bạo, nhưng mà... vẫn chưa đủ.

“Kêu cho tôi nghe.”

“Tôi...”

Lật người cô lại, tách rộng hai chân cô ra, ngựa quen đường cũ xâm nhập cấm khu.

“A a... xin anh, nhẹ một chút...”

“Trà lần trước còn rất nhiều.”

“Không, a... Ách a... Thân Đồ, tiền sinh... Đau...” Anh ta giẫm xuống quá sâu, quá hung hăng...

“Chỉ có đau sao? ừ?” Cúi người nhẹ nhàng cắn nuốt âm lưng tròn bóng như ngọc, hương thụ hoa huyết cô từng chút một run rẩy.

“Còn có...”

“Còn có cái gì?”

“A... Nóng quá... Bên trong! A... Nơi đó — không được!”

“Nơi này?” Nhắm ngay điểm trí mạng trong mật huyết, Thân Đồ Mặc bắt đầu điên cuồng dả kích.

“A a a a — ”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trợ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chủ nhân của năm tầng lầu

Đêm nay cả Nguyễn Lâm lẫn Thân Đồ Mặc đều không ở đây, thật tốt. Hà Nhạc Nhạc được tự do, thỏa mãn ngắm mình tắm rửa, bây giờ đang ở trên giường xem tin tức cùng với những thông tin tuyển dụng trong thời gian gần đây, cô cũng đã nghĩ đến công việc sau này của mình rồi, có lẽ sẽ không có vấn đề gì quá lớn cả.

Mười một giờ, Hà Nhạc Nhạc nhìn đồng hồ, chuẩn bị đi nghỉ ngơi, lúc máy tính sắp bị gấp xuống thì bất thành linh một khung cửa sổ lại bật ra. Hà Nhạc Nhạc theo thói quen muốn nhìn nhanh một tí, nhưng khi hai chữ “Nguyễn Lâm” đập vào mắt mình, cô liền ngăn người, sau đó lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ,.

Nguyễn Lâm- người được mệnh danh “Ánh đế dịu dàng” trong showbiz — đã tham gia phim 《 Một đời một kiếp 》- một bộ phim kinh điển về tình yêu.

Dịu dàng?... bất chấp cô đang ở đâu, đang làm gì, chỉ cần anh ta muốn, anh ta sẽ kéo rèm cửa sổ lại, tắt đèn, kéo quần áo cô ra, trực tiếp đưa ngón tay đâm vào thân thể của cô, ép cô trong thời gian ngắn nhất phải ướt át, rồi mới quăng cô lên giường, đẩy cô lên trên bàn, đặt cô lên tường, hoặc là tùy tiện

ở bất cứ chỗ nào cũng được — trên cô.

Đúng vậy, “Trên”, dùng từ này để hình dung hết sức chính xác . từ trước đến nay Nguyễn Lâm chưa giờ làm chuyện gì vô nghĩa cả, từ về mặt , lời nói, động tác của anh đều biểu đạt ý tứ — anh ta muốn phát tiết, việc cô phải làm chính là ngoan ngoãn để cho anh ta phát tiết, để cho anh ta làm, để cho anh ta cần, hướng anh ta cầu xin tha thứ. Sự thô bạo của anh ngay từ đầu đã làm cô rất khó chịu, nhưng chỉ sau một tuần ... Mỗi lần đầu ngón tay của anh ta tiến vào trong cô, cô đều nhanh chóng ướt đầm, sau đó chỉ cần anh dừng làm liên tục quá nhiều lần, thì cô vẫn có thể chịu được.

Cô biết rất rõ, cho dù cho cuộc sống khó có chấp nhận đến thế nào đi nữa, một khi đã trở thành thói quen rồi, thì thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Sáu ngày trước, khi Mục Duy – chủ nhân cuối cùng của cô xuất hiện ở nhà trọ , tuy rằng cô đã dùng hết khả năng để tỏ ra mình rất bình tĩnh , nhưng sự thật ... dưới đáy lòng cô vẫn luôn sợ hãi. Cô không biết sau này năm người đàn ông kia sẽ còn đưa ra những loại yêu cầu như thế nào nữa, không biết bọn họ sẽ sử dụng cô ra sao, sợ hãi... chỗ thiếu hụt của cô một khi bị bọn họ phát hiện, cô sẽ bị họ tùy tiện cười nhạo, bị coi như một kẻ đáng buồn đáng chê cười như thế nào.

Nhưng sự thật đã chứng minh, cô lo lắng quá nhiều.

Cả năm người rất ít khi xuất hiện cùng một lúc, trên thực tế, bọn họ hình như đều rất ít khi cùng nhau ở nhà trọ. Cô có thể hiểu nguyên nhân của chuyện này, bởi vì, hình như Thân Đồ Mặc đang lập kế hoạch quay một bộ phim điện ảnh, kế hoạch này có Nguyễn Lâm làm nam chính thứ nhất, Nguyễn Lâm vì chuyện này vẫn đang liều mạng diễn xuất, gần đây cảnh diễn ban đêm có vẻ nhiều, Nguyễn Lâm thường xuyên trở về lúc ban ngày , ăn một chút gì đó liền lên lầu ngủ, trước khi ra cửa mới... Muốn cô một lần.

Lần hai, ca sĩ thần tượng Tần Chi Tu này , một tuần chỉ xuất hiện có hai lần, lần đầu tiên là khi anh ta đem xe của nhà trọ trở về, cô thấy mặt một lần, lần đó sắc mặt của anh ta rất nhợt nhạt, trên khuôn mặt tuấn tú nhu hòa bao phủ vẻ bi thương nồng đậm, bóng dáng kia thoát nhìn tràn ngập áp lực tuyệt vọng. Anh ta ở trong nhà trọ ngày người hết một ngày, cô có vài lần đem đồ ăn lên cho anh , anh cũng không chịu mở thang máy, cuối cùng cô không có cách nào khác đành phải nói với Thân Đồ Mặc, rồi Thân Đồ Mặc cho cô số điện thoại của Quý Tiết , bởi vì Tần Chi Tu đúng là người của Quý Tiết .

Xin lỗi vì cô rườm rà... nói đúng ra, là vì cô không muốn cùng với hoa hoa công tử kia có chút liên hệ nào cả. sau cái hôm hoa hoa công tử mang cô đến Mậu Tư cũng không quay lại, đối với chuyện ấy, cô cảm thấy rất may mắn, bây giờ kêu cô chủ động liên hệ với anh ta, cô thật tình rất rất không muốn, nhưng... Không còn cách nào khác, Tần Chi Tu là chủ, cô quản lý của nhà trọ , cô không thể không quan tâm

Quý Tiết về nhà trọ liền mang cô vào lầu hai, lúc ấy Tần Chi Tu đang gục ở phòng khách, làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa không nói nên lời , còn tưởng rằng đã có mạng người, kết quả Tần Chi Tu bị Quý Tiết đi lên trực tiếp đá tỉnh... Quý Tiết trao quyền ra vào lầu hai cho cô xong liền bỏ đi, mà Tần Chi Tu sau khi tỉnh lại tùy tiện ăn một chút xong cũng lấy xe máy trong gara đi ra ngoài. Nhìn khí chất anh như trúc điệp, như hoa đào, thật sự rất khó liên hệ đến hình ảnh cười xe máy phóng đi bây giờ. Kết quả... Tần Chi Tu và Quý Tiết đều không về nhà trọ nữa. bây giờ bọn họ đang ở đâu, làm cái gì? Cô không biết, cũng không quan tâm

So với ba vị này, tính ra nghỉ ngơi của Thân Đồ Mặc có vẻ bình thường hơn. Anh ta cách một ngày sẽ về nhà trọ một đêm, đúng tám giờ, mười một giờ, hai giờ, năm giờ lại ăn cơm. Bình thường từ hai giờ đến năm giờ chính là thời gian nghỉ ngơi của anh ta, còn vào lúc mười một giờ và năm giờ, sau khi ăn xong đều có khả năng muốn... Sử dụng cô.

Vừa nghĩ đến Thân Đồ Mặc, Hà Nhạc Nhạc không khỏi đỏ mặt âm thầm ai oán một tiếng — anh ta, anh ta... Anh ta tại sao lại không thể giống như Nguyễn Lâm muốn làm thì làm ngay là tốt rồi? Cô chả sợ thô bạo một chút, hay phóng túng một chút, cũng chẳng sợ bị anh tùy ý ép buộc thân thể của cô, dù sao anh ta đối đãi với thân thể cô như thế nào cô cũng rất biết thân biết phận mà nhẫn nại, nhưng anh ta... Anh ta luôn dùng bàn tay giống như mang theo ma lực kia trêu chọc cô, công kích từng điểm mẫn cảm trên thân thể cô , bắt cô chủ động bày ra một vài động tác dâm dăng , bức cô nói ra những lời tục tiểu, rồi lại hung ác làm cô ngất xỉu... lần trước anh ta cảnh cáo nếu cô còn dám ngất xỉu anh ta sẽ cho cô thử nghiệm một vài thứ mới mẻ, có thể... chẳng lẽ anh nghĩ cô muốn ngất xỉu sao? Còn có những đoạn phim kia, anh ta hình như rất thích muốn cô giống như những cảnh trong phim , anh ta không ngán sao? Anh ta sao có thể biến thái như vậy ?

Nhưng, cô nên cảm thấy may mắn, toàn bộ nhà trọ, cô chỉ cần làm búp bê tình dục cho Nguyễn Lâm và Thân Đồ Mặc là được rồi.

Sau khi thở dài một hơi, Hà Nhạc Nhạc gật nhẹ khóe miệng, đóng máy tính, chui vào ổ chăn. Cứ theo bọn họ đi, ảnh đế cũng được, giám chế cũng thế, chẳng cần quan tâm bọn họ là người hay là biến thái, cô chỉ cần sống ở đây ba tháng, nhà trọ này sẽ không còn liên quan gì đến cô nữa đoạn phim trong tay Thân Đồ Mặc ... Cô sẽ nghĩ cách. Cho dù là cách nào đi nữa... Cô cũng chỉ có thể nhìn về phía trước , dù có thế nào, cũng phải sống qua ba tháng này đã.

Ngủ đi, sáng mai Nguyễn Lâm có thể sẽ trở về, buổi tối Thân Đồ cũng sẽ trở về, nếu hai người đều hưng trí...

“reng reng reng...” điện thoại nội bộ vang lên...

“... xin chào, anh cần phục vụ sao?”

“Hà tiểu thư phải không? Làm phiền cô lên lầu 7, có chút việc muốn nhờ cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lựa chọn con mồi.

Lầu 7, tuy được gọi là lầu 7, nhưng thật ra đó chỉ là sân thượng, chẳng qua bốn phía và phần đỉnh của nơi này đều được bao bọc bằng những tấm kính thủy tinh trong suốt, bên trong là vô số các thiết bị tập thể hình, được dùng làm phòng tập thể thao của bọn họ.

“Chào buổi tối . Xin lỗi, khuya thế này còn quấy rầy cô nghỉ ngơi.”

Cửa thang máy vừa mở, Hà Nhạc Nhạc liền thấy Mục Duy – chủ lầu 6 – mỉm cười đứng ở cửa, cô ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, rồi nhanh chóng cúi đầu, “Chào Mục tiên sinh, tôi có thể làm gì cho anh?”

Vị Mục tiên sinh này hình như còn cao hơn cả Nguyễn Lâm với Thân Đồ Mặc nữa, thân hình hoàn mỹ biến bộ đồ áo trắng quần đen bình thường mặc ra một hương vị rất khác biệt rất gọi cảm... Điều kiện ngoại hình xuất sắc như thế này làm cho người khác rất áp lực, dễ sinh ra cảm giác ngăn cách, nhưng trông anh ta lại không giống như vậy. trên khuôn mặt thành thực nam tính lộ ra nụ cười rất thân thiết, mấy ngày nay, mỗi ngày anh ta đều ăn xong bữa sáng liền đi mất, hơn chính giờ tối mới trở về, chưa bao giờ đưa ra yêu cầu kì quái gì, vẫn rất lịch sự với cô. Nếu bây giờ mở cuộc bình chọn chủ nhân tốt nhất ở đây, cô nhất định không chút do dự bầu cho anh ta.

“Không cần vội, cứ đi theo tôi đã.” Mục Duy nghiêng người mời Hà Nhạc Nhạc đi cùng anh ta đến khu nghỉ ngơi của phòng tập.”Mời ngồi. Uống trà ? hay cà phê?”

“... Cảm ơn Mục tiên sinh, tôi không cần, tôi sẽ pha giúp anh.” Trà? Đến bây giờ cô vẫn chưa hết sợ.

Hà Nhạc Nhạc đứng dậy pha trà, Mục Duy cũng không cần cô, chỉ cười cười, rồi từ trên bàn trà lấy ra một tập sách dày mang đến bức tường bằng thủy tinh.

Mấy phút sau, Hà Nhạc Nhạc bung trà đi ra, không thấy Mục Duy trên sofa, vừa quay đầu lại — đập vào mắt là rất nhiều ảnh chụp.

“Mục tiên sinh, trà của anh.”

Mục Duy cầm bức ảnh cuối cùng trong tập sách dán lên tường, mới tiếp nhận ly trà, thân nhiên xem qua một lần tất cả ảnh chụp.

“Cô giúp tôi chọn một người trong số họ đi.”

Bảo cô chọn? Có ý gì? Cẩn thận quan sát những bức ảnh trên tường, trong mỗi tấm ảnh nhân vật chính đều là một cô gái trẻ, có khoảng mười mấy người, mỗi người đều được chụp ở nhiều góc độ khác nhau. Địa điểm chụp cũng không giống nhau, có người ở trên đường, có người trong thư viện, có người lại ở quán cà phê... Không có người nào nhìn thẳng về ống kính cả, chẳng lẽ những ảnh này đều là ảnh nghệ thuật sao?

Tuy rằng cô không có nhiều hiểu biết về chụp ảnh, nhưng dù là người thường cũng có thể cảm nhận đến, những người trong ảnh thoát nhìn đều rất thoải mái, khuôn mặt hay khí chất của những cô gái này cũng không đặc biệt xuất sắc nhưng ở họ có một sức hút rất kỳ lạ...

Anh ta chắc là một nhiếp ảnh gia, chẳng lẽ anh ta đang tìm người mẫu ư? Hà Nhạc Nhạc nghĩ, “Muốn tôi chọn như thế nào?”

“Trực giác, chọn một người cô thích nhất.”

Hà Nhạc Nhạc cẩn thận nhìn nửa ngày, cuối cùng chọn một cô gái đang đọc sách trong thư viện— “Này.”

Mục Duy nhìn theo ngón tay của Hà Nhạc Nhạc, quan sát ảnh chụp thật lâu, cuối cùng uống một ngụm trà, rồi mới nghiêng người cười nhìn Hà Nhạc Nhạc.

“Cảm ơn, vất vả cho cô rồi.”

“Không cần khách khí, còn cần tôi làm gì khác không?”

“Tạm thời không có, không làm phiền cô nữa. Ngủ ngon.”

“... Ngủ ngon, Mục tiên sinh.”

Hà Nhạc Nhạc âm thầm thở ra, ổn định bước chân đi về phía thang máy. Tuy rằng Mục tiên sinh này thoát nhìn rất lịch sự, nhưng cô cảm thấy... Vật hợp theo loài- những lời này vẫn luôn có đạo lý.

“A... Xin đợi chút.”

Tim cô khẽ run lên, Hà Nhạc Nhạc bất an xoay người.

“Ngại quá, không biết cô có thể giúp tôi một việc cấp bách nữa không.”

“... Mời nói.” Không biết có phải vì trong lòng có thành kiến hay không, bấy giờ nhìn thấy Mục Duy cười cô liền cảm thấy... Có chút đáng sợ.

“Chiều mai giúp tôi đi gặp vị tiểu thư này.” Mục Duy nhẹ chìa tay chỉ về phía ảnh chụp, đúng cô gái Hà Nhạc Nhạc vừa mới lựa chọn.

Sau khi để Hà Nhạc Nhạc xuống lầu, nụ cười thân thiết trên mặt Mục Duy mới dần dần biến mất, tùy ý lộ ra một khuôn mặt hoàn toàn khác. Tắt đèn, nằm vào sofa, những ánh sao trên đỉnh đầu tựa như ảo mộng. Mục Duy lôi ảnh chụp trong tay ra, mượn ánh sáng từ bầu trời nhìn kĩ lại.

“Tôn Hiểu Trang, sinh viên năm 3 đại học X, thích nhất là săn bắn và đến thư viện đọc sách.”

Khẽ giương khóe môi, tiện tay ném bức ảnh về phía bức tường, Mục Duy hình như nghĩ đến cái gì đó, liếc mắt nhìn về phía thang máy.

Người quản lý này, có gì đó rất khác biệt... Mục Duy cẩn thận suy nghĩ, cũng không phát hiện ra khác biệt ở chỗ nào, đành phải đem vấn đề này tạm thời gác lại.

Sở dĩ tìm người quản lý này đến giúp mình tìm con mồi tiếp theo, đơn giản chính vì đặc tính “Nhà bên cô gái” của cô. Những cô gái như thế hầu hết các phương diện đều có vẻ rất bình thường, vì thế trong tâm họ luôn tồn tại sự tự ti cố hữu không bỏ được, vì thế họ sẽ có những đồng tình khi đưa ra lựa chọn, so với đàn ông, hay với những cô gái luôn tự tin càng thêm trung lập, chuẩn xác, trực giác của họ cũng thường rất chuẩn.

Anh luôn tin tưởng ảnh chụp có ma lực, có thể làm bộc lộ chân thực nhất hình dáng của một con người, mà nhiếp ảnh gia chính là ma thuật sư, có thể sử dụng máy ảnh để sáng tạo ra những thứ nhìn như chân thật lại như hư ảo.

Làm một nhiếp ảnh gia mới, sáng tạo trong công việc của anh chính là đem cái đẹp đánh vào thị giác, để làm được chuyện này sẽ không thể vì kinh nghiệm phong phú mà trở nên dễ dàng. Những đối tượng chụp ảnh bình thường của anh đều là những nhân vật nổi tiếng được nhiều nhiếp ảnh gia khác nhau chụp ảnh rồi, sớm đã nếm thử qua nhiều loại tạo hình, phong cách... Muốn sáng tạo ra những điểm không giống những người bình thường, cực kỳ tiêu hao linh cảm, mà anh cũng không thể chịu đựng việc bán thân chụp theo kiểu hình thức hóa, vì thế linh cảm đối với anh mà nói, là thứ quan trọng nhất trên đời này. Điều đáng mừng là, anh so với những người có linh cảm thường xuyên bị cạn kiệt mà hết thời kia khác nhau, anh có cách để kích thích linh cảm quay trở lại — đó chính là yêu đương.

Trong ánh mắt hiện lên ánh sáng sắc bén như thợ săn, Mục Duy đứng dậy đi về thang máy. Nhưng lúc này anh ta không thể nào tưởng tượng được, người tự xưng là thợ săn bậc nhất như anh ta, sẽ có một ngày bị một cô gái thoát nhìn như con thỏ con không gây được chút áp lực nào khắc chế hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ra về dịu dàng

“Nhạc Nhạc...”

“Ừm? Đừng... buồn ngủ quá...”

“Nói yêu anh.”

“Ừm... Đừng, hôm qua anh làm quá nhiều lần, để cho em ngủ, a —”

“Nói yêu anh.”

“A... Nhẹ chút, đừng mạnh như thế, a... Duy, đừng...”

“Nói yêu anh, Nhạc Nhạc, nói yêu anh, nói em chỉ yêu một mình anh...”

“Duy... A a... quá, quá nhanh, không, không được, a a...”

“Nhạc Nhạc, anh yêu em... Mặc kệ em yêu anh hay không.”

“Duy...”

Mục Duy mở mắt ra... Vừa rồi là chuyện gì đang xảy ra? Mơ? Minh thể mà lại ôm cái cô quản lý kia? Còn muốn cô ta nói yêu mình? Đây chính là... giấc mộng hoang đường nhất từ trước đến nay của anh ta, càng hoang đường hơn nữa là, cư nhiên anh còn cảm giác được một tia đau lòng vẫn còn lưu lại ở ngực.

Xem ra chứng bệnh thiếu linh cảm của anh lại có thêm một bệnh trạng mới nữa, anh phải nhanh chóng nhiệt tình yêu đương để bù lại nhanh thôi.

Đem toàn bộ những cảnh trong mơ bỏ qua sau đầu, Mục Duy rửa mặt xong, dùng ánh mắt tràn đầy tình yêu nhìn ngắm bảo bối trong ảnh, rồi mới xuống lầu ăn bữa sáng.

“Mục tiên sinh, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.” Mục Duy nhìn Hà Nhạc Nhạc cười hiền hoà, theo thói quen đánh giá cô một chút. so với bình thường cũng không khác biệt lắm, áo trắng kết hợp với quần bò, mái tóc đen mềm mại tùy ý cột cao sau gáy, đúng chuẩn cô gái nhỏ yên tĩnh ôn hòa, cả người lẫn vật đều tỏ ra vô hại. xét về đường nét khuôn mặt, đem so với nhóm mỹ nữ trong giới giải trí đương nhiên không thể bì nổi, nhưng nhìn qua phối hợp rất thoải mái, khỏe khoắn, nhưng xét về chi tiết... hình dáng môi rất đẹp, độ dày vừa phải, màu phấn hồng được bao phủ bởi ánh sáng trở nên lấp lánh, không biết nếu hôn lên cảm giác sẽ thế nào...

“Bữa sáng của anh.”

“... Cảm ơn, Nguyễn Lâm đã về chưa?” Anh nhớ rõ ngày hôm qua cô nói không chắc buổi chiều có rảnh không, bởi vì cho dù không quan tâm đến Tần Chi Tu và Quý Tiết, nhưng Nguyễn Lâm quả thật đều có khả năng bất thành linh về nhà trọ, mà công việc của cô quan trọng nhất là thỏa mãn nhu cầu ăn uống và cuộc sống của các vị chủ nhà.

“Vẫn chưa.”

“VẬY à... vậy để tôi gọi điện thoại hỏi anh ta một chút.”

“Vâng.” Hà Nhạc Nhạc nhìn Mục Duy lấy điện thoại cầm tay ra mở danh bạ, nghĩ nghĩ một chút rồi yên lặng lùi ra phía sau. Tuy rằng cô không nghĩ tới việc nhìn lên danh bạ của người ta làm gì, nhưng đề phòng cũng tốt.

Thấy được động tác của Hà Nhạc Nhạc, Mục Duy cười khẽ một tiếng. “Này, tiểu chủ, tôi là Mục Duy, Nguyễn Lâm đâu? Gọi anh ta lát nữa có rảnh thì gọi điện thoại cho tôi.”

Hơn mười phút sau, Mục Duy vừa ăn xong bữa sáng, tiếng chuông di động cũng vừa vãn vang lên.

“Này, chủ quặng mỏ, bề bộn nhiều việc à?”

“... Có chuyện gì không?” giọng nói trầm trầm hùng hậu vang lên.

“A... Không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy mỗi khi nghe giọng nói của cậu như đang muốn nghiêng răng nghiêng lợi thế giới nội tâm của tôi trở nên vô cùng thoải mái, cả thể xác và tinh thần đều sung sướng khác lạ, rất tốt cho sức khỏe.”

“Phải không? Vậy giúp tôi ăn cần hỏi thăm bá mẫu nhé.” Mẹ nó!

“Ha ha...”

Nghe Mục Duy cười sang sảng, Hà Nhạc Nhạc hơi đồng tình với Nguyễn Lâm... Tuy rằng che giấu bản tính, nguy trang ra vẻ thân sĩ cũng không được coi là việc gì tốt, nhưng làm nghệ sĩ, chính mình như một loại hàng hóa dùng để bán ra, nếu nghệ sĩ có một hình tượng vô cùng tuyệt vời, thỏa mãn ảo tưởng của fan, cô cảm thấy cũng không có gì không tốt.

“Ai ai ai! Đừng gác điện thoại, hỏi một chút, lúc nào cậu trở về?”

“Không biết chuyện này liên quan gì tới anh không?” Nói ngắn gọn — có liên quan cái ‘rắm’ gì tới anh không?

“Khụ khụ... buổi chiều tôi muốn mời quản lý nhà trọ theo giúp một vài việc quan trọng, nếu buổi chiều cậu về, thì ăn uống xong rồi hãy trở về, hay là tôi cho người đóng gói một lồng coum tình yêu mang qua cho cậu được không?”

“... làm phiền anh rồi, phiền anh đưa đến phòng nghỉ cá nhân số 3.”

“Này... Cậu không phải đang nói thật đi? Thật muốn tôi đi tham ban*? (Tham ban: đơn giản chính là đi thăm nơi diễn xuất của bạn bè làm diễn viên, dùng trong giới showbiz) cậu không phải là muốn nhân cơ hội đánh tôi đấy chứ?”

“Tốt, cứ quyết định vậy đi, trưa gặp.”

“Này? Này!” Mục Duy cười lắc đầu, cầm di động dọi trong chốc lát, quả nhiên tin nhắn của Nguyễn Lâm xuất hiện trong hộp thư —

Anh là tên khốn chết tiệt, diễn viên AV! Nhân rồi muốn tìm đánh phải không? Kêu người phụ nữ kia mang cơm trưa lại đây cho tôi trước đi, hôm nay tôi không về!

... diễn viên AV, toàn thế giới cũng chỉ có Nguyễn Lâm dám gọi anh ta như thế.

“Nguyễn Lâm nói hôm nay anh ta không trở lại.” Mục Duy tươi cười, giọng nói ôn tồn làm cho người ta có cảm giác trầm ổn và tín nhiệm, từ trong ra ngoài đều tản ra mùi vị thành thực, phong độ và đầy sức quyến rũ.

Giữa trưa, ăn cơm trưa xong, Mục Duy liền lái xe chở Hà Nhạc Nhạc đến đại học X. tâm tình Mục Duy hình như rất tốt, chủ động cùng Hà Nhạc Nhạc trò chuyện trên trời dưới đất.

“Hầu hạ bọn họ chắc không có gì tốt đúng không.”

“...” Hà Nhạc Nhạc bắt đầu dĩ cười cười, không thể gì.

“Có phải không thể tưởng được tính tình Nguyễn Lâm lại nóng nảy như vậy đúng không? Ha ha! gia hỏa này quả thật rất có ý tứ, bảy năm, đóng giả thân sĩ bảy năm, tính tình ngược lại càng ngày càng nóng nảy, cô nói có phải cậu ta đang đến thời kỳ mãn kinh rồi không? Nhưng tôi cũng rất bội phục anh ta, chỉ cần ra khỏi nhà trọ, vô luận chuyện gì phát sinh anh ta cũng có thể nhẫn nại, bảy năm, chưa bao giờ lộ ra bên ngoài. Điểm này, tôi thừa nhận anh ta rất giỏi.”

“... ừ.” vô luận chuyện gì phát sinh anh ta cũng có thể nhẫn nại ... Giống như cô? A... Không, cô nào có tư cách so sánh với anh ta.

“Nguyễn Lâm tính tình tuy rằng nóng nảy, nhưng đây chỉ là cách anh ta phát tiết cảm xúc mà thôi, đối với người thân sẽ không ác liệt, chỉ cần không cố ý tìm anh ta gây phiền toái, anh ta sẽ cực kỳ là vô hại.”

“... À.” Phải không? Vô hại? tính tình mà vô hại, điểm yếu lớn nhất của anh ta chính là tính tình đấy.

“Còn những người khác, Tần Chi Tu hoàn hảo, anh ta chỉ hơi nhảm chán mà thôi, thời điểm viết bài hát mới thường xuyên không ngừng uống cà phê, liên tục giam mình trong phòng mấy ngày liền, mỗi khi tới lúc ấy vắt vẻo cô đứng hạn nhắc nhở anh ta ăn cơm, nghỉ ngơi thì không cần đề ý anh ta nữa, anh ta sẽ tự mình đi dạo, nhưng nếu anh ta uống rượu trở về, thì trước khi anh ta tỉnh rượu cô không cần đề ý đến anh ta.”

“... ừ, tôi hiểu được, cảm ơn Mục tiên sinh đã nhắc nhở.” Hóa ra anh ta quả thật là một người rất dịu dàng (bị lừa rồi em ...:)))) , lúc trước cô có hơi lo lắng thái quá.

Mục Duy nghiêng đầu cười cười, “Khó có được một quản lý đáng yêu như cô, tôi sao có thể để cô bị bọn họ dọa chạy mất.”

Nhìn thấy Mục Duy tươi cười, trong lòng Hà Nhạc Nhạc hơi lo lắng, anh ta là người đầu tiên chủ động cười với cô, là chủ nhà thân thiện với cô nhất, làm cho cô cảm thấy, công việc này cũng không đau đớn đến mức tận cùng.

“Oa oa oa...” tiếng ếch kêu đột nhiên vang lên trong xe .

“Ách, ngại quá, tiếng tin nhắn của cô.” Hà Nhạc Nhạc có chút lúng túng nói, đây là Linh Vũ cài giúp cô, cô vẫn không sửa.

Mục Duy mỉm cười nhìn chăm chú phía trước, chuyên tâm lái xe.

Số lạ: Tôi không phải kêu cô mang cơm trưa cho tôi sao? Người đâu?

Hà Nhạc Nhạc nhìn tin nhắn, có chút không hiểu được tình huống, ai vậy? nhắn lộn rồi sao? Rất nhanh, tin thứ hai lại đến, vẫn là dãy số kia.

“Mẹ nó! Dám không trả lời lão tử ? Gan lớn rồi àh!”

Hà Nhạc Nhạc nhíu mày.

Tin thứ ba: “Năm giây nếu không tới, lão tử cuối ngày trở về làm cô ba ngày không xuống giường được!”

Cô có dự cảm rất không tốt, do dự một chút, nhắn lại: “Xin hỏi ai vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?” Mục Duy thuận miệng quan tâm một câu.

“... Không biết, hình như là ai đó nhắn nhầm.”

Qua một hồi lâu, tin thứ tư cuối cùng cũng đến —

“Mẹ nó dám hỏi lão tử là ai? Lão tử là người hôm qua làm cô đến khóc lên khóc xuống đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bày trò tán gái

Nguyễn, Nguyễn Lâm? sắc mặt Hà Nhạc Nhạc không khỏi trắng bệch.

“Mục tiên sinh, có phải Nguyễn tiên sinh muốn tôi giữa trưa mang cơm qua cho anh ta không?”

“À!” Mục Duy ra vẻ giật mình, “Ngại quá, tôi quên nói cho cô biết. Nhưng không sao đâu, anh ta không đói được đâu.”

Nhưng mà... Cô sợ anh ta không phải “Đói” bụng mà! Hà Nhạc Nhạc nhìn câu nói trên di động kia “Ba ngày không xuống giường được”, một cổ hàn khí từ đáy lòng truyền khắp toàn thân.

Đang lúc cô không biết làm thế nào, thì tin nhắn thứ năm đã gửi đến, nhưng lại xuất hiện trên di động của Mục Duy :

“Anh có tin tôi đưa toàn bộ thể thiếp của anh gặp nhau không? Hiện tại, lập tức lập tức mang lại đây!”

Mục Duy không sao cả cười một tiếng, xem Nguyễn Lâm vì một cặp lông đùng com mà tỏ ra ghê tởm như thế, chỉ com trưa thôi, mà lại so đo đến thế. Nhưng vì bảo bối của mình mà suy nghĩ, anh ta vẫn thông điện thoại —

“Này, chủ quán mở, cậu ăn nhiều năm như vậy, thiếu một bữa cũng không chết được đâu, tôi đang vội đi gặp thiên sứ linh cảm của tôi , lần sau lại đi thăm hỏi cậu sau.”

“... Phiền anh, bảo quản lý tiếp điện thoại.”

Mục Duy khẽ nhủ mày, đưa điện thoại di động cho Hà Nhạc Nhạc.

“Nguyễn tiên sinh?”

“Gần đây thân thể thế nào? Ngủ có ngon không? Tôi nhớ lần trước cô nói thất lưng không thoải mái? Gần đây thời tiết không tốt lắm, phải chú ý giữ gìn thân thể! Buổi chiều đến gặp tôi à? Thật là tốt quá, Mục lão sư buổi chiều cũng tới, thuận đường có thể đưa cô theo. Tốt lắm, vậy quyết định như thế đi, buổi chiều gặp. Tạm biệt.

Hà Nhạc Nhạc một câu cũng chưa nói, chợt nghe phía đối diện không ngừng truyền đến giọng nói trầm thấp dịu dàng, nhưng mỗi một câu đều làm cho cô kinh hồn bạt vía.

“Anh ta nói gì?”

“Nguyễn tiên sinh bảo anh buổi chiều... Mang tôi qua đó.”

“Buổi chiều? Mang bữa tối? Biết rồi, thật là chán cậu ta.” Mục Duy thích ý cười, nhân ga, chiếc xe việt dã của anh ta chạy như bay còn hơn cả tốc độ của xe thể thao .

Nhìn cửa đại học X , Hà Nhạc Nhạc không khỏi có chút cảm khái. Cô tốt nghiệp cũng chỉ mấy tháng mà thôi, nhưng cuộc sống học sinh giường như đã trở thành chuyện quá xa xôi với cô rồi....

Đi vào thư viện, cô nhìn giá sách, thỉnh thoảng chú ý đến khách ở ngoài cửa. việc Mục Duy muốn cô giúp kỳ thật rất đơn giản — Mục Duy muốn làm quen với người trên ảnh chụp kia nữ sinh tên Tôn Hiểu Trang , nhưng lại lo anh ta đột nhiên đến gần sẽ dọa người ta, vì thế muốn tạo một cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Đợi chừng hơn hai mươi phút, khuôn mặt quả táo đáng yêu kia mới hiện ra, cô gái có mái tóc ngắn ,điểm đậm nho nhã kia quả nhiên đúng như Mục Duy nói mang sách đến thư viện, cô vội vàng đi đến quây hỏi:

“Xin hỏi, cuốn《Không thể chịu nhục 》 còn không?”

“Đây đây đây, vừa vặn còn, cô muốn mượn một bộ đúng không, tiền thế chấp là...” Ông chủ lạnh lẽo nói.

Cô gái tóc ngắn nhìn cuốn sách trong tay Hà Nhạc Nhạc《 không thể chịu nhục , sắc mặt có chút khó xử. Hà Nhạc Nhạc nhất thời cảm thấy chiêu này của Mục Duy có điểm không tốt... Quả nhiên, tóc ngắn cô gái ôn nhu hỏi ông chủ:

“Ông chủ, nơi này của ông còn có bộ 《 không thể chịu nhục 》khác không?”

Kết quả đương nhiên là không có, cho dù có, Mục Duy nhất định đã mượn rồi, rồi mới... đến lượt cô ra trận, rộng rãi đem sách tặng cho Tôn Hiểu Trang, thừa dịp Tôn Hiểu Trang cảm kích cô sẽ nhờ cô ấy dẫn cô đi tham quan đại học X, Tôn Hiểu Trang sẽ lập tức nhiệt tình làm người dẫn đường.

“Thật sao? Thật tốt quá, nhưng có thể chờ một chút không? Tôi còn một người bạn cùng đi.”

Người bạn này đương nhiên là — Mục Duy đại soái ca.

Đến khi Mục Duy hiên ngang bước vào, phong độ không giống người bình thường, thân thể cường tráng nam tính cùng khuôn mặt lạnh lùng kia liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, Hà Nhạc Nhạc rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt của Tôn Hiểu Trang xuất hiện tia ngượng ngùng cùng cảm xúc hưng phấn .

“Nhạc Nhạc, mượn được sách rồi à?”

Người trong trọng tâm ánh mắt của mọi người, và Mục Duy tươi cười cắt lời biến thành hai người khác nhau, nhưng không ai chú ý tới, Hà Nhạc Nhạc ở giữa ánh mắt mọi người đột nhiên nắm chặt hai đấm.

“Ừ... Mượn, mượn xong rồi, còn làm quen được một người bạn mới, Hiểu Trang, cô ấy đồng ý mang tôi đi tham qua đại học X. Hiểu Trang, đây là Mục Duy.”

Biểu tình cứng ngắc của Hà Nhạc Nhạc làm cho Mục Duy cảm thấy có chút kỳ quái, “Nhạc Nhạc, cô không thoải mái sao?”

“Tôi, tôi không sao, ách, không, bụng tôi có chút khó chịu, Hiểu Trang, cô biết gần đây có toilet nào không?”

Tôn Hiểu Trang thấy thế cũng có chút khản trương, vội vàng mang Hà Nhạc Nhạc đi nhà vệ sinh.

“Một mình tôi vào là được rồi, hai người ở bên ngoài đợi tôi một lát.”

Giống như chạy trốn, trốn vào toilet, hai tay Hà Nhạc Nhạc vịn lên bồn rửa tay, cả người nhịn không được run run.

“Không có việc gì, chuyện gì cũng không có, bọn họ không có ác ý. Minh tốt lắm, rất thả lỏng, rất bình thường, không có gì đáng sợ cả, cười một cái, cười một cái.” Nhìn bản thân trong gương, Hà Nhạc Nhạc càng không ngừng trấn an bản thân.

“Tinh Tinh Tinh...” di động vang lên, Hà Nhạc Nhạc thờ hồn hên lấy điện thoại ra, mũi nhịn không được đau xót. Linh Vũ... Linh Vũ luôn ở lúc cô cần nhất xuất hiện bên cạnh cô!

“Linh Vũ...” Hà Nhạc Nhạc mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên.

“Nhạc Nhạc? Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì vậy? Chúng sợ đám đông lại phát tác?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mang “đồ ăn” đến .

“... Không, không có, chỉ là rất nhớ cậu mà thôi!” Hà Nhạc Nhạc lau khóe mắt đang tràn ra nước mắt, cười nói.

“Nhạc Nhạc... Nếu có chuyện nhất định phải nói với mình nha! Đừng có để trong lòng.”

“Ừ! Biết! Gần đây thế nào?”

“A... bạn muốn chết! Nhưng sự phụ của tớ lợi hại! Rõ ràng so lớn hơn chúng ta cùng lắm chỉ vài tuổi, nhưng cái gì cũng biết cả, bộ dạng lại đẹp mắt, tính cách lại dịu dàng sẵn sốc...”

“... Động tâm? Vậy theo đuổi thôi!”

“Đuổi? Không dám! Cậu không biết đấy, tuy rằng bình thường rất dịu dàng, nhưng lúc lên tòa, khí thế kia — tớ nghĩ luật sư phía đối diện nhất định bị dọa khóc! Nhưng nếu sự phụ chủ động theo đuổi tớ, thật ra tớ có thể xem xét một chút. Ha ha ha ha...”

“Ha ha...”

Cùng Linh Vũ tán gẫu trong chốc lát, Hà Nhạc Nhạc cuối cùng cũng bình tĩnh lại, chờ đến khi cô ra khỏi toilet, thì phát hiện Mục Duy đã làm cho Tôn Hiểu Trang thẹn thùng không ngừng. Sau khi Tôn Hiểu Trang dẫn bọn họ đi thăm trường học, cũng để bại phương thức liên lạc, cô “phụ trợ” cũng coi như thành công.

Lên xe trở về, Hà Nhạc Nhạc nhìn ra được tâm tình Mục Duy đang rất tốt, tuy rằng cô cũng từng nghi hoặc lý do tại sao anh ta lại muốn cô giúp lựa chọn ra một cô gái, hôm nay lại bày ra dáng vẻ một người đang theo đuổi người ta, nhưng... Cô cũng không muốn biết cái gì cả, cũng không muốn hỏi bất cứ điều gì hết.

Bữa tối cũng chỉ có cô và Mục Duy hai người, nhưng bởi vì phải mang cơm cho Nguyễn Lâm, cho nên cô làm nhiều thêm vài món ăn, làm cho Mục Duy khen ngợi không ngớt, nói khó trách Nguyễn Lâm muốn được mang cơm đến.

“Nhạc Nhạc, nguoi vất vả một ngày cũng mệt rồi, cơm hộp để tôi đưa đi là được rồi, cô đi nghỉ ngơi đi, không phải đêm nay Thân Đồ sẽ về sao.”

“Mục tiên sinh...” Hà Nhạc Nhạc có chút xấu hổ.

“Không cần khách khính vậy , gọi tôi Mục Duy là được rồi, chỗ của Hiếu Trang , có khả năng còn phải làm phiền cô.” khuôn mặt tuấn tú của Mục Duy tràn ngập ánh sáng lấp lánh, rất giống đàn ông đang trong quá trình “yêu đương cuồng nhiệt”.

Hà Nhạc Nhạc lễ phép cười, “Tôi có thể làm việc gì, chỉ cần anh trực tiếp phân phó là được rồi, com hộp đã đóng gói xong, nếu được, tôi nghĩ mau chóng mang qua, tôi sợ hiệu quả giữ ấm không tốt lắm”

Nghe được lời Hà Nhạc Nhạc nói, Mục Duy có chút suy nghĩ, chậm rãi nâng khóe miệng , ý vị thâm trường tươi cười, “Sao vậy? Cô thích Nguyễn Lâm?”

Nghe thế, Hà Nhạc Nhạc hoảng sợ nhìn về phía anh ta.

Trời gần tối trong thành phố hơi kẹt xe, vì thế khi Hà Nhạc Nhạc ôm hộp giữ ấm đến gần khách sạn , sắc trời đã dần dần đen lại.

Nghe trợ lý Tiểu Chu của Nguyễn Lâm nói, Nguyễn Lâm còn phải diễn cả đêm , vì thế bây giờ về khách sạn nghỉ ngơi khoảng hai giờ. Hai giờ. . . hai cánh tay đang ôm hộp của Hà Nhạc Nhạc nắm thật chặt, thời gian nhanh như thế , anh ta hẳn không đến nổi. . . Đi.

“Lân ca, Mục lão sư và Hà tiểu thư đến đây.” Tiểu Chu gõ cửa phòng.

Một hồi lâu, Nguyễn Lâm mới mở cửa phòng ra xuất hiện trước mặt Hà Nhạc Nhạc .

Tao nhả cười, ánh mắt ôn hòa mà thân thiết, “Đến đây, vất vả. Tiểu Chu ăn không? Có muốn cùng ăn một chút không, tay nghề của Hà tiểu thư khá tốt đấy.”

“Cám ơn Lâm ca, tôi ăn rồi, mọi người cứ tán gẫu, tôi ở ngay cách vách, có việc gì thì kêu tôi. Đợi lát nữa gần chụp ảnh tôi sẽ đến kêu anh.”

Lạch cạch. Khi cửa vừa khép, biểu tình trên mặt Nguyễn Lâm cũng nháy mắt từ bạch mã vương tử biến thành ác ma ma vương. Anh ta khóa cửa cẩn thận , mới xoay người đi vào phòng.

Mục Duy sớm đã tự tiện ngồi xuống sô pha rồi, còn thuận tay mở tivi. Hà Nhạc Nhạc nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu ôm hộp giữ ấm sợ hãi theo phía sau Nguyễn Lâm .

“Sao lại có biểu tình như sắp chết vậy?” Mục Duy vui sướng khi người gặp họa nói.

“Mục Duy. . .” Nguyễn Lâm dùng ánh mắt tàn nhẫn trừng qua, nhẹ giọng cảnh cáo.

“Được được , tôi không nói. Bàn nhân đối với cậu vạn phần đồng tình cùng kính nể.” Mục Duy buồn cười nhìn về mặt kim nén của Nguyễn Lâm , cố ý nói với Hà Nhạc Nhạc , “Nhạc Nhạc đến đây, tôi nói với cô nha, cô tuyệt đối tượng tượng không nổi bộ dáng hà khắc của anh ta đâu. Ra khỏi nhà trọ, vì để duy trì hình tượng, thậm chí lúc ở một mình cũng không tha buông, cho dù ở căn phòng kín đáo, không kiểm tra được có máy nghe lén hay quay phim gì, anh ta cũng vẫn như cũ duy trì ngữ điệu dịu dàng của mình , bởi vì. . . Không thể khẳng định cách âm có tốt không. Không tin bây giờ cô cho anh ta một bạt tai thử xem, anh ta cũng tuyệt đối không chửi cô đâu.”

Hà Nhạc Nhạc bất an nhìn Nguyễn Lâm. Cô thật sự không biết chuyện Mục Duy đang nói có nội dung thú vị gì không, cô chỉ cảm thấy. . . bây giờ Nguyễn Lâm cứ như núi lửa sắp phun trào, giây tiếp theo cô liền tan xương nát thịt, làm sao cô còn cười được!

Nguyễn Lâm khẽ cắn môi, ngồi vào sô pha không nói lời nào.

Hắn phát hiện bản thân mình đúng là tự tìm phiền toái! Làm việc liên tục nhưng mệt mỏi không phải thể xác, mà là tinh thần của anh , vì muốn đuổi kịp tiến độ, diễn viên khác cũng phối hợp với anh tăng ca , việc ấy anh hẳn phải cảm kích, nhưng một ít người liên tiếp làm lỗi, đặc biệt là Tô Tâm Kỳ gì đó, chỉ có một cảnh hôn lại NG đến hai mươi mấy lần! Cô ta nếu thích hôn, anh có thể cho cô hôn đủ, nhưng cầu xin cô đừng có diễn trò nữa được không

“Nguyễn tiên sinh, mời dùng com. . .” Dọn xong đồ ăn, Hà Nhạc Nhạc đem đĩa đưa cho Nguyễn Lâm.

Nguyễn Lâm khẽ nâng mắt nhìn Hà Nhạc Nhạc một cái, đột nhiên chìa tay đem cô kéo vào lòng, nghiêng người áp đảo cô trên sô pha, hung hăng hôn lên . Dưới ánh mắt nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Mục Duy , Nguyễn Lâm vừa điên cuồng chà đạp đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Hà Nhạc Nhạc , tay phải còn vói vào trong quần áo cô mãnh liệt vuốt ve hai bầu vú trước ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thú vị

“A. . .”

Đinh sát vào thân thể Hà Nhạc Nhạc, Nguyễn Lâm nặng nề ma sát vài cái, giữa yết hầu bật ra âm thanh khàn khàn khó nhin. Anh thật sự là. . . Tự mình làm cho bản thân mình như lửa cháy đổ thêm dầu! Đang ghen một bụng lửa, vốn muốn gọi cô gái này tới để anh có thể dập lửa, anh nghĩ nếu có Mục Duy cùng đến có thể giúp anh che giấu, không đến nỗi để cho đám chó săn kia bắt được chuyện gì không hay ho, nhưng mà anh đã xem nhẹ một vấn đề — lấy trạng thái hiện tại của anh, làm cô xong, cô có thể đi ra đường một cách bình thường mới là lạ! Chỉ cần nhìn thấy tư thế đi của cô, dù là kẻ ngốc cũng biết anh vừa làm gì cô!

Đáng chết! Nguyễn Lâm buông miệng ra, nhìn chăm chăm đôi môi đã có chút sưng đỏ kia, trong lòng ảo não ghen khuất, muốn bức điên anh.

“Nguyễn, Nguyễn tiên sinh!” Anh sẽ không . . ., muốn cô ngay trước mặt Mục Duy chứ. . . Không dám nhìn Mục Duy, Hà Nhạc Nhạc chấp nhận số phận, nhắm mắt nhìn sang hướng khác, đối mặt với chỗ tựa lưng của sofa.

“Này. . .” Mục Duy cũng có chút hồ đồ, anh cũng không ngại xem đồng cung đồ của Nguyễn Lâm, nhưng người phụ nữ này không phải Thân Đồ đang đùa sao? Được rồi, Thân Đồ vốn cũng không quá quan tâm đến phụ nữ. . .

“Cậu không nói lời nào cũng không có ai bảo cậu cầm điếu đâu.” Nguyễn Lâm khàn khàn giọng nói, nhìn người phụ nữ dưới thân, trong ánh mắt dục vọng càng sâu, tay phải hưởng thụ đùa bốn cặp vú mềm mại đến cực điểm, tay trái cời bỏ cúc quần cô, kéo khóa kéo xuống, ngón tay cách quần lót vuốt ve nơi mềm mại dưới thân cô.

Mục Duy tỏ ý không sao cả nhường mày. Anh ta đột nhiên nhớ tới hơn nửa tháng trước Vân di có vui đùa, anh nhớ Vân di hình như có nói tìm cho cho bọn họ một “nhà đầu thông phòng”? Lấy tính huống của Nguyễn Lâm với Thân Đồ hiện tại, tìm một “nhà đầu thông phòng” xác thực không sai, vừa tiện lợi lại ít tốn thời gian —

Tôi là nô lệ của các anh.

Trong đầu hiện lên câu nói Hà Nhạc Nhạc từng nói với anh, Mục Duy không thể tin nhìn về phía Hà Nhạc Nhạc trên sofa, đang chấp nhận để cho Nguyễn Lâm xâm lược — không phải chứ, hóa ra Vân di thực sự tìm cho bọn anh một “nhà đầu thông phòng” sao?

“Ừm —” Hà Nhạc Nhạc cắn môi, khắc chế để bản thân không phát ra tiếng rên rỉ, nhưng mà. . . ngón tay ấm áp của anh không ngừng cách tăng vài dẹt mỏng manh kia ma sát âm để mẫn cảm của cô, một cổ khoái cảm làm dục niệm của cô càng ngày càng tăng, càng ngày càng lớn, làm cho cô nhịn không được kẹp chặt hai chân, quay đầu nhìn anh cầu xin thương xót.

“Muốn?” Nguyễn Lâm ở bên tai cô thấp giọng, “Bình thường không phải đều khóc kêu ‘Đừng’ sao?”

“Tôi. . .” Hà Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt. Hóa ra, núi lửa rít gào phun trào nham thạch nóng chảy cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất là — núi lửa chấn động ngầm!

“Cô làm sao?” Nguyễn Lâm đột nhiên phát hiện cứ chòng ghẹo cô gái này thôi cũng rất thú vị. Tăng thêm lực ở đầu ngón tay, nghiền nát thịt châu đang được che giấu giữa hai chân, thẳng đến khi đầu ngón tay truyền đến cảm giác ẩm ướt, anh mới giương lên một nụ cười tà ý, ngón tay vén tấm vải đã ướt át kia lên, hai ngón tay để ở miệng huyết nhập vào trong nháy mắt, đồng thời anh cũng ép lên đôi môi đang cắn chặt kia của Hà Nhạc Nhạc, nuốt vào mọi âm thanh yêu kiều.

“A. . . ừ. . .”

Trong TV là một người phụ nữ đoan trang đọc tin tức, trên sofa lại có cô gái nhỏ đang bị ngón tay của đàn ông đâm chọc hừ hừ đến mức đáng thương.

Mục Duy lần đầu tiên chú ý tới. . . Vị nữ quản lý mới này của bọn họ có một đôi tay xinh đẹp tuyệt trần, ngón tay cũng không phải đặc biệt thon dài nhưng lại như một rễ cây nhỏ nhắn mềm mại vui mắt, rễ cây kia run run cố gắng bám trên sofa màu đỏ càng thêm trắng nõn mềm mại, thỉnh thoảng muốn bầu vú sofa nhưng lại không thể. . . Mục Duy nghe thấy giữa yết hầu mình phát ra một tiếng nuốt nhỏ.

Đôi mắt đi, nhìn về phía tivi, “Tập âm” bên tai lại càng ngày càng rõ ràng. Tiếng phụ nữ giãy dụa rên rỉ, tiếng nước “nhèm nhẹp” phát ra từ ngón tay đang ra vào u huyết ẩm ướt. . .

Môi bị Nguyễn Lâm ngậm hôn, đầu lưỡi bị bắt cùng anh ta dây dưa, quần quýt, bộ ngực bị anh ta không khách khí vuốt ve làm căng đau không chịu nổi, mà khi đầu nhũ bị nắm chặt, lại có một cảm giác sung sướng truyền vào đầu óc, truyền xuống nơi riêng tư đang bị đùa bỡn ở thân dưới. Mật dịch ồ ồ bị anh kéo ra, trượt từ móng xuống sofa. . . Không! Cảm giác xấu hổ dâng lên từ đáy lòng, Hà Nhạc Nhạc cố sức muốn khép lại hai chân, Nguyễn Lâm lại nhanh hơn hơn đem chân dài chặn lại, ngón tay trừng phạt gia tăng thành ba ngón, ngón tay để ở trên hoa châu dùng sức xoay tròn!

“Không — a. . .” cảm giác khuấy khuấy nhanh chóng lướt qua, trước tầng tầng lớp lớp khoái cảm, hoàn toàn đem thể xác và tinh thần cô bao phủ, kích thích lớn như vậy, cảm giác hưng phấn khó có thể chịu được theo động tác thô bạo của anh không ngừng được cường hóa! Sung sướng đến cả người run rẩy, thậm chí muốn hét lên một tiếng chói tai —

Ngón tay bị tăng tăng huyết thịt điên cuồng đè ép, cô đột nhiên cong người kịch liệt run run nói cho anh ta biết, cô đã sung sướng đến cao trào, Nguyễn Lâm lại không muốn buông tha người phụ nữ dưới thân, ngón tay dài vẫn tiếp tục ở trong cơ thể đang bị khoái cảm đến run rẩy kịch liệt kia của cô —

Không! Cảm giác khủng hoảng không thể khống chế được làm cho Hà Nhạc Nhạc dường như muốn ngừng thở, liều lĩnh đẩy bàn tay của anh ra, bắt chấp cô chọc anh không vui hay không, cũng không kịp nghĩ sẽ bị trừng phạt như thế nào.

“Cậu nếu chơi tiếp, cô ta sẽ chết đấy.” Mục Duy khẽ liếc mắt một cái, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, cuối cùng Nguyễn Lâm cũng dừng lại động tác, ngẩng đầu, chưa thỏa mãn liếm liếm môi. Rút ngón tay ra, nhưng sau đó anh ta lại ở trên châu hạc đang run kia khẽ búng một cái, nhìn cô trong nháy mắt như bị điện giật, hoa huyết co rút chặt lại, khóe miệng không khỏi gọi lên nụ cười đắc ý.

Tâm tình tốt hơn nhiều, quả nhiên kêu cô đến vẫn rất đúng. Còn lại, chờ cuối ngày lại vui vẻ chơi cùng cô, muốn chết, cũng phải để anh ta chơi xong đã.

Rút mấy tờ khăn giấy ra lau tay, Nguyễn Lâm như không có việc gì cầm lấy bát dưa ăn com, Mục Duy hồ hững tiếp tục xem tivi, Hà Nhạc Nhạc từ trong cao trào chậm rãi bình tĩnh lại, vô lực nằm trên sofa thở gấp không ngừng, quần áo không trọn vẹn, quần hồ hững nằm trên đùi, đôi môi đỏ bừng, giữa hai chân nước đầm đìa, thân hình mảnh mai thỉnh thoảng vẫn còn run rẩy . . .

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nhìn gương

Cô gái này. . .

Mục Duy dùng khóe mắt quét sang Hà Nhạc Nhạc bên cạnh, biểu tình rất bình thản, qua nửa ngày, mỗi một phút trôi qua, anh ta đều cảm thấy người phụ nữ này có điểm kỳ quái, nhưng lại không thể chỉ rõ cụ thể chỗ nào không đúng. Nhưng, hiện tại anh ta muốn giải quyết không phải vấn đề này.

“Có mang tiền không?”

“Ừh?” Hà Nhạc Nhạc nghĩ nghĩ, lấy ví tiền ra. Không đợi cô hỏi gì, Mục Duy đã đem xe dừng ở ven đường.

“Hà tiểu thư, tôi vừa định nói, tôi còn có chút việc, cô tự bắt xe về được không? Hoặc là tôi giúp cô gọi xe?”

“ . . . Không cần, cảm ơn Mục tiên sinh.” Hà Nhạc Nhạc tháo dây an toàn ra, hướng Mục Duy cúi đầu, mở cửa xe xuống xe.

Cô không phải người mù, cô nhìn ra được. Từ khi còn ở khách sạn, Mục Duy vốn đã không còn nhìn cô nữa, không hề tươi cười, vẫn lễ tiết như trước không soi mói gì, nhưng dù lễ tiết thì cũng đã sớm không còn hai chữ “Tôn trọng” nữa. Anh ta đại khái thật không ngờ. . . Cô sẽ không biết liêm sỉ như thế đi. Ở trước ánh mắt bàng quan của người khác, bị đàn ông lấy tay ngón tay vô cùng đơn giản làm cho cao trào. Cô cũng không nghĩ ra. . . Cô không thể không chế được thân thể của chính mình, dù là Nguyễn Lâm hay là Thân Đồ Mặc, dù cô có cố gắng kháng cự đi chăng nữa, mỗi lần mỗi lần, đau đớn cùng khuấy khoả đan vào nhau, cô cứ như lần lượt bồi hồi ở thiên đường và địa ngục. . .

Như vậy, còn hơn hai tháng nữa, chính xác mà nói, còn có bảy mươi bảy ngày nữa.

Nhìn ví tiền trong tay, còn nửa tháng nữa mới nhận tiền lương, mà cô đã sắp không còn tiền. Ngày thường mua đồ ăn đều dùng thẻ tín dụng của quản lý, trên tay cô căn bản không có tiền mặt. Nhìn thời gian, chưa đến chín giờ, bình thường Thân Đồ Mặc mười giờ mới về nhà trọ. . . Hẳn là về kịp.

“Tĩnh Tĩnh Tĩnh. . .” Số lạ.

“Xin chào, xin hỏi ai vậy ạ?”

“ . . . Ở đâu?” Thân Đồ Mặc thanh âm.

Một giờ sau.

Nhà trọ, lầu 5, trong phòng tắm.

Thân Đồ Mặc từ từ nhắm hai mắt nửa nằm trong bồn tắm lớn, trên thân hình tinh trắng không có một vết sẹo lỗi, cơ bắp khỏe khoắn, đường cong vừa phải, cảnh đẹp ý vui, nhưng giờ phút này người đang ngồi trên thất lưng anh, giúp anh ta gội đầu không có nửa điểm tâm tư muốn thưởng thức thân thể hoàn mỹ này.

“Ừh. . .” Thân thể khó nhìn làm cho Hà Nhạc Nhạc không chế không được sức lực trên tay, nhận thấy được bản thân dùng quá lực, cô chạy nhanh chóng buông tay xin lỗi, “Xin, xin lỗi, tôi. . .”

“Tiếp tục.”

Hà Nhạc Nhạc nuốt nước miếng, cẩn thận gội đầu Thân Đồ Mặc, xoa nắn mái tóc tràn đầy bọt xà phòng, “Thân Đồ tiên sinh, không thể. . . Trước, trước. . .”

Thân Đồ Mặc mở nửa mắt, một bàn tay nắm lấy eo nhỏ của Hà Nhạc Nhạc khẽ đem cô nâng lên rồi mới vừa nặng vừa trọng ấn xuống.

“Ừ a ——”

“Trước cái gì?”

“Không, không có, a. . .” Hà Nhạc Nhạc đã cố gắng đem toàn bộ tinh thần tập trung lên hai tay, tập trung lên mái tóc của người đàn ông trước mắt, nhưng mà, nhưng mà —— thân thể ngâm ở nước ấm phá lệ miễn cảm, còn có cảm giác tồn tại trong cơ thể kia không thể bỏ qua, vật to lớn kia chậm rãi quét qua tầng tầng huyết thịt mang đến mãnh liệt xúc cảm, tới tới lui lui cọ rửa thần trí cô, làm cho tâm mắt cô không thể nhắm nhìn, hai tay lại không chịu theo không chế của bản thân.

Đã muốn, đã muốn gần nửa giờ, anh ta gọi cô lên giúp anh ta gội đầu, anh ta cứ như vậy chậm rãi cảm cô. . . Anh, anh ta hôm nay tâm tình không tốt sao?

Nhìn về nghi hoặc trên mặt cô, Thân Đồ Mặc nhìn chằm chằm ánh mắt cô một hồi lâu, hai tay đột nhiên nắm thắt lưng cô đem cô xoay vòng “Tại chỗ”.

“A. . .” Trời ạ! ma sát, vách hang đang bị ép chặt bất thành linh bị lực xoay tròn sinh ra tê dại tận xương, không chờ cô sống quá trận tê dại này, người đàn ông đã muốn nắm eo nhỏ của cô, tận tình dùng thân thể cô tới kiểm tra tính khí của anh ta.

“A. . . Ha a. . .” Bị người đàn ông cầm giữ, cao thấp lắc lư chấp chùng, Hà Nhạc Nhạc muốn nắm lấy hai cạnh bồn tắm lớn, nhưng vì bọt xà phòng trên tay trơn trượt mà không thể nắm chặt, chỉ có thể lần lượt hung hăng ngã ngổ trên eo anh, bị anh ta xô xuyên qua thật sâu, long đầu cực đại kia khéo léo đưa đẩy, mãnh liệt xuất nhập ở chỗ sâu trong miệng huyết, làm cho cô không thể nhấc lên dù là nửa điểm khí lực. . .

“Thân, Thân Đồ tiên sinh. . .” Như vậy, quá sâu, cô rất nhanh sẽ không được!

Có lẽ là nghe được tiếng lòng của cô, Thân Đồ rút ra long hành, đứng lên, rửa sạch bọt xà phòng trên đầu cùng thân thể. Cúi người từ phía sau ôm cô đem đến mặt gương trước bồn rửa tay.

“Không!” Trong gương phản chiếu ra hình dáng một người phụ nữ đang xấu hổ, thẹn thùng —— hai chân mở lớn, bị đàn ông ôm ngược vào trong ngực, mặt viên hồng hồng giữa hai chân không hề bị ngăn cản thần nhiên lộ ra trước mắt anh ta, đóa hoa sung huyết liên tục mấp máy, cúc lõi gần bấp đùi như bị chấn kinh đang co rút lại ——

“Đừng!” Hà Nhạc Nhạc từ từ nhắm hai mắt lắc đầu, liều mạng giả dựa, nhưng cô làm sao có thể đẩy ra cánh tay cứng như sắt thép của Thân Đồ Mặc.

“Mới rút ra trong chốc lát, liền lập tức khép lại, không muốn sao?” Thân Đồ Mặc từ phía sau dùng sống mũi cao thẳng vuốt ve kỹ càng da thịt mỏng manh miễn cảm sau tai cô, giọng điệu lại lạnh như băng đến thần kỳ.

“Tôi. . .” Cô có thể nói đừng khoong? Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho cô biết, chỉ cần cô có nửa điểm phản ứng nghịch ý anh ta, cô chỉ sợ rất khó có thể hoàn hảo đi ra khỏi tầng của anh ta!

“Tôi, tôi muốn!” Xuất phát từ cảm giác nguy hiểm, cô cuối cùng bỏ qua ngượng ngùng, nói ra lời thỉnh cầu, trước đây cô sẽ không bao giờ nói ra.

“Từ làm.”

Hai tay run run đưa đến dưới thân, do dự mà không dám đụng vào, nhưng cuối cùng, vẫn một mạch, vạch ra hai cánh hoa.

“Nhìn gương.” Thân Đồ Mặc ra lệnh, “Không nghe àh?”

Không dám cãi lời mở mắt ra, kinh hồn táng đảm nhìn trong gương, cự long màu đỏ kia đối diện với u huyết của cô, đôi môi anh đào khép mở vài lần vẫn là không thể ra tiếng.

Cự long hơi lui về phía sau, để ở cúc lõi khéo léo. “Nơi này, hẳn là còn chưa có đàn ông chạm qua đi.

“Không! Đừng! Xin anh! Không!”

“Vậy xin tôi làm cô! Xin tôi cảm cô, xin tôi cho cô ăn no đi!”

“Không. . . Không! Tôi nói! Tôi nói! Xin, xin anh, xin anh làm tôi —— a!” Người đàn ông đột nhiên đẩy vào, cấp bách thẳng lưng, lửa nóng thô to như muốn đem hoa huyết chống đỡ đến nứt, mỗi một lần đều là nhọt nhọt rút ra rồi lại hết cần mà vào, va chạm làm cho thân thể cô không ngừng lay động, tiếng rên rỉ tự động thoát phá.

“. . . cô cũng như thế cầu xin Nguyễn Lâm?”

“A a a. . . Không, tôi, tôi không có. . .” từ phía sau, góc độ làm cho mỗi một lần đều dễ dàng đụng vào vị trí ngay phía trước khu vực cực lạc của cô, khoái cảm bén nhọn theo u huyết chạy thẳng vào ngực, chôn chặt làm trái tim không thể chịu nổi!

“Không có? Tôi còn chưa chạm vào cô, cô cũng đã ướt đầm. . . Ở bên kia Nguyễn Lâm vẫn chưa cho cô ăn no đúng không? Hửm?”

“Ừ. . .” Rất khó sở. . . Nhưng là thân thể lại tốt, tốt. . .

“Ừ?” Động tác đột nhiên ngừng.

Cảm giác áp bức tăng lên, “Không, không phải! Tôi không có, không có! A a ——” tiết tấu cuồng loạn, tiếng nước dâm loạn đã man vang lên. . . Hết thầy cũng không cắt đứt được cảm giác của thân thể, từng chút một bức cô đến cự hạn, mang cô đến nơi có tên là địa ngục.

“Tôi là ai.”

“Thân Đồ, Thân Đồ Mặc!”

“Nhìn gương, ai đang làm cô.”

“A. . . là, là anh! Là anh! Thân Đồ Mặc, a a a a. . .”

images

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.